

ELIZABETH EULBERG

Hội
những trái tim
cô đơn

*Hài hước, ân tượng. Cuốn sách thích hợp cho bất kỳ ai từng yêu
– hay thể sẽ vĩnh biệt tình yêu.*

– STEPHENE MEYER

imOne

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

Dành tặng EEC thân yêu.

Dành tặng đặc biệt đến Dav Pilkey, người đầu tiên khích lệ tôi viết cuốn sách này. Đều là lỗi của anh hết đấy nhé!

Tớ, Penny Lane, trịnh trọng xin thề suốt cuộc đời còn lại sẽ không hẹn hò với đứa con trai nào nữa.

Ừm, có lẽ mười mười lăm năm nữa tớ sẽ cân nhắc lại lời thề này, khi tớ không còn sống ở Parkview, bang Illinois nữa, hoặc khi tớ học xong tại trường Trung học McKinley, nhưng lúc này tớ sẽ không dính líu gì đến tụi con trai nữa. Tụi nó chỉ biết nói dối, lừa phỉnh.

Đấy, tất tần tật. Toàn là quỷ dữ.

Đúng là vẫn có vài người tử tế, nhưng ngay khi bọn họ đạt được mục đích, họ sẽ đá đít bạn và chạy theo mục tiêu mới.

Vì thế tớ chán ngấy rồi.

Không hẹn hò gì nữa.

Chấm hết.

Yesterday

"Love is such an easy game to play..."

Một

HỒI TỚ NĂM TUỔI, tớ đi giữa thánh đường với chàng trai trong mơ của tớ.

Thế đấy, *chàng trai* ấy đấy. Cậu ấy cũng năm tuổi.

Tớ biết Nate Taylor ngay từ khi mới chào đời. Hai bố của bọn tớ là bạn nối khố từ thời để chôm, và năm nào Nate với bố mẹ cậu ấy cũng dành trọn kỳ nghỉ hè với gia đình tớ. Cuốn ảnh thiếu nhi của tớ chỉ toàn là ảnh của tớ và Nate – ảnh bọn tớ tắm chung khi còn là trẻ sơ sinh này, ảnh bọn tớ cùng chơi đùa trong ngôi nhà trên cây sau vườn này, và – tấm ảnh tớ thích nhất – là tấm ảnh bọn tớ được mặc quần áo cô dâu chú rể tí hon vào ngày cưới dì tớ. (Chẳng lâu sau bức ảnh tớ mặc váy cưới trắng muốt và Nate mặc áo tu-xe-đô được hãnh diện treo trên tường trong phòng ngủ của tớ).

Ai ai cũng nói đùa rằng sẽ có một ngày bọn tớ cưới nhau thật. Ngày trước tớ và Nate cũng nghĩ thế cơ mà. Bọn tớ cứ nghĩ mình là cặp đôi hoàn hảo của nhau. Tớ không ngần ngại chơi trò đánh nhau với cậu ấy, và cậu ấy cũng chơi với búp bê của tớ (nhưng cậu ấy lại không chịu thừa nhận điều ấy). Cậu ấy đẩy xích đu cho tớ, còn tớ giúp cậu ấy sắp xếp đồ chơi. Cậu ấy nói tớ cọt tóc đuôi ngựa là xinh nhất, và tớ nghĩ cậu ấy vô cùng dễ thương (tớ vẫn nghĩ thế ngay cả khi cậu ấy béo múp). Tớ quý bố mẹ cậu ấy, cậu ấy cũng quý bố mẹ tớ. Tớ thích chó Bun, cậu ấy thích chó Pug. Mì ống và pho mát là món ăn khoái khẩu của tớ, và của cậu ấy nữa.

Một cô bé con còn cần gì nữa ở một cậu bé con nhỉ?

Về phần tớ, mong ngóng mùa hè đến đồng nghĩa với nỗi mong ngóng được gặp Nate. Kết quả là bao nhiêu kỷ niệm về cậu ấy cứ ùa về trong tâm trí tớ:

♥ Nụ hôn đầu đời (trong ngôi nhà trên cây hồi bọn tớ tám tuổi; tớ đấm cậu ấy bùm bụp rồi khóc rưng rức).

♥ Lần đầu tiên nắm tay nhau (khi bọn tớ bị lạc trong một chuyến đi săn loài chim ăn xác thối, hồi đó bọn tớ học lớp ba).

♥ Thiệp Tình yêu đầu tiên (một trái tim đỏ thắm làm bằng giấy màu có viết tên tớ).

♥ Chuyến cắm trại đầu tiên (hồi mười tuổi, tớ và Nate dựng một cái lều trong sân sau và bọn tớ ở trong lều suốt cả đêm với nhau).

♥ Lần đầu tiên tớ cố tình nói dối bố mẹ (năm ngoài tớ tự bắt tàu đến Chicago để gặp Nate; tớ nói dối bố mẹ là đến chơi nhà Tracy – bạn gái thân nhất của tớ).

♥ Nụ hôn *đích thực* đầu tiên (hồi bọn tớ mười bốn tuổi; lần này tớ không đấm đá gì cả).

Sau hôm diễn ra nụ hôn đó, sự mong ngóng mùa hè của tớ tăng lên dữ dội. Bọn tớ không giả vờ nữa. Cảm giác là thật, và cảm giác thật với cảm giác giả vờ khác nhau lắm. Trái tim không phải làm từ giấy màu nữa – mà là một trái tim đang sống, đang đập... rất thật.

Cứ nghĩ đến mùa hè là tớ nghĩ đến Nate. Mà cứ nghĩ đến tình yêu tình báo là tớ cũng nghĩ đến Nate. Nghĩ về cái gì tớ cũng nghĩ đến Nate.

Tớ biết, mùa hè năm nay chuyện ấy sẽ xảy ra. Tớ và Nate sẽ là của nhau.

Tháng cuối cùng phải đi học mới thật khủng khiếp. Tớ phải làm đồng hồ đếm ngược mong ngày cậu ấy đến. Tớ đi mua sắm với bạn bè để mua “quần áo mừng ngày gặp Nate.” Trong đầu tớ còn nghĩ đến cảnh tớ với cậu ấy đi mua bộ quần áo chíp đầu tiên cho tớ cơ. Tớ lên lịch làm việc tại phòng

khám rắng của bố sao cho sát với lịch làm việc của Nate trong Hội địa phương. Tớ không muốn bọn tớ bị cản trở.

Và rồi việc ấy cũng đến.

Cậu ấy đến đây.

Cậu ấy cao hơn.

Cậu ấy chín chắn hơn.

Cậu ấy không còn đáng yêu nữa – cậu ấy quyến rũ.

Và cậu ấy là của tớ.

Cậu ấy muốn tớ. Và tớ muốn cậu ấy. Chỉ đơn giản vậy thôi.

Chẳng mấy chốc chúng tớ đã ở bên nhau. Cuối cùng chúng tớ cũng được bên nhau thực sự.

Chỉ có điều tớ không có được câu chuyện cổ tích mà tớ vẫn mong ước.

Bởi vì con trai thay đổi.

Họ lừa dối.

Họ chà đạp lên trái tim bạn.

Khó khăn lắm tớ mới nhận ra rằng các câu chuyện cổ tích và tình yêu đích thực không hề tồn tại.

Một chàng trai hoàn hảo cũng không có trên đời.

Và bức ảnh đáng tôn thờ về cô dâu nhỏ ngây thơ sánh bước bên chú rể – chàng trai sẽ làm tan vỡ trái tim cô dâu bé nhỏ vào một ngày nào đó thì sao?

Bức ảnh đó cũng không còn tồn tại nữa.

Tớ nhìn bức ảnh bốc cháy rừng rục.

Hai

SỰ VIỆC XẢY RA NHANH QUÁ.

Khởi đầu cũng như mọi mùa hè. Gia đình chú Taylors đến và nhà tớ rộn ràng người ra người vào. Tớ và Nate tán tỉnh nhau không ngớt... chúng tớ vẫn như vậy từ vài năm trước. Nhưng lần này có rất nhiều điều ẩn sâu bên dưới những lời bông đùa ong bướm. Như sự thèm muốn. Tương lai. Tình dục.

Giấc mơ của tớ bắt đầu đến. Nate quả là chàng trai hoàn hảo của tớ. Chàng trai mà mọi người vẫn ghép đôi với tớ. Chàng trai luôn khiến trái tim tớ đập rộn rã và lòng dạ tớ nhận nhận.

Đây là mùa hè mà cuối cùng, cảm giác của tớ cũng được đền đáp.

Bắt đầu với đôi buổi hẹn hò, cũng không có gì to tát. Chỉ cùng nhau đi xem phim, ăn tối v.v.

Bố mẹ bọn tớ không hay biết chuyện này. Nate không muốn nói với họ, và tớ chiều ý cậu ấy. Cậu ấy nói biết đâu hai bố mẹ sẽ phản ứng thái quá, và tớ cũng nhất trí như vậy. Mặc dù tớ biết các bố mẹ rất muốn bọn tớ sẽ cưới nhau, nhưng tớ không dám chắc họ đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng để bọn tớ ở bên nhau vào cái tuổi này. Nhất là khi cậu ấy ngủ dưới tầng hầm cách âm trong nhà tớ.

Sự việc tiến triển rất tốt. Nate nói cho tớ nghe mọi điều tớ muốn nghe. Rằng tớ mới xinh gái và hoàn hảo làm sao, rằng tớ khiến cậu ấy hồi hộp không thở nổi khi chúng tớ mi nhau.

Tớ đang bay bổng trên thiên đường.

Chúng tớ hôn nhau. Chúng tớ hôn, rồi hôn nữa. Rồi lại hôn thêm nữa. Nhưng chẳng mấy chốc, hôn vẫn không đủ. Chẳng mấy chốc tay cẳng bọn

tớ bắt đầu quờ quạng, quần áo được vén lên kéo xuống. Đó là những gì tớ chờ đợi... nhưng sự việc xảy ra mới nhanh làm sao. Nhanh quá. Dù tớ trao cho cậu ấy gì nữa thì cậu ấy cũng muốn thêm nữa. Và tớ phải đấu tranh. Những việc bọn tớ làm bỗng biến thành cuộc đấu tranh về việc tớ nên để cậu ấy tiến xa tới đâu.

Cũng mất khá lâu mới đến được cái đích cuối cùng, tớ không muốn vồ vập. Tớ không hiểu tại sao bọn tớ không thể nào chỉ cùng nhau hưởng thụ khoảnh khắc hiện tại, hưởng thụ giây phút bên nhau, và không hấp tấp đến với giai đoạn kế tiếp.

Và giai đoạn kế tiếp tức là giai đoạn về thể xác.

Xét về mối quan hệ giữa bọn tớ, cũng không phải tranh luận quá nhiều về các giai đoạn kế tiếp.

Sau hai tuần, Nate bắt đầu nói về cảm giác của cậu ấy, rằng tớ là tình yêu duy nhất và đích thực của cậu ấy. Cậu ấy nói, chắc chắn sẽ kỳ thú lắm nếu tớ để cậu ấy yêu thương tớ theo cách cậu ấy muốn.

Tớ đã tưởng tượng ra viễn cảnh này từ lâu lắm rồi. Đây là điều mà tớ vẫn luôn mong muốn. Và tớ thầm nghĩ, *mình sẽ làm vậy. Vì tớ làm chuyện đó với cậu ấy. Và đó mới là điều quan trọng nhất.*

Tớ quyết định làm cậu ấy ngạc nhiên.

Tớ quyết định tin tưởng cậu ấy.

Tớ quyết định ủng hộ việc đó.

Tớ đã lên kế hoạch cho mọi việc, đầu vào đấy rất ổn. Bố mẹ bọn tớ sẽ đi chơi về muộn, và sẽ chỉ có hai bọn tớ ở nhà.

“Pen này, cậu có chắc chắn là cậu muốn làm việc đó không?” Buổi sáng hôm đó Tracy hỏi tớ.

“Tớ chỉ biết là tớ không muốn mất cậu ấy,” tớ trả lời.

Đó là cái cơ của tớ. Vì Nate. Không phải vì tớ hay vì niềm mong mỏi của tớ. Tất cả đều vì cậu ấy.

Tớ muốn việc đó phải thật tự nhiên. Tớ muốn cậu ấy không hay biết chuyện gì, và sau đó cậu ấy sẽ choáng váng trước sự hoàn hảo của việc đó (và của tớ nữa). Cậu ấy còn không biết là tớ ở nhà; tớ muốn cậu ấy nghĩ rằng buổi tối hôm đó tớ cũng đi chơi, để sự việc thêm phần ngạc nhiên. Tớ muốn cậu ấy biết rằng tớ đã sẵn sàng. Tớ bằng lòng. Tớ có thể. Tớ lập sẵn kế hoạch cho mọi việc, chỉ trừ trang phục mà tớ sẽ mặc. Tớ lên vào phòng chị Rita và lục lọi hết các ngăn tủ cho đến khi tìm thấy một chiếc áo lót bằng lụa trắng. Tớ cũng lấy luôn cả chiếc áo choàng đỏ có thắt đai của chị ấy.

Cuối cùng, khi đã sẵn sàng, tớ rón rén xuống phòng Nate dưới tầng hầm. Tớ cởi đai áo choàng, với cảm giác phấn khích xen lẫn lo lắng. Tớ không thể đợi thêm nữa để nhìn vẻ mặt của Nate khi cậu ấy nhìn thấy tớ. Tớ không thể đợi thêm nữa để chứng minh cho cậu ấy thấy cảm giác của tớ, để cậu ấy cũng có cảm giác tương tự.

Tớ vừa mỉm cười vừa với tay bật đèn lên.

“Ngạc nhiên chưa!” tớ nói rõ to.

Nate bật dậy từ trên giường với vẻ mặt hoảng hốt.

“Chào cậu...” Tớ mỉm cười e thẹn khi tớ trút bỏ áo xuống sàn nhà.

Và rồi từ trong giường có thêm một cái đầu khác ngẩng lên.

Một đứa con gái.

Với Nate.

Tớ đứng chết trân, không dám tin vào mắt mình. Tớ nhìn vào khoảng giữa hai người bọn họ trong khi bọn họ lóng ngóng tìm quần áo. Cuối cùng, tớ cúi xuống kéo áo choàng lên và mặc vào, cố che kín được phần nào hay phần ấy.

Con bé đó rúc rích cười. “Em tưởng anh nói là tối nay chị gái anh đi chơi rồi chứ?”

Chị gái cậu ấy ư? Nate làm gì có chị gái. Tớ cố tìm cho mình một lý do chính đáng biện minh cho khung cảnh mà tớ đang nhìn thấy. Nate không đời nào lại đối xử với tớ như thế. Nhất là lại trong nhà tớ nữa. Biết đâu con bé đó gặp tai nạn ô tô ngay bên ngoài kia và Nate đưa nó vào nhà để... để trấn an nó. Hay biết đâu bọn họ đang đóng thử một cảnh trong bộ phim chiếu mùa hè... phim *Romeo và Juliet cởi truồng*. Hay biết đâu tớ đang ngủ mơ, và đây chỉ là một cơn ác mộng thôi.

Chỉ có điều... không phải vậy.

Con bé đó mặc xong xuôi quần áo, và Nate đưa nó lên cầu thang, và cậu ấy tránh không nhìn vào mắt tớ.

Một chàng trai mới lịch sự làm sao.

Sau khoảng thời gian dài đến bất tận, cậu ấy trở lại phòng.

“Penny à,” cậu ấy nói và quàng tay qua hông tớ, “Tớ rất tiếc khi cậu phải nhìn thấy cảnh đó.”

Tớ cố nói một điều gì đó, nhưng tớ không sao mở miệng được.

Cậu ta đưa tay lên xoa xoa vai tớ qua lớp áo choàng. “Penny ơi, tớ xin lỗi. Tớ xin lỗi nhiều lắm. Cậu phải tin tớ, phải tin là việc này quá ngu ngốc. Tớ là một thằng cả ngốc. Một thằng ngốc toàn tập.”

Tớ lắc đầu. “Tại sao cậu lại làm vậy chứ?” Giọng nói của tớ như lời thì thào, cổ họng tớ như bị sít chặt lại.

Cậu ta nghiêng người vào tớ. “Tớ nói thật đấy, sẽ không bao giờ xảy ra chuyện như thế này nữa đâu. Ý tớ là cũng *chưa* xảy ra chuyện gì hết. Chưa xảy ra chuyện gì hết. *Cô bé* ấy không là gì cả. Cậu thừa biết cậu quan trọng như thế nào với tớ mà. Cậu là cô gái duy nhất mà tớ muốn được ở bên. Cậu là người duy nhất tớ yêu thương.” Cậu ta đưa tay xuống lưng tớ. “Như thế này cậu có thấy dễ chịu hơn không? Penny à, nói cho tớ biết xem tớ phải làm thế nào nhé. Tớ không bao giờ muốn làm tổn thương cậu đâu.”

Cơn sững sốt chầm chầm tan biến và để lộ ra cơn thịnh nộ. Tớ co người lại. “Tại sao cậu lại làm vậy?” Tớ nói. “**TẠI SAO CẬU LẠI LÀM VẬY CHỨ?**” (Tớ hét lên đấy).

“Tớ đã xin lỗi rồi mà.”

“CẬU XIN LỖI?”

“Penny à, tớ rất tiếc.”

“**RẤT TIẾC?**”

“Cậu thôi nói vậy đi và nghe tớ nói đây này. Tớ muốn giải thích.”

“Được thôi.” Tớ ngồi xuống giường. “Giải thích xem.”

Nate lo lắng nhìn tớ – rõ ràng là cậu ấy không mong tớ sẽ ngồi xuống và nghe cậu ta nói.

“Penny à, cô bé đó không là gì của tớ cả.”

“Trông không giống không là gì chút nào đâu.” Tớ thắt chặt đai áo choàng và túm lấy một chiếc gối để che hai cẳng chân lại.

Nate thở dài. Một tiếng thở mạnh. “Được rồi, giờ thì bọn mình sắp giống trong kịch rồi,” cậu ta nói. Rồi cậu ta ngồi xuống cạnh tớ, hai tay cậu ta khoanh lại. “Được thôi – nếu cậu không chấp nhận lời xin lỗi của tớ thì tớ cũng không biết phải làm thế nào nữa.”

“Xin lỗi á?” Tớ cười phá lên. “Cậu nghĩ rằng nói ‘xin lỗi’ sẽ xong chuyện sao? Tưởng cậu nói rằng tớ đặc biệt cơ mà?” Tớ ngó xuống sàn nhà, tớ thấy tự xấu hổ với chính mình vì đã nhắc lại câu nói đó.

“Penny à, cậu rất đặc biệt. Nhưng, cậu nói đi, cậu nghĩ sẽ xảy ra chuyện gì chứ?” Mặt Nate đỏ lừ. “Ý của tớ là, đây là vấn đề. Tớ và cậu... là... tụi mình là... ừm, là việc đó...”

Tớ không tin vào điều mình đang nghe thấy. Nate của mấy ngày gần ngủi trước đã biến mất... thay vào đó chỉ còn là một *con thú*.

“*Như thế* nghĩa là gì?”

“Đức Chúa Jesu ơi.” Nate đứng bật lên khỏi giường và đi tới đi lui. “Đó chính xác là điều tớ đang nói đến. Nhìn cậu xem, cậu ngồi đó, giống như hồi tụi mình còn nhỏ và lúc đó cậu không có được thứ cậu muốn. Penny à, tớ muốn cậu từ lâu lắm rồi. Rất rất lâu rồi. Mặc dù cậu nghĩ là cậu cũng muốn tớ, nhưng thật ra cậu đâu có muốn tớ. Cậu muốn người tình từ thời thơ ấu của cậu thôi. Một thằng Nate chỉ biết nắm-tay-và-hôn-lên-má. Nhưng thằng Nate ấy đã lớn rồi. Có lẽ cậu cũng nên lớn đi.”

“Nhưng tớ...”

“Sao nào? Cậu sao nào? Cậu mặc áo ngủ của chị gái à? Penny ơi, đó là trò con nít. Trong đầu cậu, đó là một đám cưới dài bất tận, không trắng mặt, không trút bỏ váy cưới, không gì hết. Nhưng cậu biết sao không? Người ta còn quan hệ tình dục với nhau đấy. Đó cũng đâu phải vấn đề gì to tát.”

Người tớ run lên. Điều đó làm tớ đau đớn.

Nate lắc đầu. “Đáng ra trước khi nài nỉ cậu, tớ phải biết trước sẽ xảy ra chuyện gì. Tớ biết nói gì hơn được chứ? Tớ rất chán, và việc đầu hàng ảo tưởng của cậu dễ hơn nhiều so với việc phải đấu tranh với ảo tưởng đó. Hơn nữa, tớ sẽ thừa nhận, rằng đúng là cậu có tính hẹp hòi nho nhỏ dễ thương, chỉ có điều tớ chưa bao giờ nghĩ cậu lại trở thành một người thích trêu chọc người khác đến vậy.”

Tớ đau khổ. Nước mắt chảy dài xuống mặt tớ.

“Nào, cậu nói đi.” Nate ngồi xuống và vòng tay ôm tớ. “Cậu cứ hét ầm lên với tớ đi, như thế tớ sẽ thấy dễ chịu hơn đấy. Rồi tại mình có thể tỉnh táo trò chuyện với nhau.”

Tớ lắc đầu và chạy lên cầu thang.

Xa khỏi Nate.

Xa khỏi những lời nói dối của cậu ấy.

Xa khỏi tất cả mọi thứ.

Nhưng tớ không thể chạy trốn. Cậu ấy còn ở nhà tớ hai tuần nữa. Sáng nào tớ cũng phải thức dậy và đối mặt với cậu ấy. Nhìn cậu ấy rời khỏi nhà, và biết rằng có lẽ cậu ấy đi với con bé đó. Biết rằng cậu ấy phải tìm kiếm ở nơi khác bởi vì với cậu ấy, tớ vẫn chưa đủ tốt. Cậu ấy sẽ không bao giờ nhìn thấy tớ “như thế.”

Ngày nào tớ cũng nhắc cho mình nhớ mình đã thất bại thế nào. Rằng niềm khao khát suốt nhiều năm của tớ bỗng chốc kết thúc và khiến tớ đau lòng ngoài sức tưởng tượng.

Trong gia đình, tớ chỉ kể chuyện cho chị Rita, và tớ bắt chị phải thề giữ bí mật. Tớ biết nếu nói ra, việc này sẽ làm rạn nứt tình bạn lâu dài nhất, và sâu sắc nhất của các bố mẹ, và có vẻ không công bằng lắm khi Nate là

người phá hoại tình cảm đó. Hơn nữa, tớ rất lo lắng. Tớ không thể chịu đựng việc để bố mẹ phát hiện ra tớ đã ngu ngốc đến thế nào.

Chị Rita cũng trấn an tớ. Thậm chí chị ấy còn cảnh báo Nate không được đến gần tớ trong phạm vi ba mét. Nhưng cách ba mươi mét cũng đâu phải là gần.

“Penny à, không sao đâu em.” Chị Rita hứa vậy khi chị vòng tay ôm tớ. “Trên đường đi ai chẳng vấp vấp đôi lần.”

Tớ không vấp vấp gì hết. Chỉ là tớ đâm sầm vào một bức tường gạch thôi.

Và tớ không bao giờ muốn nỗi đau đó lặp lại.

Ba

TỚ THẤY MẮT MÁT. TỚ CẦN PHẢI TRỐN. Chạy trốn.

Chỉ có một việc duy nhất giúp tớ xoa dịu nỗi đau. Tớ tìm đến bốn chàng trai duy nhất chưa bao giờ làm tớ thất vọng. Bốn chàng trai duy nhất chưa bao giờ làm tan vỡ trái tim tớ, và họ cũng chưa bao giờ khiến tớ tuyệt vọng.

John, Paul, George và Ringo.

Ai cũng sẽ hiểu được điều này nếu họ từng bám riết lấy một bài hát như bám lấy một tấm phao cứu sinh. Hay nếu họ hát một bài hát để nói lên cảm xúc, hoặc kỷ niệm. Hay nếu tâm trí họ chỉ ngấm nghĩ đến một bản nhạc để nhấn chìm một cuộc trò chuyện, hay một khung cảnh nào đó.

Ngay khi quay trở lại phòng và lòng dạ tan nát trước sự khước từ của Nate, tớ bật nhạc to đến mức giường của tớ rung bần bật. Ban nhạc Beatles luôn là lớp vỏ bọc an toàn của tớ. Họ là một phần cuộc đời tớ từ trước khi tớ chào đời. Thực tế, nếu không phải vì Beatles, có lẽ tớ chưa bao giờ được sinh ra.

Bố mẹ tớ gặp nhau tại một điện thờ tạm tại công viên Chicago vào đúng đêm tài tử John Lennon bị bắn chết. Họ là người hâm mộ suốt đời của ban nhạc, và sau này, họ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đặt tên ba đứa con gái theo tên ba ca khúc của nhóm Beatles: *Lucy in the Sky with Diamonds*, *Lovely Rita*, và *Penny Lane*.

Tất nhiên, hai chị gái tớ đủ may mắn để có tên đệm bình thường, nhưng bố mẹ tớ lại đặt cho tớ trọn vẹn một cái tên là tên bài hát của Lennon/McCartney: Penny Lane. Tớ được sinh ngày 7 tháng Hai – ngày kỷ niệm nhóm Beatles đến Hoa Kỳ lần đầu tiên. Tớ không tin đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Tớ không ngần ngại tin rằng chắc chắn mẹ tớ không chịu rặn đẻ để tớ phải được sinh ra vào đúng ngày hôm đó.

Phần lớn các kỳ nghỉ của gia đình tớ đều được tổ chức tại Liverpool, nước Anh. Tất cả các tấm thiệp Giáng sinh mà nhà tớ gửi đi đều được gia đình tớ sáng tạo từ các bìa đĩa nhạc của nhóm Beatles. Thực ra mà nói, đáng ra tớ phải *căm ghét* nhóm Beatles. Đáng ra tớ phản đối họ. Nhưng thay vào đó, nhóm nhạc này lại trở thành một phần của tớ. Dù buồn hay vui tớ đều được vỗ về bằng lời hát, tiếng nhạc của họ.

Lúc này, tớ cố nhấn chìm lời nói của Nate bằng tiếng kèn của bản nhạc *Help!* Cùng lúc đó tớ cũng với tay lấy cuốn nhật ký. Cuốn sổ bìa da nặng nặng trong tay tớ, sức nặng của những năm tháng cảm xúc như làm cuốn sổ trĩu xuống. Tớ mở sổ và liếc mắt nhìn nội dung, hầu hết là lời bài hát của nhóm Beatles. Với người khác, có lẽ đây là sự kết hợp vô lý, nhưng với tớ, lời bài hát có ý nghĩa nhiều hơn ngôn từ. Nhiều hình ảnh lướt qua trong tâm trí tớ: điều tốt, điều xấu, và chàng-traì-liên-quan.

Đau khổ quá. Tớ bắt đầu xem lại các mối quan hệ cũ.

Theo Tracy, Dan Walker – một nam sinh lớp trên – là “chàng trai nổi bật nhất.” Hồi còn học lớp 10, chúng tớ hẹn hò với nhau trong bốn tháng. Mỗi tình khởi đầu rất suôn sẻ – nếu bạn nghĩ suôn sẻ tức là đi xem phim rồi đi ăn pizza với các cặp đôi khác trong thị trấn vào mỗi tối thứ Sáu. Cuối cùng, Dan nhăm tớ với một nhân vật trong phim *Almost Famous*, và nhân vật này cũng tên là Penny Lane. Đó là một cô gái đi theo cổ vũ cho các ban nhạc, vì vậy cái đầu đần độn của Dan tưởng rằng tớ sẽ say mê đăm đuổi nếu cậu ấy đánh ghi-ta bản *Stairway to Heaven*. Tớ sớm học được rằng: Vẻ điển trai không làm nên nghệ sĩ ghi-ta. Ngay khi Dan nhận thấy tớ chưa lột quần lột áo, cậu ta thay đổi ngay thái độ.

Kế đến là Derek Simpson, và tớ dám chắc rằng cậu ấy hẹn hò với tớ vì cậu ấy tưởng cậu ấy sẽ được mẹ tớ – một dược sĩ – cho thuốc miễn phí.

Darren McWilliam cũng chẳng khá hơn. Chúng tớ bắt đầu hẹn hò ngay trước khi xảy ra cơn-điên-Nate trong mùa hè này. Trông cậu chàng khá dễ

thương, cho đến khi cậu chàng của cả Laura Jaworski – đầu ngõ cô nàng là bạn tốt của tớ. Cậu ta làm sự việc vỡ lở khi mua vé cho cả hai bọn tớ cùng một ngày. Cậu ta cũng không nhận ra rằng hai bọn tớ thường so lịch hẹn hò với nhau.

Dan, Derek và Darren – ba gã bạn trai chỉ trong một năm học lớp 10. Tớ đã bị lừa phỉnh, bị dối gạt và bị lợi dụng. Bài học tớ rút ra là gì? Là tránh xa mấy gã choai choai có tên bắt đầu bằng chữ D, vì cả đám bọn chúng đều là Devil^[1].

Có lẽ tên thật của Nate là Dante – Kẻ Phá hoại Giấc mơ. Vì cậu ta còn tồi hơn gấp mười lần so với ba tên D kia cộng lại.

Tớ bỏ số xuống. Tớ tức Nate phát điên lên, đúng thế. Nhưng tớ giận tớ hơn cả. Tại sao tớ lại cho phép mình làm thế cơ chứ? Sau mấy mối tình kia, tớ được gì hơn là một trái tim tan vỡ? Tớ thông minh hơn thế cơ mà. Đáng ra tớ phải biết hơn thế chứ.

Có phải tớ thực sự muốn bị lợi dụng không? Liệu có ai xứng đáng nhận được điều đó không?

Tớ cứ nghĩ đó là Nate, nhưng tớ nhầm to.

Tớ định bụng gọi điện cho Tracy – nỗi khốn khổ này cần sự bầu bạn của bạn ấy – khi có gì đó lọt vào tầm nhìn của tớ. Tớ đi về phía tấm áp phích Beatles ưa thích và bắt đầu lần lần các ngón tay dọc theo các nét chữ: *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band*.

Suốt bảy năm qua ngày nào tớ cũng nhìn tấm áp phích. Tớ cũng đã nghe đĩa nhạc đó – một trong những đĩa nhạc yêu thích của tớ - hàng trăm lần. Đối với tớ, cứ như thể đó luôn là một từ đơn dài dằng dặc: *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band*. Nhưng lúc này ba từ hoàn toàn tách biệt, và tớ thấy một thứ hoàn toàn mới mẻ bên trong đó.

Cô đơn

Trái tim

Hội

Và đó là khi sự việc xảy ra.

Một việc liên quan đến ba từ này.

Cô đơn. Trái tim. Hội.

Về mặt lý thuyết, ba từ này nghe có vẻ ảo não. Nhưng âm nhạc không hề ảo não.

Không, Hội những trái tim cô đơn này đối lập với sự ảo não. Hội này rất sống động.

Câu trả lời xuất hiện trước mắt tớ từ lâu lắm rồi. Có một cách để không bị lừa phỉnh, dối gạt và lợi dụng.

Tớ sẽ không tra tấn mình bằng cách hẹn hò với các gã trai tồi tệ nữa. Tớ sẽ thưởng thức hương vị độc thân ngọt ngào. Sẽ có một lần tớ tập trung vào *chính mình*. Năm lớp 11 sẽ là năm của tớ. Sẽ chỉ về tớ, về Penny Lane Bloom, thành viên duy nhất và nhà sáng lập của Hội những trái tim cô đơn.

Come Together

"... you've got to be free..."

Bốn

VỚI TỚ, ĐÁM CON TRAI ĐỀU LÀ SỐ 0. Câu hỏi duy nhất là: Tại sao tớ lại không nghĩ đến điều này sớm hơn chứ?

Tớ biết đây là ý tưởng thiên tài. Nhưng chắc chắn sẽ vui lắm nếu cô bạn thân nhất của tớ thôi nhìn tớ như thể tớ vừa trốn khỏi trại tâm thần.

“Pen này, cậu biết thừa là tớ mẩn cậu lắm, nhưng...”

Bắt đầu nào.

Chưa đến một giờ sau khi nguồn cảm hứng của tớ ào tới, hai bọn tớ tổ chức một cuộc họp khẩn cấp (với khoai tây chiên bơ để vượt qua mỗi tình tan vỡ) tại cửa hàng ăn tối trong xóm. Tracy uống một ngụm sữa để nuốt trôi mọi lời đả kích của tớ về các rắc rối mà đám trai trẻ gây ra cho tớ suốt nhiều năm qua. Tớ chưa đả động gì đến hội và quyết định thôi không hện hò nữa.

“Tớ biết cậu buồn, và cậu có lý do để buồn,” Tracy nói. “Nhưng không phải tất cả bọn con trai đều là ác quỷ đâu.”

Tớ tròn mắt. “Ồ, vậy sao? Tụi mình có nên xem qua danh sách các chàng trai của cậu trong hai năm gần đây không?”

Tracy ngồi thụp vào ghế. Năm nào cô nàng cũng liệt kê một danh sách các chàng trai mà cô nàng muốn hện hò. Cô nàng thường dành nguyên một mùa hè để cân nhắc trước khi lập danh sách cho cả năm học, và mỗi chàng trai được xếp thứ tự ưu tiên dựa trên tỷ lệ ngoại hình, mức độ được hâm mộ, và vẻ điển trai.

Rõ ràng là danh sách đó gây ra nhiều đau khổ hơn nỗi đau khổ mà trái tim cô nàng xứng đáng nhận được. Tracy vẫn chưa hẹn hò với bất kỳ ai trong danh sách. Thực ra, cô nàng chưa có nổi một cậu bạn trai. Tớ cũng không hiểu tại sao. Cô nàng xinh xắn, vui tính, giỏi giang, và là một trong những người bạn trung thành và đáng tin cậy mà ai cũng muốn có. Nhưng, như thế tớ cần một ví dụ nữa cho thấy tại sao bọn con trai là đồ gớm ghiếc, không một tên con trai nào trong trường McKinley nhận thấy cô nàng có thể là một người bạn gái.

Cô ấy thật may mắn, tớ nghĩ bụng. Nhưng cô nàng lại không nghĩ vậy.

“Tớ không biết cậu đang nói về vấn đề gì,” cô nàng nói.

“Được rồi. Có phải cậu muốn nói cậu vẫn chưa lập danh sách mới để duyệt không?”

Tracy kéo ví gần cô nàng hơn.

Hiển nhiên là cô nàng đã có một danh sách mới. Chỉ vài ngày nữa thôi bọn tớ sẽ bắt đầu năm học lớp 11.

“Quý tha ma bắt,” cô nàng gắt gỏng. “Chắc là tớ nên vứt tờ danh sách đi vì cậu nói rằng bọn con trai đều ngu xuẩn cả đám.”

Tớ cười mỉm. “Giờ tụi mình cùng đi đến đích rồi đấy. Đốt tờ danh sách đi!”

Tracy rên rỉ. “Cậu mất trí rồi. Cậu nghiêm túc một giây đi có được không?”

“Tớ *đang* rất nghiêm túc.”

Đến lượt Tracy tròn mắt. “Nào – không phải đàn ông nào trên thế giới cũng đều tệ bạc hết. Bố cậu thì sao nào?”

“Thomas Grant thì sao?” Tớ phản pháo.

Miệng Tracy há hốc.

Được rồi, thế này có vẻ hơi nhẫn tâm. Thomas nằm trong danh sách năm ngoái. Cô nàng dành trọn cả kỳ học để ve vãn cậu ta trong giờ Hóa. Cuối cùng, cậu chàng hỏi cô nàng có rảnh vào một ngày cuối tuần không. Tracy mừng phát điên... cho đến khoảng một giờ trước giờ hẹn, cậu ta gửi tin nhắn cho cô nàng và nói “có việc.” Sau đó cậu ta phớt lờ cô nàng cho đến hết học kỳ. Không lời giải thích, không lời xin lỗi, không gì hết.

Một gã trai điển hình.

“Và Kevin Parker thì sao?” Tớ dồn cô nàng.

Tracy trừng trừng nhìn tớ. “Này, nào phải lỗi của tớ đâu nếu cậu ta không biết là tớ có tồn tại trên đời.”

Danh sách của Tracy luôn có một cái tên đứng đầu – Kevin Parket, thiên tài bóng đá lớp trên. Thật không may, Kevin chưa bao giờ nhận thấy Tracy có sống trên đời. Khi tớ còn hẹn hò với Derek, tớ mời Kevin và bạn bè anh ấy đến nhà tớ với mục đích duy nhất là để Kevin quen với Tracy. Nhưng anh chàng không mấy may quan tâm đến cô nàng. Một trong vài lý do duy nhất khiến tớ chịu đựng Derek lâu đến vậy là vì Tracy cần một người có thể mối lái cô nàng với Kevin Parker.

Cứ nghĩ đến tờ danh sách đó và niềm vui của Tracy tớ lại muốn lôi nó ra khỏi ví và xé rách. Bởi vì tớ biết cô nàng phải gạch tên của từng ứng viên một rồi khóc lóc thảm thương.

Tracy thở dài, và cô nàng lấy lại tinh thần. “Năm nay sẽ khác,” cô nàng thề. “Tớ không biết thế nào – nhưng tớ có cảm giác rất vui về điều đó.” Cô nàng lấy tờ danh sách ra và đăm chiêu nhìn tên các ứng viên của năm.

Liệu tớ có nghiêm túc tin Tracy sẽ thấu hiểu sự cần thiết phải ngừng hẹn hò của tớ không? Cô nàng chỉ nghĩ đến việc tiếp tục hẹn hò thôi.

Tớ đầu hàng... trong khoảnh khắc đó.

Tracy không phải là người duy nhất cảm thấy phấn chấn về năm học sắp tới.

Năm

NGÀY ĐẦU TIÊN ĐI HỌC. Tớ vẫn chưa đến trường, vậy mà tớ đã phải đối mặt với quân thù. Không phải Nate – cậu ấy đi rồi. Mà là những kẻ giống Nate.

“Ặc, cậu có tin là thằng em tí hon của tớ đi học trung học rồi không?” Tracy ra hiệu về ghế sau trong ô tô, ở đó em trai Mike của cô nàng đang thối thối chiếc iPod. “Và Pen này, tớ không nhìn thấy cái sừng nào trên đầu cu cậu đâu.”

“Chưa thấy thôi.” Tớ cười tự mãn với cô nàng.

Mikey Larson bé bỏng là học sinh lớp 10... một đứa con trai... một trong số bọn họ.

Tớ tự hỏi khi nào cu cậu bắt đầu hành xử như các nam sinh khác trong trường McKinley. Liệu trường có tổ chức lớp học bí mật dạy đám nam sinh đó cách trở thành các gã choai choai điển trai nhưng đầu óc rỗng tuếch không nhỉ?

Khi Mike bước xuống ô tô của Tracy tớ mới nhận thấy hai chị em bọn họ giống nhau đến thế nào, từ mái tóc vàng hoe ngớ ngẩn đến đôi mắt màu nâu đỏ và khuôn mặt hình trái tim.

Tracy nhìn tớ từ đầu đến chân. “Ái chà, đôi giày *đẹp quá*. Hôm nay trông cậu *ngon mắt lắm*.” Cô nàng soi gương chiếu hậu để tô son bóng. “Cậu định tạo ấn tượng với một chàng trai đặc biệt hử?”

Tớ rên lên. “Không – tớ chỉ muốn làm đẹp cho chính mình thôi.”

Tracy nhìn tớ với ánh mắt cho thấy cô nàng không tin tớ chút nào.

Tớ không quan tâm. Đây sẽ là khởi đầu của một năm học mới tha hồ thú vị. Tớ mở cửa xe đi vào trường, trong lòng phấn chấn về một khởi đầu tươi mới, trừ sự điên cuồng của tụi con trai.

Nụ cười của tớ nhanh chóng tan biến khi người đầu tiên tớ nhìn thấy là Dan Walker, cậu chàng đang mặc chiếc áo vét thêu chữ mà có lần tớ “đã mượn” từ hồi bọn tớ còn hẹn hò. Thật là hay khi tớ được chào đón bằng một ký ức về chuyện hẹn hò quái quỷ từ xưa từ xưa. Tớ cảm thấy biết ơn quá vì Nate ở cách xa tớ hàng trăm dặm, đâu mãi tận Chicago xa xôi. Tớ quẹo vào góc để tránh mặt Dan, và gặp Kevin Parker – và rõ ràng hôm nay anh chàng vẫn thờ ơ đến mức không dành cho Tracy nổi một giây một phút.

Nổi thất vọng dâng trào khi tớ tiếp tục quan sát bạn bè cùng lớp. Tớ đi qua hành lang này hàng nghìn lần rồi, nhưng hình như đây là lần đầu tiên hai mắt tớ mở to ra. Tớ chỉ thấy đám con gái ngả ngón ve vãn đám con trai, từng đôi trai gái nắm tay nhau, còn đám nam sinh thì... ôi chao... nam sinh: tụi nó nói oang oang, đáng ghét, tự cao tự đại. Tụi nó không cần phải tìm con gái làm gì; tụi con gái ào đến với tụi nó.

Cặp sách của tớ rung rung và tớ lấy điện thoại ra. Tớ đứng khựng lại và Brian Reed đâm bổ vào tớ. “Mắt mũi để đâu đấy!” cậu chàng hét lên khi ả bạn gái – Pam – đang giận dữ nhìn tớ. Lạy trời đừng để cho hai đứa nó nắm tay nhau suốt 24/7.

Tớ thoát khỏi cơn sững sốt. Tớ tin chắc là có sự nhầm lẫn gì đây. Nhưng không – chiếc điện thoại khẳng định một sự thật tàn nhẫn: Đó là tin nhắn của Nate. Dù không ở gần bên nhưng rõ ràng là cậu ta vẫn tìm ra cách để tra tấn tớ.

Chúc cậu một ngày vui vẻ.

Gì đây? Thứ nhất, cậu ta biết thừa là tớ không thèm nói chuyện với cậu ta nữa. Thứ hai, mới chỉ có hai tuần trôi qua – hai tuần, chẳng lẽ cậu ta nghĩ

tớ quên chuyện đó rồi sao? Thứ ba, không lẽ cậu ta còn đều đặn hơn thế sao? Tớ xóa tin nhắn và nhét điện thoại vào túi.

Tớ nhất quyết không chịu để Nate Taylor phá hoại thêm một ngày nào nữa trong đời.

“Bloom ơi Bloom, trông cậu buồn quá!” Ryan Bauer khoanh tay dựa lưng vào tủ đựng đồ cá nhân và nở một nụ cười ranh mãnh.

Thế có điên không. Tớ không có hứng để đôi co vớ vẩn với cậu ta.

“Sao nào?” Tớ sốt ruột hỏi khi mở cửa tủ – dưới tủ cậu ta ba ngăn.

Ryan ngượng nghịu nhìn tớ. “À, không có gì.” Cậu ta túm lấy thời khóa biểu của tớ giữa một chồng sách.

Ryan Bauer là một trong những đứa con trai có một cô bạn gái bám rít rìn rịt lấy cậu ta, vì hình như cuộc đời cô nàng chỉ xoay quanh cậu ta. Cậu ta là hình mẫu lý tưởng của đám học sinh trong trường: một cầu thủ tài năng với điểm số cao chót vót, và điển trai. Chiều cao hơn 1,8 mét, cơ thể cường tráng; đôi mắt màu xanh lơ đẹp lạ lùng; và lúc nào cậu ta cũng đưa tay lên vuốt mái tóc đen dợn sóng. Lẽ đương nhiên cậu ta là một trong các gã trai thích tán tỉnh nhất trường. Tớ vốn quen với kiểu ăn nói ve vãn đó, nhưng hôm nay tớ không có ý định nâng cao lòng tự trọng của cậu ta lên.

Cậu ta là một nam sinh. Một *gã choai choai*. Tớ thừa biết là cậu ta còn giấu đồ chơi trẻ em và chó con bằng nhựa trong tủ.

Gần như tớ không thể nhận ra cậu ta nếu Diane Monroe không bám rết lấy cậu ta mọi lúc mọi nơi. Ryan và Diane hẹn hò nhau lâu lắm rồi. Ừm, chính xác là từ hồi lớp bảy, và kéo dài *mãi* đến tận khi lên trung học. Diane là hình mẫu bạn gái tiêu biểu cho một nam sinh giỏi giang như Ryan: một đứa con gái tóc vàng bóng mượt, đôi mắt màu xanh ươn ướt, dáng vóc mỏng manh như siêu mẫu, và luôn luôn, *luôn luôn* đeo biểu tượng Hoạt náo viên/Chủ tịch hội sinh viên.

“Trời đất, tụi mình chỉ học chung môn Lịch sử Thế giới thôi kìa,” Ryan đang nói với tớ. “Todd cũng học lớp này. Hay thật.”

“Ừ, hay.” Tớ cũng không thèm cố che giấu sự mỉa mai trong lời nói.

“Anh ơiiii!” Tớ ngó qua hành lang và nhìn thấy không ai khác ngoài Hoa khôi Diane Monroe đang cười tươi hớn hở và tiến về phía bọn tớ. Hình như con nhỏ có giác quan thứ sáu mách bảo rằng Ryan đang trò chuyện với một đứa con gái khác. Tớ cố không trợn tròn mắt lên trong khi lấy sách vở ra khỏi tủ. “Chúc anh ngày đầu tiên vui vẻ!” con nhỏ nói.

Tớ đóng sập cửa và đi đến lớp học tiếng Tây Ban Nha – nhưng Diane cản đường tớ; con nhỏ đứng trước mặt tớ với nụ cười còn rạng rỡ hơn thế, và nụ cười đó khiến tớ mê tít trong một giây ngắn ngủi.

“Chào Penny,” con nhỏ nói. “Nghỉ hè vui không?” Hai mắt con nhỏ hấp háy nhiệt tình. Vậy thôi cũng đủ làm tớ buồn nôn.

Tớ lúng túng nhìn con nhỏ. Tại sao con nhỏ lại nói chuyện với tớ nhỉ? Đã từ lâu lắm rồi tớ và con nhỏ có nói chuyện với nhau đâu.

“Ừ, chào cậu, Diane.” Tớ không hiểu sao tụi nó đứa nào cũng phải nói đến kỳ nghỉ hè trong ngày đầu tiên của năm học mới. Nghe khó chịu phát điên lên. Mùa hè qua rồi. Đâu cần phải nghĩ đến nó nữa. Không bao giờ phải nghĩ lại làm gì.

“Này, cậu thấy gì không?” Diane xoay người trước mặt tớ. Mọi thứ của con nhỏ đều toát lên vẻ *hoàn hảo* – không có gì thay đổi – vì vậy tớ chỉ nhún vai. “Penny này.” Trông Diane có vẻ sững sờ. “Quần áo của tớ – cậu không nhớ sao?” Tớ cẩn thận ngó nghiêng quần áo của con nhỏ: áo cộc tay bó sát, bên ngoài là áo sơ mi đen, bên dưới là váy ngắn hồng xếp li, và đôi guốc quai cao mười phân. Tớ nhún vai. Rõ ràng là tớ không nhớ gì.

“Kìa Penny!” Diane vén áo cộc tay lên và để lộ chiếc áo sơ mi với biểu tượng của nhóm Beatles. “Nào, cậu nhớ ra chưa? Tụi mình vẫn thường mặc

áo sơ mi có biểu tượng của nhóm Beatles vào ngày đầu tiên của năm học mà.”

Tớ há hốc miệng. Ủ nhỉ, hồi tui tớ mười tuổi... và vào các buổi học nói.

“Ủ, xin lỗi cậu nhé,” tớ nói. “Lâu lắm rồi còn gì.”

Hai vai Diane thông xuống. Tớ không dành cho con nhỏ câu trả lời mà nó mong muốn.

Con nhỏ chờ đợi điều gì chứ? Lần cuối cùng tớ đeo biểu tượng trong ngày đầu đi học là hồi tớ học lớp tám. Hôm đó tớ đi học muộn vì Diane không đến nhà đón tớ như mọi khi. Hôm đó là ngày người bạn thân nhất của tớ quên không mặc áo có biểu tượng của nhóm Beatles. Và hôm đó cũng là ngày tớ nhận thấy tình bạn của bọn tớ đã chấm hết. Bọn tớ chơi thân với nhau gần mười năm. Mẹ bọn tớ quen nhau trong Hội yêu sách từ hồi bọn tớ còn mặc tã và hai bà mẹ quyết định cho bọn tớ chơi với nhau thường xuyên. Mẹ con nhỏ thường đón bọn tớ sau giờ học và đưa bọn tớ đến công viên, hoặc đưa bọn tớ về nhà tớ để bọn tớ chơi đùa trong sân.

Nhưng những điều đó không còn quan trọng nữa. Không còn gì khác quan trọng với Diane kể từ khi Ryan xuất hiện.

Diane quyết định rằng cuộc đời con nhỏ chỉ dành cho riêng một người.

Và con nhỏ phải lựa chọn, hoặc bạn gái thân, hoặc bạn trai.

Và bạn biết con nhỏ chọn ai rồi đấy.

Sáu

TỚ TRÁNH XA DIANE VÀ RYAN càng nhanh càng tốt, trước khi bọn họ tay nắm tay thành cặp đôi DianeRyan giữa hành lang. Nhưng cái tên Diane lại thành linh xuất hiện tại bữa trưa.

“Này, đoán xem ai đã cố nói một chuyện nho nhỏ với tớ trong giờ học Sinh học và Tiếng Pháp cứ như tớ và nó là bạn bè thân thiết không bằng?” Tracy hỏi khi bọn tớ đi đến nhà ăn tự phục vụ sau ca học buổi sáng. “Diane Monroe đấy – cậu tin không? Chắc chắn con nhỏ đang dùng mảnh khố để đạt được thêm phiếu bầu cho danh hiệu Nữ hoàng Khiêu vũ đây.”

“Ừ, con nhỏ cư xử kỳ quặc,” tớ đồng ý như vậy.

“Ờ, tớ không chịu nổi nó.”

Tracy chưa bao giờ là fan hâm mộ của Diane – và trong trường cũng có nhiều nữ sinh như vậy. Có lẽ tại diện mạo hoàn hảo của con nhỏ, cũng có lẽ vì con nhỏ giỏi giang tất tần tật mọi việc.

Nhưng như vậy là đồ kị nhỏ nhất.

Chỉ có một người duy nhất trong trường McKinley có lý do xác đáng để căm ghét Diane Monroe.

Tớ chứ ai.

Nếu con nhỏ không tệ đến mức là ví dụ tiêu biểu của Một Đứa Con Gái Đánh Mất Cá Tính Vì Zai thì con nhỏ cũng sẽ đá đít tớ. Tớ vẫn luôn nghĩ những đứa con gái dám bỏ bạn bè khi có một gã trai theo đuổi đều đáng khinh. Nhưng đến khi tớ trở thành bạn của một trong số những con nhỏ như thế, tớ mới biết mình bị tổn thương đến thế nào.

Thêm một ví dụ cho thấy tụi con trai đã hủy hoại đời tở ra sao. Cứ như thể coi tở là đồ bỏ đi vẫn chưa đủ, tụi nó còn dám cướp bạn bè của tở nữa.

Mặc dù tở ghét cay ghét đắng tờ danh sách của Tracy vì nó khiến cô nàng suy sụp tinh thần, nhưng tở lại âm thầm sung sướng vì cô nàng thất bại thảm hại. Tở không bao giờ muốn mất Tracy như đã từng mất Diane.

Khi bọn tở đi qua đám nam sinh năm nhất mới toanh với mặt mày lúng túng – tụi nó vẫn chưa nhận thấy độc tố của nhà ăn này – tở và Tracy ngồi vào bàn ăn trưa – vẫn là bàn ăn bọn tở ngồi từ năm ngoái. Hai cô bạn Morgan và Kara nhanh chóng nhập cuộc.

“Chào hai cậu,” Morgan chào khi cô nàng và Kara ngồi xuống. “Bố mẹ tở cứ giục miết để tở tham gia nhiều hoạt động ngoại khóa hơn để còn viết vào hồ sơ thi đại học. Các cậu có tin nổi không? Tở phải bắt đầu lo nghĩ đến việc học đại học đấy. Chẳng phải mình mới bắt đầu vào lớp 11 thôi sao?”

Cả ba bọn tở đều gật đầu đồng ý. Kara loay hoay khó chịu và nghịch vợ vẫn trái tảo trong khi bọn tở nhào đi lấy thức ăn. Thật là khó để không nhận thấy cô nàng sút nhiều cân hơn sau mùa hè – nếu điều đó là khả thi. Cô nàng đang dần chìm sâu trong đám quạ đầu xám là học viên trường trung học McKinley.

Bỗng nhiên toàn thân Kara bị xô ãm vào bàn bởi một đứa con gái tóc xoắn ngắn cũn cỡn vừa bị trượt chân trên sàn. Khay thức ăn của nó va vào đầu Kara và nước ngọt của nó đổ trên vai cô nàng.

“Ôi, không!” con nhỏ hét ãm lên. “Nước ngọt của tôi.”

Ba đứa bọn tở sững sốt đứng nhìn con nhỏ nhặt chiếc cốc nhựa lên và ngó nghiêng quần áo của nó; nó phớt lờ Kara. Trước nay tở chưa nhìn thấy con nhỏ này, vậy nên tở nghĩ nó là học sinh năm đầu. Không đời nào có chuyện bọn tở không chú ý đến con nhỏ, mặc dù nó chỉ cao quá mét rưỡi một tí. Mọi thứ trên người nó đều có vẻ quá ãa – móng tay sơn ãm giống

hết ma-nơ-canh Pháp, tóc nâu xỉn với vài lọn nhuộm vàng chơi trội, lông mày tủa mỏng dính, và hai môi kẻ chì đậm. Nó mặc áo sơ mi siêu nhỏ và một chiếc áo hai dây mặc ngoài – nói cách khác, trông như thể nó đang vênh váo đi trên sàn diễn thời trang thay vì đi ăn trưa tại nhà ăn trong trường trung học.

“Cậu có sao không?” Morgan đưa cho Kara khăn giấy để lau người.

“Ash-ley oiiii!” con nhỏ hét lên gọi bạn. “Áo tớ có bị bẩn không?”

Tracy quay phắt đầu lại. “Xin lỗi – bạn không định xin lỗi bạn tôi vì bạn vừa làm đổ nước lên người bạn ấy sao?”

Con nhỏ nhìn Tracy như thể cô nàng đang nói tiếng ngoại quốc.

“Sao chứ? Tôi làm đổ nước ngọt thôi.”

Tracy nhìn con nhỏ bằng Cái-nhìn-nhãn-hiệu-độc-quyền-của-Tracy – hai mắt cô nàng nheo lại thành hai kẽ hở nhỏ xíu, hai môi mím chặt, với vẻ mặt biểu lộ sự ghê tởm hết chỗ nói. “Ừ, bạn làm đổ nước ngọt – vào *bạn tôi*. Bạn có biết xin lỗi là thế nào không hả?”

Con nhỏ khó chịu há miệng ra. Nó lẩm bẫm câu gì đó mà tớ đoán chắc là câu xin lỗi (nhưng nghe giống như câu hỏi: “xinnn-lỗiiiii?”) và lảng đi chỗ khác.

Tracy ngồi trở lại ghế. “Không sao tin nổi. Ngày đầu tiên của năm học mới, vậy mà đám lính mới tò te đã nghĩ đây là lãnh địa của tụi nó. Này, choáng chưa, nhìn xem tụi nó đi về bàn nào nào?”

Ngay cạnh cửa sổ có một dãy bàn dài luôn là nơi trú ngụ của đám cầu thủ và hoạt náo viên, bao gồm Bát quái: Ryan Bauer và Diane Monroe, Brian Reed và Pam Schneider, Don Levitz và Audrey Werner, Todd Chesney và một trong số các cô bạn gái được thay như thay áo của cậu ta.

Tớ và Tracy chỉ là một trong vài đứa con gái hiếm hoi trong lớp không đả động đến dây bàn đó với tư cách là bạn gái trong chớp mắt của Todd. Tớ chưa bao giờ mong mỏi được trở thành một phần trong phiên bản thuyền nô-ê điên cuồng của tụi nó – trên chiếc thuyền này, bạn chỉ có thể tồn tại nếu bạn được ghép đôi với một thành viên khác giới. Nếu phải chọn hoặc là hò hẹn với Todd, hoặc là bỏ lỡ con thuyền, tớ sẵn sàng chọn được chết đuối.

Kara và Morgan đều từng hẹn hò với Todd. Morgan hẹn hò với cậu ta hồi lớp 8, và lúc đó cậu ta thường đi bốc phét với đội bóng rổ về tiến trình yêu đương nhanh chóng của cậu ta và cô nàng. Sau khi cậu ta xù cô nàng, Morgan trở thành tâm điểm nổi tiếng của các gã choai choai khác trong lớp, cho đến khi cô nàng nhận thấy tất cả cũng chỉ vì đám con trai đó tưởng cô nàng là người dễ dãi.

Chắc hẳn bạn nghĩ Kara phải rút được kinh nghiệm từ sai lầm của Morgan. Nhưng không. Todd biết cách làm tiêu tan mọi nỗi nghi ngờ của một cô gái. Kara từng nghĩ chuyện giữa cô nàng và cậu ta sẽ khác, vì vậy cô nàng làm liều... và nhận thấy cô gái tên là Tina McIntyre cũng cùng lúc bị cắn câu với mình.

Tớ không hiểu tại sao một gã trai có thể cùng lúc tìm được hai cô bạn gái tử tế, còn con gái bọn tớ lại chẳng tìm nổi một cậu bạn trai cho ra hồn.

Mặt tớ nóng phừng phừng khi nghĩ về sự phiền muộn mà Todd gây ra – không chỉ với Kara và Morgan mà với gần nửa lớp tớ. Tớ chưa bao giờ hiểu nổi quyền năng mà cậu ta lấn át các cô gái trẻ. Cậu ta là một cầu thủ ngớ ngẩn điển hình: một gã trai to xác với mái tóc ngắn cụt lùn màu vàng xỉn, và một bộ trang phục lúc nào cũng phô trương ít nhất lô-gô của hai đội thể thao.

Suy nghĩ về Todd khiến tớ nhận thấy tớ không phải là đứa con gái duy nhất tại trường McKinley hưởng lợi từ phong trào tẩy chay đám con trai.

Mấy đứa con gái lớp 10 hư đốn đang vây quanh cậu ta, và cậu ta đang hưởng thụ từng giây phút đó.

“Đồ con trai ngu ngốc,” tớ gần như hét lên.

Tiếng cười chui ra từ cổ họng Tracy. “Sao nào – cứ như thể cậu chưa từng tán tỉnh Ryan và Todd không bằng ấy?”

Như TỚ LÀM SAO CỜ?

“Cậu đang nói về chuyện gì vậy?”

“Cậu đang giỡn chơi tớ sao? Mỗi khi có Ryan đứng gần, cậu luôn tấn công cậu ta ồ ạt còn gì.”

Ừ, nhưng đó là Penny của ngày xưa ngày xưa thôi. Penny hôm nay không thèm ve vãn tán tỉnh gì đâu nhé. Tớ sẽ vui lắm nếu tớ không phải nói chuyện với bất kỳ gã trai nào từ giờ đến hết năm học.

“Vấn đề không phải là mấy gã trong nhóm Bát quái,” Morgan nói. “Mấy đứa con gái đó quá nông cạn và chỉ là số 0 tròn trịa – và tớ muốn nhấn mạnh vào từ *chỉ là số 0 tròn trịa* – để thảo luận, trừ mấy gã bạn trai của tụi nó.”

“À,” Kara cắt ngang, “Diane lúc nào cũng tốt với tớ. Nhưng Audrey và Pam hơi ích kỷ.”

Morgan giận dữ nhìn về dãy bàn đó. “Nhìn xem. Tụi nó là hoạt náo viên hện hò với ngôi sao thể thao – nhàm chán quá đi! – nhưng đâu có ai thực sự yêu thích tụi nó đâu. Các cậu biết thừa việc này lỗ bịch đến thế nào mà – những gã trai nổi tiếng đó lại bị gần như toàn bộ học sinh khinh ghét. Và mỗi khi tụi nó đối xử tử tế với một người ngoài nhóm, luôn luôn, và luôn luôn thế vì tụi nó muốn đạt được cái gì đó.”

"Chính xác!" Tracy phụ họa. "Trong giờ học hôm nay Diane giả vờ muốn làm bạn với tớ. Và sáng nay con nhỏ cũng thử kể này với Pen nữa."

Morgan gật đầu. "Đúng thế. Rõ ràng là nó muốn cái gì đó."

"Ừ, dù là gì đi nữa," Tracy nói và nhìn về dãy bàn nhóm Bát quái, "nó *đừng có hòng* đạt được mục đích."

Bảy

TỚ VÀO LỚP LỊCH SỬ THẾ GIỚI và lớp học chật cứng.

Cô Barners xếp chỗ ngồi theo thứ tự abc (độc đáo làm sao!) và tớ được xếp ngồi giữa Ryan và Todd, Derek Simpson ngồi sau tớ hai bàn, còn Kevin Parker (nổi ám ảnh lớn nhất của Tracy) và Steve Powell (thứ tự thấp hơn trong danh sách của cô nàng) ngồi ngay phía trên tớ.

Trong lớp còn mỗi ba nữ sinh khác, và bọn họ được xếp chỗ cách xa tớ.

"Chào cậu, Senõrita^[1] Penny." Todd chào tớ khi tớ ngồi vào chỗ. Ban sáng bọn tớ học chung môn tiếng Tây Ban Nha (tớ thất vọng biết bao nhiêu) và bọn tớ được chỉ định là cặp đôi học làm hội thoại với nhau. Todd dành phần lớn thời gian để nghĩ ra các từ khác nhau bằng cách điền thêm chữ o vào cuối – cái ghế o, bánh sandwich o, bóng đá o^[2].

Ryan ngồi xuống cạnh tớ. "Thật là ngạc nhiên quá," cậu ta nói.

Todd nhòai người sang phía bàn tớ. "Chào Penny, cậu định đặt tên cậu trong tiếng Tây Ban Nha là gì?"

Tớ nhún vai. Tớ nào đã nghĩ gì đến điều đó đâu.

Todd nói tiếp, "Bởi vì tớ định bụng đặt tên cho mình là Nacho^[3], còn cậu là Margarita^[4], và nếu bọn mình phải ghép cặp học chung, Sẽnora^[5] Coles sẽ phải gọi bọn mình là Margarita và Nacho." Todd cười ồ, ngồi trở lại ghế và giơ tay dương dương tự đắc.

Tớ phải cố hết sức để phớt lờ cậu ta.

"Gì vậy?" Ryan hỏi. "Bloom ơi, cậu dùng gã Chesney này để cảm sùng tớ à? Nghiêm túc nhé, tớ cứ nghĩ khiếu thẩm mỹ của cậu phải tươm hơn cơ."

Ờ, giống như tôi là người phụ tình vậy. Tôi chưa có bạn gái đâu đấy.

Todd làm cử chỉ thô lỗ với Ryan và hai đứa nó bắt đầu huyền thuyên xem buổi tối hôm tới ai sẽ cua được nhiều em hơn.

Tớ tự hỏi liệu khu vực này có trường trung học nào dành riêng cho nữ sinh không.

Tớ chưa bao giờ nhẹ nhõm đến vậy khi nghe tiếng chuông báo tiết cuối cùng trong ngày. Tớ nhảy vọt ra khỏi lớp như thể lớp học đang trong cơn hỏa hoạn và tớ phi thẳng đến tủ đựng đồ. Ở đó tớ thấy Diana đang đứng đợi. Không phải đợi tớ đâu nhé. Đợi Ryan chứ. Hiển nhiên là vậy rồi.

Nhưng con nhỏ lại giơ tay vậy.

Chẳng phải nó cũng có tủ đựng đồ sao?

"Chào Penny!" con nhỏ nói khi tớ đến gần hơn. "Tối thứ Sáu này cậu có đến xem trận thi đấu không?"

"Có." Tớ cố tỏ ra bận tìm sách Sinh học. Tớ không biết tại sao bỗng nhiên con nhỏ lại thích thú với lịch giải trí của tớ đến vậy.

"Cứ làm như có người muốn bỏ lỡ trận đá lộn lung tung của mấy con lừa ngu dốt ấy," Todd nói; cậu ta đang đi với Ryan, sau đó cậu ta dừng lại giơ tay ra dấu hiệu 50-50. "Bố của Bauer cũng đến đó cho coi! Như vậy cũng đủ để đến xem rồi. Việc này xảy ra thường xuyên như, cái gì nhỉ, nguyệt thực, hay cái gì đại loại thế..."

Ryan nhìn Todd trừng trừng và đóng sầm tủ lại. Tớ biết Ryan từ hồi tiểu học, và tớ chưa bao giờ nhìn thấy bố cậu ấy. Chỉ thấy mẹ và dượng cậu ấy thôi, chắc chắn là vậy. Nhưng không có bố cậu ấy. Tớ chỉ biết chú ấy là một luật sư giỏi giang ở Chicago.

Có sự khước từ kỳ quái trong nhóm bọn họ – tớ không muốn gia nhập nhóm đó. Tớ lấy điện thoại và lòng dạ tớ lộn mào khi tớ nhận được một tin nhắn nữa từ Nate.

Cậu không thể phớt lờ tớ mãi được.

Tớ nhấn mạnh vào nút XÓA. Chắc chắn là tớ đang cố gắng phớt lờ cậu ta đấy.

"Penny ơ?" Giọng của Diane.

"Gì?" Tớ ngẩng đầu lên và thấy con nhỏ đứng một mình. Tớ không nghe thấy tiếng bước chân Todd và Ryan rời đi. Tại sao con nhỏ vẫn đứng đây?

"À, ừm, ờ, tớ băn khoăn..." Con nhỏ lo lắng cuộn cong mép vờ. "Ý tớ là, tớ thấy bọn mình không nói chuyện với nhau lâu lắm rồi, và tớ vui lắm nếu bọn mình có thể đi đâu đó với nhau – chẳng hạn xem phim, hay đi ăn tối, ừ, nếu cậu muốn."

Con nhỏ không nói thật đâu, tớ nghĩ bụng.

"À, ờ, ừm..."

Sao không nói luôn xem bạn cần gì ở tôi để cho xong chuyện?

"Tối mai cậu có rảnh không?" con nhỏ hỏi.

"À," tớ dùng mẹo để cố nghĩ ra một lý do giúp tớ không phải đi với con nhỏ này.

"Tớ nghĩ tụi mình nên đi đến trung tâm mua sắm và mua gì đó ăn. Cũng vui phải không?"

Không, không vui đâu...

Tớ nhìn Diane. Đôi mắt con nhỏ mở to, và đôi mắt đó như muốn nói rằng nó thực tâm muốn đi chơi với tớ. Như vậy là con nhỏ đang thực sự khao khát trở thành học sinh lớp 11 đầu tiên chiến thắng trong cuộc thi Nữ hoàng Khiêu vũ đến mức nó sẵn sàng vận dụng chiến lược chiếm lòng tin của quân thù.

Từ từ đã, tớ thầm nghĩ. Đây là Diane Monroe. Vẫn là con nhỏ Diane đã từng xóa sổ mình cả triệu lần. Một đứa con gái không bao giờ coi bạn bè hơn Ryan. Nếu mình đồng ý, chắc chắn con nhỏ sẽ hủy hẹn để đi với Ryan. Chắc chắn là như vậy.

"Tớ nghĩ chắc được," tớ nói. Tớ biết tớ dư sức bịa ra lý do thoái thác (ví dụ tớ phải làm việc tại phòng khám răng của bố) nếu con nhỏ không hủy hẹn với tớ trước.

Diane khẽ nhảy lên. "Được nhé! Tớ sẽ đợi cậu sau giờ tan học ngày mai!"

Tớ không định nín thở đâu.

Tám

"CẬU ĐỒNG Ý LÀM GÌ CƠ?" Sáng hôm sau, khi tớ kể chuyện với Tracy, cô nàng lái xe lấn cả vào lề đường. "Pen này, tớ nói thật nhé, con nhỏ đó đang giảng bầy đấy. Chắc chắn phải có mưu mô."

"Tớ biết chứ – tớ thấy nó nói chuyện với *mọi người*." Tớ cố không bật cười.

"Cậu không hiểu gì cả – cậu đâu có học chung môn gì với nó. Tớ học chung với nó hai môn – *trước* bữa trưa. Và cả ngày hôm qua nó chỉ nói chuyện với tớ bằng cung cách chỉ đạo hoạt não viên của nó."

"Ừ, tớ không lo lắng về cuộc hẹn này. Rồi nó sẽ hủy hẹn với tớ thôi. Thế là hết chuyện."

Tớ cũng nghĩ Diane sẵn sàng đi chơi với tớ khi con nhỏ bị bọn con trai đá đít. Con nhỏ cũng giống đám con trai thôi – không đáp lại sau cuộc gọi nhờ, tránh mặt tớ trong hành lang, rủ rỉ này nọ sau lưng tớ.

Điện thoại của Tracy đổ chuông. Cô nàng đeo tai nghe lên, trả lời điện thoại, lắng nghe trong khoảng ba giây và hét ầm lên, "GÌ CƠ?"

Theo bản năng, tớ túm lấy vô lăng để giữ vững tay lái.

"Cậu nói thật sao? Khi nào?" Tracy túm lấy tay tôi. "Ôi Chúa ơi!"

Tớ muốn đâm cô nàng, nhưng tớ không muốn chết ngủm củ tỏi trên đường đến trường. Tracy tiếp tục la hét và hỏi này hỏi nọ trên điện thoại. Cuối cùng, khi nói chuyện điện thoại xong, vẻ tự mãn lộ ra trên mặt cô nàng.

"Cậu sẽ không tin nổi đâu," cô nàng nói. "Ryan xù Diane rồi."

"SAO CỜ?" tớ hét toáng lên, còn Tracy nhăn mặt. "Cậu đừng có đùa. Tớ mới nhìn thấy Diane đứng ở tủ đựng đồ của Ryan mà..."

Tracy lắc đầu. "Sớm nay Jen đi tập với đội bóng chuyên, và sự việc vỡ lở. Theo như bạn ấy biết thì cậu chàng xù con nhỏ đó hồi đầu hè, trước khi con nhỏ đi nghỉ hè cơ, nhưng không ai hay biết về chuyện này vì Ryan không muốn to chuyện trong khi con nhỏ đi vắng, vì tớ cũng không rõ lắm. Hai đứa muốn đợi thêm ít ngày rồi mới nói cho mọi người hay, nhưng Todd lại nói tung tóe với Hilary Jacobs, và cậu thừa biết là chuyện đến tai con ranh đó thì sẽ đến đâu tiếp rồi đấy."

"Không thể như thế được," tớ nói. Diane Monroe và Ryan Bauer hẹn hò nhau đã bốn năm. Hai đứa tụi nó còn có ý định kết hôn, sinh hai con và có tới 50% cơ hội được sống viên mãn bên nhau suốt đời.

"Thế là quá rõ! Đây là lý do khiến nó đối xử tử tế với mọi người, đúng là con nhỏ giả dối đáng ghét." Tracy trừng trừng nhìn tớ. "Giờ thì tụi mình biết chính xác là nó cần gì rồi nhé."

Tớ ngơ ngác nhìn Tracy. Vậy Diane muốn gì chứ?

"Giờ nó đang đơn độc, và nó nghĩ là nó có thể quay lại với cô bạn cũ Penny tốt bụng."

Tớ cố nghĩ về giả thuyết này. Diane xù tớ vì Ryan, Ryan xù Diane, và giờ thì cô nàng mong bọn tớ lại là bạn bè như cũ.

Tớ không nghĩ vậy đâu.

"Đợi đã," Mike cắt ngang. "Chị là bạn của Diane Monroe á?"

"Không, *đã từng* thôi."

"Chu choa." Trông Mike có vẻ bị cảm kích. "Cô này nóng bỏng lắm đấy. Chị giới thiệu cho em được không?"

"Cút ra khỏi xe!" Tracy hét lên. Mike trợn tròn mắt và nhảy vọt ra ngoài ngay khi Tracy dừng xe trong bãi đỗ.

"Con nhỏ nghĩ tớ ngốc đến thế nào chứ?" Tớ hỏi. "Sau bốn năm không nói chuyện với tớ, giờ nó lại muốn tớ thế chỗ Ryan. Cám ơn nhé, nhưng tớ gặp đủ rắc rối với tụi con trai rồi. Tớ *chắc chắn* sẽ hủy hẹn với nó."

"Sao cơ?" Đôi mắt Tracy mở to. "Không được – cậu phải đi thôi."

Tớ không tin Tracy lại nói thế. Tracy căm ghét Diane mà cô nàng lại muốn tớ đi chơi với con nhỏ đó sao?

"Cậu phải moi lấy tin sốt dẻo. Phải tìm ra lý do khiến cậu ta xù thân hình ngu dốt mỏng dính của nó, sau đó đứng lên đi về. Cậu không nợ con nhỏ cái gì hết. Để một lần cho nó biết bị lợi dụng là thế nào."

"Nhưng tớ..."

"Pen à, thôi nào. Tớ còn mong mình được đi và nghe câu chuyện buồn thê lương thấm đẫm nước mắt của nó kia. Ô la la, tớ vui biết bao vì cuối cùng Ryan cũng tỏ ra có đầu óc tí chút. Ha ha, tớ đang tự hỏi có nên cho cậu ta vào danh sách không đây." Tracy dăm chiêu trong một giây. "Không đâu, tớ vẫn nghĩ cậu ta hợp với cậu hơn. Không phải vì hai người hẹn hò hay gì gì đâu nhé."

Tớ cảm thấy cơn đau nửa đầu đang ập tới.

*

Cơn đau đầu của tớ không tan biến khi tớ đến tủ đựng đồ và nhìn thấy Ryan. Tớ bận tâm quá nhiều về Diane đến nỗi tớ quên rằng tớ cũng phải đối mặt với cậu ta. Không có cách nào tránh mặt cậu ta được.

Không chỉ bởi vì tớ không biết nói gì với cậu ta, mà còn vì tớ không biết mình sẽ cảm thấy thế nào. Tớ có nên nổi cáu với cậu ta không? Hay tớ nên

cảm ơn cậu ta vì cậu ta đã thêm một lần nữa khẳng định sự thật là con trai chỉ lợi dụng con gái? Hay đây, cứ cho là tớ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng tớ có cảm giác chắc chắn là lỗi của cậu ta.

"Chào cậu, Bloom," cậu ta nói khi tớ mở tủ.

"Chào, có gì mới không – ý tớ không phải có gì mới không, ừm..." tớ nhắm mắt và hy vọng cậu ta đi ra chỗ khác. "À, tớ thấy tin tức lan khắp trường chỉ trong hai mươi tư giờ," cậu ta đáp lời.

Tớ nhìn cậu ta và không biết mình nên nói gì.

"Dù sao thì," cậu ta nói tiếp, "nghe nói tối nay cậu và Diane đi chơi với nhau."

Tớ ngây người nhìn cậu ta. Làm sao cậu ta biết nhỉ?

"À, không có gì đâu. Tớ vui khi hai cậu đi với nhau. Nói thật với cậu, tớ hơi lo cho Diane. Cậu biết đấy, một số người rất nham hiểm."

Tớ cố nghĩ về Tracy... hoặc về chính tớ.

"Gì đấy Bauer?" Todd ló ra từ khúc quanh. Chưa bao giờ trong đời tớ lại vui đến vậy khi nhìn thấy cậu ta... ít nhất là cho tới khi cậu ta đi đến vòng tay quanh vai tớ. "Tớ không nghĩ là cậu đang cô đơn đâu – tốt hơn hết là cậu nên tránh xa cô gái của tớ ra."

Dường như đây là lần đầu tiên Ryan bị trút ngòi.

Tuy nhiên Todd không nhận thấy điều này. Cậu ta nói tiếp, "Nào, sao cậu không chạy ngay đi và làm tan vỡ thêm vài ba trái tim non nớt nữa để tớ và bạn gái học tiếng Tây Ban Nha của tớ vào lớp nhỉ?" Khi cậu ta túm lấy cánh tay tớ và kéo tớ về phía lớp học, cậu ta lắc đầu quầy quậy. "Nói cho cậu biết nhé," cậu ta thở dài thườn thượt, "để Bauer độc thân sẽ là rắc rối lớn đấy."

Ryan nói đúng về tốc độ di chuyển nhanh chóng của tin tức trong trường – đó là thông tin duy nhất mọi người muốn nói đến. Tớ cố không vướng vào mấy câu chuyện đó, nhưng với tư cách là thành viên duy nhất của Hội những trái tim cô đơn, tớ không thể không nhận thấy sự bất công của mọi người. Dường như không ai mấy may lo lắng về Ryan. Tất nhiên là cậu ta sẽ sớm có một cô bạn gái mới, nhưng nếu cậu ta không có bạn gái mới, đó cũng không phải là vấn đề to tát. Là lựa chọn của cậu ta thôi. Con trai là người có quyền phán quyết mà.

Nhưng Diane lại được đối xử như một thứ hàng hóa bị hư hại. Một nạn nhân. Một trái tim tan vỡ, một vỏ bọc thảm thương của một con người.

Khi bọn họ nói về Ryan, bọn họ hồ hởi nói về sự tự do của cậu ta.

Nhưng khi nói về Diane, bọn họ thì thầm nhỏ nhỏ, cứ như thể con nhỏ nên tỏ ra xấu hổ vì bị độc thân trở lại.

Như thế là không công bằng.

Tớ biết điều đó. Nhưng vẫn kỳ cục lắm khi đi chơi với Diane sau giờ tan trường. Tớ liên tục nghe thấy trong đầu vang lên một giọng nói, *Lý do duy nhất* khiến con nhỏ không hủy hẹn với mày là vì con nhỏ không có bạn trai.

Trên đường đi ăn tối, bọn tớ nói về gia đình, về việc học tập của chị Rita ở trường đại học, về cách sửa sang phòng bếp của mẹ con nhỏ... Khi đến chỗ ăn tối, bọn tớ nói về các môn học. Sau đó là món ăn bọn tớ gọi. Sau đó, khi dường như chỉ còn một chuyện duy nhất ngoài chuyện chia tay (của bọn tớ, của cô nàng... chỉ chọn một) là thảo luận về thời tiết, hai bọn tớ chỉ dăm dăm nhìn nhau. "Vậy là," cuối cùng Diane cũng nói khi cô nàng gầy gầy đĩa salad. "Nate thế nào rồi? Cậu ấy có còn nghỉ hè với gia đình cậu nữa không?"

Bụng tớ thót lên. "Tớ không muốn nhắc đến chuyện đó."

"À." Diane nhìn xuống khi nhận thấy câu hỏi của mình đã bị chặn lại. Trông con nhỏ rất buồn bã khi nó di di cái đĩa khắp đĩa thức ăn.

Cuối cùng, con nhỏ lại ngẩng mặt lên. "Tớ có thể nói với cậu đôi điều không?"

Tớ nhún vai.

"Tớ vẫn luôn hơi ghen tị với cậu."

"Cậu nhắc lại được không?" Làm sao Hoa hậu Hoàn hảo, siêu mẫu Diane Monroe tóc vàng, mắt xanh lại ghen tị với tớ được nhỉ?

"Penny ạ, tớ nói thật lòng đấy – rất thật lòng. Nhìn cậu kìa! Cậu có biết tớ đã phải cố gắng thế nào để được như cậu không? Ý tớ là hãy nhìn món ăn của tớ, vì tình yêu với carbonhydrate!" Diane ra hiệu về đĩa rau trộn với nước sốt không béo, và sau đó con nhỏ nhìn bánh sandwich nhân thịt gà tây, pho mát, nước sốt mayonnaise và khoai tây chiên của tớ.

"Trước hết," con nhỏ bắt đầu nói, "cậu có thể ăn bất cứ món gì cậu muốn và thân hình cậu vẫn tuyệt vời."

Gì cũng được.

"Và cậu có phong cách tươi trẻ nhất. Tớ chọn quần áo dựa trên tạp chí. Trông tớ không khác gì mọi người. Nhưng cậu có phong cách thời trang hiện đại mà không ai theo kịp. Phong cách đó của riêng cậu."

Nói một cách khác, tớ là kẻ kỳ quái vì tớ thích giày thể thao hiệu *All stars* hơn giày cao gót.

"Và cậu thừa biết là tớ không ngu. Tớ biết mọi người quý cậu hơn quý tớ nhiều lần."

Như Tracy nói, là *Quý tha ma bắt*.

Diane cựa quậy trên ghế. "Ừ, tớ chỉ muốn nói vậy với cậu thôi."

"À, ờ... cảm ơn." Tớ cố nặn ra một nụ cười với con nhỏ.

Con nhỏ lại chọc chọc đĩa salad. "Cậu có còn nhớ khi bé bọn mình thường hát cho bố mẹ xem không?"

Tớ gật đầu và ngạc nhiên vì Diane vẫn nhớ các buổi biểu diễn bắt chước nhóm Beatles mà bọn tớ vẫn trốn tài dưới tầng hầm.

"Bố mẹ cậu gọi tầng hầm đó là gì nhỉ?"

Tớ thở dài. "Cavern¹."

"Đúng rồi! Tớ vẫn nhớ cậu thường đóng giả làm John, tớ đóng làm Paul và hai con thú nhồi bông đóng giả làm Ringo và George." Con nhỏ cười và nhào người ra trước. "Và tụi mình cũng biểu diễn trong quán cà phê trong dịp đi nghỉ gần hồ."

"Khi bọn mình đi leo thác á?"

Hai mắt Diane sáng bừng lên. "Chính xác! Tụi con trai đó tên là gì nhỉ?"

Tớ nhìn xuống bàn, cố nhớ hai đứa con trai đã đi theo tụi tớ trong tuần đó.

"Tớ chỉ nhớ là cậu đã dạy một đứa cách chơi khúc côn cầu trên không." Cả hai bọn tớ cười ồ lên. "Penny ơi, nói thật nhé, tớ cứ nghĩ cánh tay cậu sẽ lòi ra khỏi khuỷu tay, vì cậu xoay tay nhiều quá." Diane bắt đầu xoay hai cánh tay điên cuồng và suýt hất đổ đồ uống của mình.

Và lúc đó xảy ra một điều bất ngờ.

Như thế bốn năm trước đã tan biến. Như thế mới hôm qua thôi, cô bạn kia giúp tớ ôm sách khi tớ phải tập tễnh chống nạng vì bị trật mắt cá chân. Hai bọn tớ bắt đầu hồi tưởng về tình bạn cũ và khoảng thời gian đã qua

trước khi bọn tớ kịp nhận ra điều đó. Diane trầm ngâm nhìn tớ. "Ôi chao, Penny à, lâu quá rồi. Bọn mình đã có quãng thời gian tuyệt vời nhất bên nhau."

Tớ mỉm cười với người bạn cũ. Ngày ấy, khi học tiểu học, bọn tớ thường làm mọi việc cùng nhau, hứa hẹn với nhau những điều mà chỉ có đôi bạn thân thiết nhất mới hứa với nhau – hứa là bọn tớ sẽ học chung đại học, ở chung phòng, là phù dâu của nhau...

Diane lo lắng vỗ nhẹ lên bàn. "Tớ cũng muốn nói xin lỗi cậu." Nước mắt trào quanh hai mắt cô nàng. "Tớ xin lỗi vì đã gạt bỏ tình bạn của tụi mình. Tớ xin lỗi vì đã cư xử không ra gì với cậu. Và trên hết, tớ xin lỗi vì sau một thời gian quá dài tớ mới hiểu ra mọi chuyện. Tớ không thể hình dung xem cậu sẽ thế nào. Nhưng khi tớ và Ryan chia tay, tớ chỉ nghĩ đến cậu." Giọng bạn ấy vỡ òa khi nhắc đến tên cậu ấy. Nước mắt đang chảy xuống gò má bạn ấy. "Ban đầu tớ cũng thấy bình thường. Lúc đó gia đình tớ chuẩn bị đi nghỉ hè. Tớ phải học lý thuyết môn quần vợt để khiến mình bận bịu. Nhưng hai tuần trước, tớ không biết phải làm gì. Phần thực hành vẫn chưa bắt đầu. Tớ chỉ có một mình."

Diane với lấy ví và lấy khăn giấy. Cô nàng sụt sịt. "Tớ gọi cho Audrey và Pam, nhưng bọn họ hoặc là vướng kế hoạch với bạn trai, hoặc nếu đã hẹn với tớ, bọn họ hủy hẹn ngay khi Don hoặc Brian gọi. Và tớ biết – tớ *biết lắm* – là tớ đã từng đối xử tồi tệ như vậy với cậu. Tớ cũng xin lỗi cậu vì điều đó."

Ký ức nhiều năm trước ùa về. Đó là khoảnh khắc tớ nhận thấy tớ đang mất người bạn thân nhất và cảm giác cô đơn, không có ai bên mình.

Diane lau nước mắt. "Phải vất vả lắm tớ mới nhận ra rằng tớ không có nổi một người bạn đích thực. Không một người bạn nào giống như cậu từng là bạn của tớ. Năm học mới đã bắt đầu, và điều đó khiến mọi việc càng tồi tệ hơn. Tớ đã quá quen với lịch trình cũ – Ryan đón tớ đi học, tớ đi đến tú

đựng đồ của cậu ấy, tớ... ừ, cậu biết rồi đấy. Cậu đã nhìn thấy rồi. Tớ làm mọi việc cho cậu ấy, nhưng bây giờ, lúc này, tớ chẳng còn gì cả." Tiếng nước nở biến thành cơn thốn thức mạnh mẽ trong khi cô nàng cố gắng bình ổn nhịp thở.

"Tớ..." Tớ cố tìm đôi lời an ủi, nhưng lại cảm thấy rất mâu thuẫn. "Diane này, cậu chờ đợi gì ở tớ chứ?"

Diane ngẩng mặt lên nhìn tớ với đôi mắt đỏ quạch vì khóc.

"Tớ rất tiếc về chuyện xảy ra giữa cậu và Ryan. Tớ rất tiếc. Không ai nên cảm thấy như vậy, nhất là đối với một đứa con trai. Nhưng... tớ không biết phải làm thế nào. Bởi vì tớ không thể quên sự thật là cậu đã bỏ rơi tớ. Tớ không biết mình sẽ thế nào nếu Tracy không chuyển tới thị trấn này một năm sau khi cậu bỏ tớ đi."

Diane hớp hớp lấy không khí. "Cậu nói đúng, cậu nói rất đúng. Chỉ là... tớ không biết mình là ai nữa. Bọn họ vẫn biết tớ là Diane với tư cách bạn gái của Ryan, hoặc là hoạt náo viên, hoặc là lớp trưởng. Tớ thấy mất phương hướng. Một phần trong tớ nghĩ tốt nhất là nên tiếp tục như thế không có gì thay đổi, nhưng một phần khác trong tớ lại muốn thôi không làm những việc mà mọi người kỳ vọng tớ sẽ làm. Tớ không biết thế nào..." Cô nàng lắc đầu. "Tớ không biết tớ có còn muốn làm hoạt náo viên không nữa. Thực lòng tớ cũng không thích đi cố vũ cho lắm. Tớ cũng không biết mình thích làm gì. Tớ chỉ..."

Tớ thấy hai mắt cay xè. Liệu có ai nghĩ tớ cũng có điểm chung với Diane chứ? Giống như cô nàng, tớ cũng thấy mất phương hướng.

Diane nhìn tớ với cảm giác ngạc nhiên và cảm thông lẫn lộn. Cô nàng nhanh chóng đưa khăn giấy cho tớ. Tớ kể cho Diane nghe về Nate trước khi tớ ý thức là mình đang kể. Tớ thấy mình ngốc nghếch khi biết mình mới hẹn hò với cậu ta được vài tuần thay vì vài năm. Nhưng vì lý do nào đó, tớ

biết cô nàng hiểu. Chỉ mất một khoảnh khắc để tớ hiểu rằng những giọt nước mắt đang lăn trên khuôn mặt Diane là vì Nate.

"Ôi, Penny à, tớ rất tiếc cho cậu. Thật kinh khủng! Cậu tin tưởng cậu ta, còn cậu ta... Penny ơi" – cô nàng chắc chắn là tớ đang nhìn cô nàng – "cậu không làm gì sai hết."

Mặc dù đã mấy năm trôi qua nhưng tớ vẫn chưa thực sự quên Diane của ngày xưa. Diane ngày xưa luôn biết chọn từ ngữ thích hợp để nói, Diane ngày xưa luôn luôn đứng về phe tớ. Diane ngày xưa là căn cơ để bọn tớ trở thành bạn tốt của nhau.

Tớ cố gượng cười. "Ừ, tớ sẽ không bao giờ mắc sai lầm đó thêm một lần nào nữa. Tớ quyết định là sẽ không dính dáng gì đến tụi con trai nữa." Tớ cố cười để cô nàng không nghĩ tớ có vấn đề về trí óc. "Chỉ là tớ... tớ chán ngấy đến tận cổ mấy chuyện đó rồi. Nhìn tụi mình xem, tụi mình đều khóc – khóc vì cái gì chứ? Bởi vì tụi mình đều quyết định tin tưởng một đứa con trai. Sai lầm lớn. Thật ra là tớ đã thành lập một hội nho nhỏ."

"Một hội?" Diane nhào người ra trước. "Hội gì? Ai tham gia?"

"Tớ, một mình tớ, và chỉ có tớ – Hội những trái tim cô đơn. Dám cá là cậu nghĩ tớ là kẻ đáng thương, phải không?"

Từ phía bên kia bàn, Diane cầm tay tớ. "Không hề. Tớ nghĩ cậu đã nghĩ thông suốt, và cậu đang làm việc cậu cần làm để vượt qua chuyện đó. Nếu vài năm trước cậu nghĩ ra Hội này, cậu thử hình dung xem cậu đã tiết kiệm được bao nhiêu thời gian cho cả hai bọn mình. Nhưng... có một vấn đề." Diane bắt đầu mỉm cười.

"Gì cơ?"

"Một hội không thể có một thành viên được."

Tớ cười ồ. "À, tớ biết chứ, nhưng..."

"Thêm một thành viên nữa thì sao nhỉ?"

Tớ sững sốt nhìn cô nàng. "Gì cơ?"

"Penny ơi!" Diane quệt nước mắt và trông có vẻ cực kỳ vui sướng. "Cậu có nghĩ là tớ sẽ lại tiếp tục hẹn hò không? Tớ cũng không dính dáng gì đến tụi con trai nữa đâu. Tớ chỉ cần biết mình nên làm gì tiếp. Không phải tớ và Ryan. CHỈ TỚ THÔI."

Một đợt sóng phấn khích trào lên trong tớ. "Chính xác là tớ cũng nghĩ như thế!"

"Cậu phải cho tớ gia nhập hội. Tớ phải lấy lại niềm tin của cậu, và chắc chắn tớ sẽ làm được. Nhưng bây giờ, ít nhất cậu có thể *cân nhắc* việc tha thứ cho tớ không?"

Cô nàng đưa tay ra trước mặt tớ. Tớ không hề lưỡng lự.

Bây giờ hội đã có hai bọn tớ.

Chín

TRỞ VỀ NHÀ SAU KHI ĂN TỐI VỚI DIANE, lần đầu tiên trong nhiều tuần tớ cảm thấy thực sự hạnh phúc và tràn trề hy vọng. Có một cộng sự trong hội, đặc biệt là một cộng sự cũng phải trải qua mỗi tình tan vỡ, chính xác là điều tớ cần.

Tớ với lấy điện thoại và thấy mình có ba tin nhắn.

Hai tin nhắn đầu tiên là của Tracy:

Con nhỏ khóc chưa?

Nếu nó khóc, nhớ chụp cho tớ một tấm hình!

Và tin nhắn thứ ba của Nate:

Tớ sẽ nhắn tin đến khi nào cậu chịu trả lời tớ.

Tớ phớt lờ Nate và gọi cho Tracy:

"Buôn đi nào," cô nàng trả lời máy.

Tớ cố nói, nhưng cô nàng không cho tớ kịp nói lời nào. Cô nàng liên tục chế nhạo Diane và điều đó khiến tớ khó chịu.

"Tracy này, cậu thôi đi." Tớ lên giọng. "Cậu thừa biết là con nhỏ cũng khổ sở chứ. Thử tưởng tượng xem nó đau buồn thế nào. Nó thấy mất phương hướng..."

"Ôi dào, cậu thôi đi," Tracy xen ngang. "Cậu có nghe thấy cậu nói gì không đấy? Cậu định mời con nhỏ đi ăn trưa với bọn mình cơ đấy."

Im lặng tuyệt đối.

Tracy thở dài. "Cậu đùa à? Làm ơn nói với tớ đây là chuyện đùa đi."

"Tracy à." Tớ nói chậm rãi để chọn từ ngữ cẩn thận. "Mọi người tàn nhẫn với nó quá. Hãy coi đó là hành động thể hiện lòng bao dung đi."

"Tớ cho hết lòng bao dung tại phòng khám bệnh rồi," Tracy dừng dừng nói.

"Làm ơn đi. Vì tớ được không?" Tớ không thêm giấu diếm nỗi thất vọng trong giọng nói.

"Được. Nhưng như thế là cậu nợ tớ."

Tớ cúp máy trước khi cô nàng có cơ hội thay đổi suy nghĩ.

"Cậu biết thừa là tớ sẽ giết cậu vì điều đó chứ?" Tracy nhắc lại đến lần thứ mười bốn khi bọn tớ đi ăn trưa ngay ngày hôm sau.

"Làm ơn cho bạn ấy một cơ hội đi," tớ nài nỉ.

"Không thể được. Tớ không biết nữa – Penny à, cứ cho là tớ điên đi – nhưng tớ không thích phải nhìn đứa bạn thân nhất của mình bị lợi dụng."

"Tớ biết mình làm gì mà." Tớ đi thẳng về phía chiếc bàn nhỏ trong góc trong trường hợp bị tóm tóc hay bị cấu véo. Tớ đã nói với Morgan và Kara là hôm nay họ nên ngồi ăn ở bàn khác thì tốt hơn; tớ không muốn biến hai đứa nó thành kẻ tòng phạm với hành vi bạo lực.

"Ừ, tớ tưởng hồi đầu hè cậu cũng nói y như thế."

Tớ chết trân tại chỗ.

Tracy tóm lấy tay tớ. "Pen ơi, tớ xin lỗi – nói ra điều đó thật kinh khủng."

Tớ cố xua ý nghĩ trong đầu đi. Sẽ thật khó khi không phải nghĩ về... cậu ta.

"Tracy à, làm ơn đi. Vì tớ đi mà. Làm ơn tỏ ra tử tế nhé."

Tracy ngồi xuống và không nói gì.

"Chào các cậu," Diane ngồi xuống bàn bọn tớ. "Cám ơn rất nhiều vì đã cho phép tớ ngồi đây."

Tracy cố nặn ra một nụ cười.

"Úi!" Diane đặt một chiếc hộp bìa cứng lên bàn. "Và đây là món quà cảm ơn... bánh nướng thôi." Diane đặt hai chiếc bánh nướng ngon lành lên bàn.

"Cám ơn cậu." Tớ cầm lấy chiếc bánh to hơn và liếm lớp lớp đá kem bên ngoài. Tớ trừng mắt nhìn Tracy.

"À, cám ơn nhé."

Diane cười rạng rỡ, có lẽ bởi vì đó là câu nói tích cực đầu tiên mà Tracy từng nói với cô nàng. "Penny này, cậu biết không, tớ thấy đỡ hơn nhiều sau buổi tối hôm qua. Không dính dáng gì đến đám con trai nữa là quyết định sáng suốt nhất. Hội sẽ nổi tiếng lắm cho mà xem."

Ừ - ồ ồ.

Tracy nhìn hai bọn tớ. "Hội gì cơ?"

"Ừm, cậu biết đấy..." Việc này sẽ không hay đâu. "Cậu có còn nhớ tớ từng tuyên bố rằng tất cả đám con trai đều là lũ bỏ đi không?"

Tracy trợn tròn mắt. "Còn."

"À, tớ quyết định là sẽ không bao giờ hẹn hò nữa."

"Penny à..." Tracy cắt lời tớ.

"Tracy ơi, cậu nghe tớ nói có được không?" Sự kiên nhẫn của tớ đang nhạt dần. "Hôm đó tớ đã cố nói cho cậu hiểu, nhưng cậu liên tục ngắt lời tớ."

Tracy ngậm miệng lại và ngả lưng vào ghế.

"Tớ không hẹn hò nữa. Ít nhất là khi tớ còn học trong ngôi trường này và phải đối phó với đám con trai xuân ngốc ấy. Vì thế tớ tự lập cho mình Hội những trái tim cô đơn."

Tracy lộ vẻ khó hiểu. "Hội này có liên quan gì đến nhóm Beatles không?"

"Có, và nếu cậu đã nghe các bản nhạc tớ đưa cho cậu, chắc chắn cậu sẽ nhận ra điều đó. DỪ SAO THÌ tớ cũng nói rất nghiêm túc. Tớ sẽ không hẹn hò nữa. Và Diane cũng quyết định gia nhập nhóm của tớ."

Diane quay sang phía Tracy. "Tracy ơi, cậu cũng nên tham gia. Sẽ vui lắm."

Tracy nhìn Diane với vẻ mặt khinh khỉnh. "Cậu nghĩ là tớ mê thâm đến mức không có nổi một cuộc hẹn hò sao?"

"Khoan đã nhé, đó không phải là lý do..." Tớ cố cắt lời cô nàng.

"Không, ý tớ không phải như thế. Ý tớ là..." Diane có vẻ bị tổn thương.

Tracy trừng mắt nhìn Diane. "Được rồi – tư cách hội viên sẽ tồn tại trong bao lâu? Cứ làm như cậu có thể sống được mà không cần đám con trai xun xoe bợ đỡ không bằng."

"Tracy, nghe tớ đây này," tớ nói. "Hội rất quan trọng với tớ."

Tracy rên lên. "Penny ơi, cậu nói nghiêm túc có được không!"

Mặt tớ nóng phừng phừng lên vì giận dữ. Tại sao tớ lại trông mong Tracy sẽ hiểu được nỗi tổn thương mà tớ và Diane đang trải qua chứ? Trái tim Tracy đã bao giờ bị tan nát đâu.

"Cậu không hiểu gì hết!" tớ hét lên. Đây là lần đầu tiên tớ cao giọng với Tracy. Nhóm học sinh lớp 10 ngồi bàn bên cạnh đứng lên bỏ đi. "Tớ biết cậu không hiểu tớ đang phải trải qua nỗi khổ thế nào, nhưng tớ cần hội." Giọng tớ nghẹn lại vì tớ phải cố kìm nén để không khóc. "Tớ cứ nghĩ mọi việc qua rồi, nhưng không phải vậy. Cậu ta vẫn liên tục gửi tin nhắn cho tớ."

"Cậu ta làm sao cơ?" Tracy mím chặt môi.

"Cậu ta..." tớ không có đủ sinh lực để nói về Nate.

"Penny ơi, tớ nói với cậu rồi – cậu ta là đồ đều," Diane khẽ nói. "Cậu không nợ cậu ta điều gì cả."

Tracy quay sang với Diane. "Cậu biết Nate?"

"Tất nhiên là bạn ấy biết. Nhưng lúc này tớ không muốn nói về Nate. Hội này, tức là không hẹn hò nữa – là điều tớ muốn làm. Và quan trọng hơn, đó là điều tớ cần phải làm. Diane ủng hộ tớ. Tớ mong cậu cũng ủng hộ tớ."

Im lặng. "Pen này," Tracy khẽ khọt nói. "Tớ xin lỗi nếu cậu nghĩ tớ không ủng hộ cậu, nhưng cậu không thấy gì sao? Con nhỏ chỉ lợi dụng cậu thôi."

Diane chùn bước. "Sao cậu lại nói vậy? Tớ không lợi dụng Penny." Cô nàng ngập ngừng trong giây lát, hít thở thật sâu và nhìn thẳng vào Tracy. "Tại sao cậu ghét tớ đến vậy?"

"Tớ không..."

"Có, cậu có ghét tớ." Diane nhìn xuống đĩa salad mới được ăn hết một nửa. "Tớ không biết tại sao, nhưng cậu vẫn luôn ghét tớ. Tớ đã hy vọng ba bọn mình sẽ là bạn của nhau, vì tớ không biết cậu ích kỷ đến vậy với Penny. Tớ đoán chắc tớ không thể làm bạn với Penny được nữa nếu không có... sự tán thành của cậu."

Tracy nhìn Diane với vẻ mặt hoàn toàn không hiểu gì. Tớ nghĩ cô nàng chưa bao giờ hình dung Diane Monroe lại cần ở cô nàng điều gì đó, và càng không thể là sự tán thành.

"Chỉ là tớ..." Tracy có vẻ buồn rầu. "Tớ không muốn cậu cướp Penny khỏi tớ thôi."

Tớ sợ hãi nhìn Tracy. Tại sao cô nàng lại nghĩ như vậy được nhỉ? "Tracy ơi, Diane sẽ không làm vậy đâu."

Diane lưỡng lự đưa tay ra và đặt lên vai Tracy. "Cậu có thể cho tớ một cơ hội không? *Làm ơn đi mà.*"

Tớ nhướn người về phía Tracy. "Cậu biết là tớ luôn cần cậu mà."

Tracy lắc đầu. "Tớ chỉ có thể cố... vì Penny thôi đấy." Nét mặt Diane sáng hẳn lên. "Từ từ đã." Tracy giận dữ nhìn Diane. "Nếu cậu đối xử như vậy *thêm một lần nữa*, nếu cậu làm tổn thương Penny *thêm một lần nữa*, cậu sẽ phải hối tiếc sớm đấy."

Diane yếu ớt gật đầu. "Tracy à, tớ rất muốn bọn mình là bạn của nhau. Tớ muốn lắm."

Tracy dành cho Diane một nụ cười khích lệ. "Ừ, à này, về tiền sử bản danh sách của tớ, chắc chỉ còn là vấn đề thời gian nữa thôi trước khi tớ gia nhập nhóm của hai cậu."

"Tớ xem danh sách của cậu được không?" Diane lưỡng lự hỏi.

Tracy do dự vài giây trước khi cô nàng lôi tờ danh sách từ trong ví ra.
“Sao lại không nhỉ?”

"A, tớ biết Paul Levine đấy. Anh ấy tử tế lắm nhé," Diane gợi ý.

Tớ nghĩ đây là khởi đầu tốt đẹp cho tình bạn ba chiều mới mẻ.

Mười

SAU BỐN NĂM PHÓT LỜ NHAU, tớ rất bất ngờ trước tốc độ nhanh chóng của tớ và Diane khi quay lại làm bạn với nhau. Tớ cứ nghĩ việc này sẽ kì cục lắm, nhưng thật ra không phải vậy. Bọn tớ là Penny và Diane của ngày xưa.

Cuối buổi học, tớ đứng đợi Diane ở tủ đựng đồ khi Ryan quẹo vào góc quanh với vẻ mặt sầu thảm. Cậu ta mở cửa tủ uỳnh uỳnh và mạnh tay ấn sách vào túi đến nỗi tớ những tưởng quai đeo túi bị bật ra.

Tớ ngẩng mặt lên và thấy Diane đang đi về phía tớ với một nụ cười tươi.

Tớ dè chừng nhìn về hai phía. Tớ biết bọn họ vẫn nói chuyện với nhau sau khi chia tay, nhưng tớ không muốn mình phải đứng ở giữa.

Ryan đóng rầm cửa và suýt đâm sầm vào tớ khi cậu ta quay người lại.

"Xin lỗi cậu," cậu ta nói.

"Ờ, không sao," tớ trả lời. Diane đang đến gần tủ đựng đồ của bọn tớ. "À ừ, mọi việc ổn không?"

"Hử?" Cậu ta có vẻ rất bối rối. "Tớ làm không tốt lắm trong phòng thí nghiệm Hóa học."

"À ừ." Tớ không biết nên nói gì nữa với cậu ta. Tớ chưa bao giờ gặp khó khăn khi trò chuyện với Ryan, nhưng Diane đang đến gần, và tớ có cảm giác mình đang phản bội bạn ấy.

"Chào các cậu," Diane chào bọn tớ.

Tớ thấy mọi người trong hành lang đi chậm lại để xem Diane và Ryan.

Ryan và Diane cũng nhận thấy điều đó.

Có một khoảng lặng đáng sợ giữa ba bọn tớ khi mọi người đứng lặng vảng xung quanh và sẵn sàng phân tích mỗi xẻ từng cử động của bọn tớ. Tớ nói ra điều đầu tiên xuất hiện trong đầu. "Ryan làm không tốt lắm trong phòng thí nghiệm Hóa học."

Ryan nhìn tớ với vẻ mặt kỳ quái.

"Xin lỗi, tớ chỉ..." tớ lúng túng quá.

Diane trợn tròn mắt. "Cứ như thế cậu phải nhất quyết vượt qua điểm B không bằng. À nữa, cậu có được thêm điểm hay được thêm gì khi tham gia hội cố vấn sinh viên đó không?"

"Cố vấn gì cơ?" tớ hỏi.

Ryan đỏ mặt. "Không có gì. Hiệu trưởng Braddock yêu cầu một số học sinh gặp thầy định kỳ để giúp thầy hiểu hơn về mối quan tâm của học trò thôi."

Tớ không hiểu ra làm sao. "Chẳng phải Hội đồng Học sinh chịu trách nhiệm về việc đó sao?"

Ryan nhún vai. "Tớ không biết. Bọn tớ mới họp có một lần, và thầy chỉ trò chuyện với tớ về bóng bánh. Tớ đoán chừng thầy muốn làm sống lại những năm tháng huy hoàng của thầy thôi."

Vào thời điểm xưa kia, thầy Braddock là siêu sao thể thao của trường McKinley, và nếu có ai nữ quên điều đó, tủ trưng bày của thầy có một lô một lốc ảnh thầy trong các lần chiến thắng để nhắc cho bọn tớ khỏi quên.

"Ừ, quá nhiều cho..." Ryan bị cắt lời bởi giọng nói cao vút, inh tai từ hành lang. Tớ suýt ngã ngửa khi nhận ra đó là giọng nói của Tracy.

Cô nàng chạy đến với niềm phấn khích thuần túy và ấn tớ sát sàn sạt vào cánh tủ. "Ồi!"

Tracy đặt tay lên miệng và cố nhin cười. "Xin lỗi nhé! Nhưng cậu không tin chuyện đã xảy ra đâu!"

Tớ lắc vai để đảm bảo nó vẫn nằm đúng vị trí cần nằm.

"Chủ nhật này anh Paul sẽ tổ chức tiệc tại nhà và anh ấy mời tớ đến dự!"

"Paul Levine á?" Tớ hỏi.

"Ừ, cậu tin không? Anh ấy xếp thứ ba trong danh sách đấy."

"Ô la la, Tracy ơi, vui quá!" Tớ nhìn sang Diane và cô nàng khẽ nháy mắt với tớ.

Mặt Tracy đỏ bừng. "Cậu sẽ đi với tớ nhé? Sẽ rất vui cho mà xem. Bố mẹ anh ấy đi vắng và anh ấy đang học năm cuối cấp, vì thế hôm đó sẽ có vô số học sinh năm cuối, biết đâu có cả anh Kevin nữa. Cậu cũng sẽ đến, phải không Diane?"

Trông Diane có vẻ sững sờ khi Tracy muốn cô nàng đi cùng. "Ừ, có chứ."

"Pen ơi, cậu thấy chưa, cậu cũng phải đi nữa! Đúng không Diane?"

Diane cười. "Penny ơi, đi đi chứ!"

Mới vài giờ trước Tracy còn chặn họng Diane. Vậy mà lúc này cô nàng lại dùng Diane để ức hiếp tớ, bắt tớ đi dự tiệc.

"Chắc chắn tớ sẽ đi với cậu," tớ nói. Ryan nhìn ba bọn tớ với vẻ mặt lúng túng xen lẫn thích thú.

Tớ hơi lo khi phải đi dự tiệc tổ chức tại nhà. Parkview là thị trấn nhỏ xíu – chỉ có mười ngàn dân cư ngụ, và bố mẹ tớ biết gần hết người dân ở đó.

Nếu tớ bị bắt gặp tại một bữa tiệc mà phụ huynh vắng mặt, chắc chắn tớ sẽ gặp rắc rối to. Mẹ tớ cũng nhỏ người thôi, nhưng bên trong mẹ có sự phần nộ của Chúa. Tớ không thích làm mẹ giận. Nếu nhìn thấy mẹ tớ giận, bạn cũng sẽ không mền mẹ tớ chút nào đâu.

Đó là một nỗi lo nữa để tớ phải cân trọng.

"Bạn sẽ mặc trang phục thế nào khi đi dự tiệc?" tớ hỏi Tracy như vậy khi bọn tớ ngồi trên khán đài xem trận bóng diễn ra ngay tối hôm sau.

"*Diane* sẽ mặc gì?"

Tracy đối xử tử tế hạng nhất với Diane kể từ khi nhận được lời mời của Paul. Hy vọng cô nàng không đóng kịch.

"Có lẽ bọn tớ sẽ cho cậu mượn một chiếc áo bó tay dài^[1] cho hợp với thái... Ai ui!"

Các ngón tay của Tracy cắm phập vào tay phải của tớ. "Suýtttt!" Cô nàng thê thọt và cổ ra hiệu về phía trước.

"Sớ ớ ớ bả ả ả," Tracy thê thọt.

"Cái gì cơ?" tớ hoàn toàn tin là đã đến lúc rồi. Tracy đang bị mất trí.

"Sớ ớ ớ ớ bả ả ả." Tracy mạnh mẽ nhưn đầu ra trước.

"Bạn lên cơn tai biến hử?" Tớ hỏi.

Cô nàng nhìn tớ và giơ bảy ngón tay ra.

Bảy? Bảy gì chứ?

Cô nàng nghiêng người nói nhỏ và tỏ ra hết sức bức bối với tớ. "Steve đứng thứ bảy trong danh sách của tớ." Cô nàng ra hiệu về hàng ghế ngay trước bọn tớ, và ở đó Steve Powell đang ngồi với mấy người bạn.

Tớ trợn tròn mắt.

Tracy cười rạng rỡ. "Năm nay danh sách của tớ rồi cũng sẽ phát huy hiệu quả. Tối mai tại mình sẽ có Paul, và tối nay..."

Tớ cầu nguyện cho cô nàng đừng đùa như vậy. Trong mấy buổi học đầu tiên của năm học mới, bản danh sách của Tracy gồm tám nam sinh trong trường McKinley bị giảm xuống còn bốn ứng viên. Mark Dowd bị gạt khỏi danh sách vì nói chuyện quá nhiều với Kathy Ehrich trong giờ học Lượng giác, Eric Boyd bị loại vì cắt tóc quá ngắn, W. J. Ross lại đến làm ở một nhà hàng ăn nhanh mà Tracy ít ưa thích nhất, và Chris Miller mắc phải tội lỗi lớn nhất là hẹn hò với Amy Gunderson hồi mùa hè. Cứ đà này thì đến Đêm hội Khiêu vũ, sẽ không còn danh sách nào nữa đâu.

"Cậu nói gì đi." Tracy vẫn chọc chọc vào tay tớ. Vết bầm trên tay tớ nghiêm trọng rồi đây.

"Ừm, được rồi. Cậu có biết trông bố Ryan thế nào không?" Tớ liếc thật nhanh qua đám đông. Tớ nhìn thấy mẹ, dượng và em cùng mẹ khác cha của cậu ta đang vẫy vẫy tấm biển *CỐ LÊN RYAN!* Tớ nhận ra các bậc phụ huynh ngồi quanh họ; không ai trông có vẻ là phiên bản già hơn của Ryan.

Tracy rên rỉ. "Gì chứ? Ai mà thêm quan tâm chứ? Nói gì với Steve đi chứ – để cậu ấy chú ý đi."

Đột nhiên, cô nàng cười ồ lên một cách thái quá và vỗ đùi đen đét. Sau màn biểu diễn kếp đó, cô nàng cựa quậy đầu gối để đầu gối chạm vào vai Steve.

"Ôi, xin lỗi anh." Tracy nhào người ra trước và đặt tay vào chỗ mà trước đó đầu gối cô nàng chạm vào.

Steve quay người lại và mỉm cười. "Chào Tracy, không có gì đâu."

"Năm học mới của anh sao rồi?" Tracy mở màn.

Tớ chỉ biết ngồi nhìn trong khi Tracy biểu diễn màn "yêu thuật" với Steve. Tớ cho rằng việc này sẽ chỉ hao công tốn sức, mặc dù tớ biết sẽ không như vậy. Thi thoảng, khi cô nàng đưa ra quan điểm cá nhân, cô nàng lại chạm vào cánh tay cậu ta và cô nàng cười phớt lờ trước mọi lời nói của cậu ta. Tớ mãi vui xem cô nàng và Steve đến nỗi không có tâm trí xem trận bóng.

"À này, ngày mai hai cậu có đến dự tiệc nhà Paul không?"

Tracy mỉm cười. "Có chứ. Anh có đi không?"

Steve gật đầu. "À, thế Diane có đi với hai cậu không? Hai hôm trước tớ nhìn thấy hai cậu ăn trưa với bạn ấy."

Tracy trợn mắt nhìn Steve rồi đứng bật dậy và đi thẳng ra lối đi giữa các dãy ghế.

Steve nhìn tớ. "Bạn ấy làm sao vậy?"

Tớ nhún vai khi phải đứng dậy đi tìm cô nàng.

Nếu tớ đếm đúng thì danh sách của cô nàng chỉ còn đúng ba ứng viên.

Mười một

TỚ RẤT SỢ KHI ĐỂ TRACY LÁI XE đến nhà Paul vào tối hôm sau, vì tớ sợ bọn tớ bị lôi kéo vào trào lưu LÁI XE DƯỚI SỰ ẢNH HƯỞNG CỦA MỘT ĐỨA CON TRAI. Cô nàng liên tục soi gương chiếu hậu để kiểm tra son phấn, đến mức thế nào bạn cũng nghĩ là cô nàng đang đi lùi, thay vì đi tiến.

Cuối cùng, khi bọn tớ đỗ xe bên ngoài nhà Paul, ở đó đã có dãy dài ô tô xếp hàng phía bên trái đường. Bọn tớ còn nghe thấy tiếng nhạc đập uỳnh uỳnh phía bên trong. Tớ có cảm giác không hay ho gì về việc này.

"Trông tớ thế nào?" Tracy hỏi tớ đến lần thứ mười hai. Tớ ngó ra cửa xe và nhìn thấy hai học sinh lớp 10 mặc quần jean bó sát và mấy miếng vải bé tí mà tớ chỉ có thể đoán là áo. Tớ nhìn xuống chiếc áo cánh tay dài thường thướt và chiếc quần nhưng màu nâu nhạt của mình và ngay lúc đó, tớ cảm thấy thiếu tự tin hơn về bữa tiệc này.

Bọn tớ xuống xe và đi về phía ngôi nhà. Bỗng nhiên một đứa con trai lao vọt ra khỏi cửa trước khiến cả tớ và Tracy giật bắn người và cậu ta chạy ù về phía bụi rậm rồi nôn ọe tưng bừng.

Paul xuất hiện trên bậc cửa. "Dude ơi, trông không đẹp mắt tí nào đâu nhé."

Rồi cậu ta cười và ra hiệu cho mọi người ra xem.

Tracy húng hắng giọng với hy vọng Paul sẽ nhận thấy sự có mặt của cô nàng.

Kế sách hiệu quả.

"Chào các cậu!"

Cậu ta ra hiệu cho bọn tớ vào trong, và tớ thấy tim mình đập thình thịch. Mùi thuốc lá làm sống mũi tớ cay xè. Mẹ sẽ giết tớ mất nếu bà nghĩ thấy mùi thuốc trên người tớ. Và tớ không nói giết theo phép ẩn dụ đâu nhé.

Paul tóm lấy một chiếc cốc nhựa trên bàn trong hành lang và uống ừng ực. "Thùng bia trong bếp. Các cậu tự túc nhé," cậu ta hướng dẫn. Sau đó cậu ta biến mất trong đám đông toàn người là người bên phòng kế tiếp.

Tớ nhìn ra cửa với mong muốn được nhanh chóng ra khỏi đây. Khi tớ ngoảnh đầu lại, Tracy đang đi thẳng vào bếp.

Tớ do dự, nhưng cũng đi theo cô nàng qua đám đông chật ních người. Tớ nhìn khắp phòng để tìm kiếm gương mặt quen thuộc, nhưng tớ chỉ nhìn thấy các cầu thủ bóng đá và các hoạt náo viên vẫn thường đi với Paul. Trong góc phòng là Missy và Ashley – hai học sinh lớp 10 đã va vào bọn tớ trong nhà ăn. Hiển nhiên là đám con trai xúm đen xúm đỏ quanh hai con nhỏ.

Bọn tớ đi vào bếp và thấy một hàng dài đang đứng đợi trước thùng bia. Tracy nghiêng người sang tớ, và giữa tiếng nhạc uỳnh uỳnh phát ra từ phòng khách, tớ không hiểu cô nàng nói gì. Vì thế cô nàng hét âm lên, "Cậu có uống không?" Tớ lắc đầu quày quật.

"Được rồi, tốt," cô nàng nói.

Tớ vui khi biết Tracy vẫn còn chút ý thức.

"Vậy cậu sẽ là người lái xe về."

Phải nghĩ lại đã...

Đầu tớ ong ong theo tiếng nhạc bass. Khi Tracy đứng xếp hàng đợi lấy bia, tớ đứng quanh quần như thể mình cũng thuộc về nơi này, mặc dù tớ cảm thấy lạc lõng vô cùng, như thể tớ bị phơi bày cho thiên hạ nhìn.

"Chu choa! Ai đọ bia với tớ không?" Todd hét vang khi cậu ta bước vào bếp. "Margarita ơiiii!" Cậu ta chạy đến và quàng tay lên vai tớ. "Cô nàng Margarita của tớ đây rồi, hay lắm! Đến giờ khai màn bữa *tiệc* rồi!" Cậu ta bắt đầu làm động tác của người máy, nhưng rõ ràng là trong phòng chật chội đến nỗi cậu ta không thể múa may gì được.

Ryan bước vào bếp và trông cậu ta hơi lo lắng khi nhìn thấy Todd túm chặt lấy tớ. "Todd này, ở kia có vài cô em mới toe đang chờ được nghe về pha chặn bóng của cậu đã giúp bọn mình dự giải Khu vực hồi năm ngoái đấy."

Todd chạy tới dành cho Ryan dấu hiệu chiến thắng. "Tuyệt chưa kìa! Tớ không muốn làm chị em thất vọng đâu." Cậu ta rời khỏi bếp, còn Ryan lắc đầu.

"Cứ nghĩ cậu cần được giải cứu," cậu ta nói với tớ.

"Cám ơn cậu, cậu ấy, à..."

"Nghiện bia rượu. Không biết bao nhiêu lần tớ nói với cậu ấy rằng rồi sẽ có ngày bị bắt quả tang. Huấn luyện viên Frederics sẽ tống cổ bọn tớ ra khỏi đội nếu thầy bắt quả tang bọn tớ uống bia."

Tớ gật đầu, nhưng vẫn nhận thấy Ryan đang cầm một cái cốc. Liệu tớ có phải lái xe đưa mọi người về nhà không nhỉ?

"Nói thật là tớ hơi ngạc nhiên khi cậu đến đây," cậu ta nói.

"Sao lại ngạc nhiên? Không lẽ tớ chán đến mức không thể tham dự một bữa tiệc uống bia thùng ngớ ngẩn hay sao?" Tớ cũng hơi sững sốt trước sự phản kháng của mình.

"Không đâu, không phải thế đâu." Ryan giơ tay lên. "Tớ không nghĩ đám đông này thuộc sở thích của cậu. Thật lòng mà nói, tớ rất nhẹ nhõm khi nhìn thấy cậu. Ít nhất là cũng có người để nói chuyện ngoài chuyện thể

thao hay bia bọt hay... ừm, cậu cũng biết chuyện gì nữa rồi đấy." Tớ dám chắc là cậu ấy đang ám chỉ chuyện chia tay chia chân. Cậu ấy cười khi chỉ vào chiếc cốc đầy chất lỏng sẫm màu. "Tớ đi lấy thêm sô-đa, cậu có muốn dùng một ly không?"

Tớ gật đầu và thấy biết ơn vì không phải xếp hàng trước thùng bia và được đi loanh quanh với Ryan. Cậu ấy đi lấy đá vào cốc cho tớ trong khi Tracy quay trở lại từ hàng dài đợi bia và bắt đầu uống.

"Không ngờ có nhiều con gái ở đây đến thế," cô nàng nói. "À, chúc tớ may mắn đi – tớ chuẩn bị đi tìm Paul đây." Cô nàng hít thở thật sâu và biến mất vào phòng khác trước khi tớ kịp há miệng nói đôi lời.

"Cậu có muốn tránh xa tiếng nhạc ồn ã không?" Ryan hét âm lên giữa tiếng nhạc thình thình. Tớ gật đầu; bọn tớ đi bộ ra tít vườn sau và ngồi dưới một gốc cây liễu to.

"Này, tớ muốn hỏi cậu – tờ danh sách đó có hiệu quả với bố mẹ cậu không?" Ryan hỏi.

"Danh sách nào nhỉ?"

Cậu ta đưa tay lên vuốt tóc. "Mười Lý do Hàng đầu khiến Penny Cần Có Ô tô."

Tớ không tin cậu ta vẫn còn nhớ chuyện đó. "À không, tờ danh sách đó vô hiệu. Ngay cả lý do hợp lý như lý do thứ sáu cũng không mang lại hiệu quả: *Một phương pháp khác để nghe nhạc Beatles.*"

"Cậu có thường xuyên làm việc tại phòng khám của bố cậu không? Hình như lần nào tớ đến kiểm tra răng miệng đều thấy cậu ở đó."

"Ôi, không thường xuyên như vậy đâu. Chỉ vài ngày mỗi tuần thôi – gọi là có thêm tiền tiêu vặt ấy mà." Tớ rét run lên; giá như tớ mặc thêm áo len.

Cậu ấy cười chiếc áo khoác có in chữ ra. “Này, cậu mặc đi.” Tớ cầm lấy áo và mặc vào – chiếc áo quá to so với tớ, nhưng ấm.

“À, buổi tối hôm đó cậu và Diane có vui không?” cậu

ta hỏi.

Tớ nhìn xuống nền đất. Trò chuyện với Ryan về Diane khiến tớ không thoải mái chút nào. Có vẻ như bọn họ nói chuyện rất nhiều với nhau, nhưng tại sao bọn họ có thể như vậy được nhỉ? Tớ thường giả coi những đứa con trai mà tớ chia tay (hoặc đá đít tớ) đều không còn tồn tại trên đời nữa. Hoặc, tốt nhất là, đã ngủm củ tỏi.

“À, ừm, cậu có thấy việc đó kỳ cục không?” tớ hỏi.

Cậu ta dò xét tớ một giây. “Tớ biết việc này có vẻ không bình thường và nghe có vẻ tớ là kẻ thất bại thảm hại, nhưng Diane là một phần rất lớn trong đời tớ trong suốt mấy năm qua. Tớ không thể hình dung viễn cảnh mình sẽ không nói chuyện với cô ấy nữa. Bọn tớ vẫn là bạn bè của nhau, mặc dù nhiều người dường như không hiểu điều đó.”

“Tốt hơn là cậu nên cẩn thận – có thể cậu sẽ khiến Todd ghen tị đấy.” Tớ cười với cậu ấy.

Cậu ấy cười ồ lên. “Năm nào tớ cũng nghĩ cu cậu Chesney đó sẽ nền tính hơn, nhưng càng ngày cậu ta càng tệ.” Cậu ấy lắc đầu. “Lẽ ra tớ không nên nói điều này với cậu, nhưng...”

“Điều gì cơ?” Tớ hỏi vì tò mò trước chuyện tào lao của Ryan về gã Todd kia.

“Cậu đã bao giờ nghe đến trò chơi xèng chưa? Đám con trai trong đội bóng gọi tên quân xèng bằng tên người con gái mà bọn họ thích, để các gã khác trong đội không được tư tưởng đến cô đó nữa.”

“Con gái có quyền lựa chọn không?” Tớ hỏi. Tớ cũng không ngạc nhiên lắm khi tụi con trai chơi trò quái quỷ này.

Ryan lắc đầu. “À, tớ vẫn đang cố đoán xem thế là thế nào.”

“Ừ ừ.” Tớ vui vì không phải đối phó với việc này nữa.

“À, dù sao thì, cậu cũng nên cẩn thận với Todd.”

“Tại sao? Ngoài mấy hành động quấy rầy phiền hà của cậu ta thì cũng đâu đến nỗi.”

Ryan duỗi hai chân dài ngoẵng ra cạnh tớ. “À, Todd mê cậu lắm và gọi tên cậu cho quân xèng đấy. Và cậu ta là loại người kiên trì lắm một khi trí óc cậu ta đã mê cô nàng nào đó.”

Hờ?

Hơ.

Ô, không chứ.

Tớ không nói gì. Ryan nhìn tớ với vẻ mặt hy vọng. Tớ cố không biểu lộ vẻ mặt phẫn nộ. Chuyện thích thọt là thứ cuối cùng mà tớ cần trên đời này.

“Xin lỗi cậu,” cậu ta nói. “Đáng ra tớ không nên nói với cậu điều này.”

“Ồ, không sao đâu,” tớ quả quyết. “Chắc là tớ cũng nên mong chờ điều đó. Trong lớp mình còn cô nàng nào mà cậu ta chưa hẹn hò cùng không?”

Ryan lắc đầu. “Bloom à, cậu đánh giá bản thân hơi thấp đấy.”

Tớ rên lên. “Thôi đi mà – đó là Todd. Cậu ta chỉ... Tụi mình thôi không nói về Todd được không?”

“Được thôi. Vậy cậu muốn nói về chuyện gì?”

“Gì cũng được, trừ Todd.”

Bọn tớ tiếp tục nói về đủ thứ trên đời, trừ Todd. Ryan kể chuyện vui về việc làm thêm hồi nghỉ hè, khi đó cậu ấy làm bảo vệ tại bờ biển. Tớ kể cho cậu ấy nghe về giả thuyết là mẹ tớ sẽ bỏ việc để làm toàn thời gian tại nhà hàng Paul McCartney. Cả hai bọn tớ cùng suy ngẫm xem Michael Bergman đi đâu trong giờ giải lao, vì bọn tớ chưa từng nhìn thấy cậu ta ở tù đựng đồ – tù của cậu ta nằm giữa tù hai bọn tớ. Tớ cũng phát hiện ra rằng Ryan thường ăn mặc như hip-pi mỗi khi cậu ấy đến phòng khám của bố tớ, bởi cậu ấy không muốn gặp rắc rối vì không chịu dùng chỉ tơ nha khoa. (Tớ nhớ chi tiết này để sau này trêu chọc cậu ấy.)

Và rồi Ryan làm hỏng bét ý định này bằng cách nói xấu tính tớ.

“Cậu mất trí rồi,” tớ phản kháng.

Ryan dựa đầu vào gốc cây khi cậu ấy cười ầm lên. “Ừ, được rồi – vậy là cậu phủ nhận cậu không phải là người tử tế à?”

“Trước hết,” tớ bắt đầu phản kháng, “chỉ một người hợm hĩnh mới có thể nói câu ‘Tôi là người tử tế.’”

“Đúng chóc,” cậu ta đáp lời. “Nào, cậu nói tiếp đi – đừng có nghĩ là tớ không biết đã xảy ra chuyện gì trong cuộc kiểm tra tù đựng đồ hồi năm ngoái nhé.”

Ồi, khi gió.

“Chẳng hiểu cậu đang nói gì,” tớ nói dối.

Ryan ngồi dậy và rướn người lên để bốn mắt bọn tớ đối diện nhau. “Cậu có hiểu.”

Tớ nhún vai. “Ryan ơi, thật mà. Ý tớ là, với một người tử tế như tớ...”

Cậu ta ngồi lưng thẳng tưng. “Được rồi, trả lời tớ này: hồi mùa xuân, khi thầy Braddock đi kiểm tra, cậu có giấu rượu trong tủ không?”

Không công bằng chút nào.

“Về bản chất thì tớ không giấu gì trong tủ hết.”

“Ồ ồ, thật sao?”

“Thật.”

Cậu ta cúi đầu nhìn tớ chăm chăm với vẻ mặt tự mãn. Cậu ta biết thừa là tớ đang bị lép vế.

“Ờ, đúng theo bản chất là tớ không giấu rượu.”

“Nhưng trong tủ của cậu có rượu.”

Tớ gật đầu. “Đấy là tại vì đến phút chót Michael lại cất áo cậu ta vào tủ của tớ.”

“Tại sao cậu ta lại làm vậy?”

“Vì túi áo khoác của cậu ta có một chai rượu.”

“Và...”

Tớ lúng túng nhìn Ryan – sự việc là thế mà. Hồi sắp đến kỳ nghỉ xuân, có một cuộc kiểm tra tủ đựng đồ đột xuất; hôm đó Michael bị bắt gặp trong trạng thái say xỉn, và cậu ta ấn vội áo choàng vào tủ của tớ. Tớ không có cơ hội nói gì vì thầy Braddock kiểm tra tủ của Michael với thái độ căng thẳng... và sau đó sự căng thẳng cao độ được chuyển hướng sang tớ.

“Khoan, đợi đã...”

Mắt Ryan sáng lên. “Cậu thấy rồi còn gì.”

“Ôi Chúa ơi, mọi người *nghĩ là tở tử tế.*”

“Đó là lý do cậu ta làm vậy – cậu ta biết tử của cậu sẽ không bao giờ bị kiểm tra.” Cậu ta cười ha hả khi chọc chọc vào sườn tớ.

“Ừ, cậu thì sao nào?”

Đến lúc trả thù rồi.

“À, tở là quân ích kỷ.” Cậu ta còn không thèm nói từ đó ra với vẻ mặt nghiêm túc.

“Đúng thế, thế mà tở quên. Chính xác thì có bao nhiêu người ích kỷ tham gia Ban nịnh hót của Hiệu trưởng Braddock hở?”

Hai mắt Ryan mở ti hí. “Cám ơn cậu, nhưng tên ban đó là Ban Cố vấn Học sinh nhé.”

“Ồ, tở xin lỗi – tở biết khó khăn lắm cậu mới đạt đủ điểm để gia nhập ban khi gió đó.”

Cậu ta thở hắt ra. “Mục đích của đời tở là được tham gia ban đó. Thế mà cậu dám xem thường đấy.”

“Ồ ồ, tở không muốn làm cậu buồn đâu. Ừm...” Tở đứng lên kiểm tra nền đất gần nơi bọn tớ ngồi.

“Cậu tìm gì đấy?” Ryan hỏi.

“Ví của cậu.”

Cậu ta đứng lên, và cậu ta nhấc bổng tớ lên vai trước khi tớ kịp nhận ra.

“Bỏ tớ xuống!” tớ hét lên.

Cậu ta cười hi hả và đáp lời tớ bằng cách xoay tròn tớ trên không trung.

Mãi đến khi tớ được thả xuống đất và cười khúc khích để lấy lại thăng bằng, tớ mới nhìn thấy Diane đang đứng nhìn khung cảnh trước mặt.

“À, chào hai cậu, ừm...” Về mặt gương ngượng của Diane cũng đủ cho cả ba bọn tớ. “À Penny ơi, tớ tìm cậu suốt nửa giờ đồng hồ đấy. Tớ không nhìn thấy cậu vào trong nhà. Tớ nghĩ chắc cậu muốn vào trong – Tracy không thấy vui cho lắm.”

Tracy ơi!

Tớ là đồ bạn tồi. Tớ quên bég mất là cô nàng đang uống bia bên trong. Tớ trả áo khoác cho Ryan khi bọn tớ đi theo Diane vào trong. Cô nàng đưa tớ vào phòng tắm trên tầng hai, và ở đó Tracy đang nằm trên nền gạch giống hệt một cái bóng xanh nhòn nhọt.

Tớ cúi xuống vén tóc vương trên mặt cô nàng.

“Nó làm gì ở đây vậy?” Tracy chỉ vào Diane.

“Tử tế chút đi.” Tớ giúp cô nàng đứng lên khỏi sàn.

“Đợi đã.” Ryan bước vào, cậu ta đổ bia trong cốc ra và đổ đầy nước vào trong. “Bạn ấy cần phải uống nước trước đã.”

Ryan, Diane và tớ đứng đợi trong sự im lặng khó xử, thời gian như kéo dài hàng thế kỷ trong khi bọn tớ bắt Tracy uống hai cốc nước. Trong suốt quãng thời gian đó, cô nàng chỉ nhìn Diane.

“Cậu sẽ không cướp bạn ấy khỏi tay tôi được đâu,” cô nàng líu ríu nói.

Diane định nói gì đó nhưng Ryan xen ngang. “Được rồi, đến lúc cậu đứng lên về nhà rồi đấy.”

“Đừng!” Tracy đẩy Ryan ra. “Tớ không muốn Paul thấy tớ nhếch nhác thế này. Tớ tự đi được. Tớ muốn tạm biệt anh ấy.”

Diane nhìn tớ với vẻ mặt khác thường khiến tớ không hiểu ra làm sao. “Tracy ơi, không phải là ý hay đâu,” cô nàng nói. “Thật ra – cậu sẽ chỉ khiến cậu ấy băn khoăn không biết đã có chuyện gì xảy ra với cậu thôi. Tớ sẽ nói với cậu ấy là cậu đang bận bịu với mấy anh chàng đang mê cậu như điều đó...”

Tracy thích ngay gợi ý đó và đồng ý ra về lạng lẽ.

Khi bọn tớ đi xuống cầu thang thì thấy Todd không mặc áo sơ mi đang đứng trên ghế nhảy nhót.

“Penny ơi, không được đâu!” cậu ta gọi âm lên. “Cậu không được về!” Cậu ta trượt chân và suýt đẩy tớ ngã dúi xuống sàn. Ryan tóm lấy Todd để cậu ta đứng cho thẳng. Trong khi đó Diane cũng cố giữ Tracy đứng thẳng, nhưng Tracy thì cố đẩy cô nàng ra.

Ác mộng.

“Margreetaaaa oiii,” Todd líu nhíu nói. “Margreetaaaa oiii, cậu đi đâu từ này giờ vậy?”

“Bạn ấy ra sau vườn nói chuyện với tớ,” Ryan nói.

Todd đẩy Ryan ra. “Chúa ơi, họ Bauer kia! Cậu cần phải... cậu cần phải... cậu không thể...”

“Todd, nghe này, tớ không làm gì cả. Bình tĩnh nào.” Ryan tóm lấy vai cậu bạn. “Tớ và Penny chỉ là bạn thôi. Tớ không bao giờ có chuyện gì với bạn đâu cả. Cậu thừa hiểu tớ mà.”

Ừ nhỉ, và đáng ra tớ nên biết nhiều hơn là đến bữa tiệc này.

Và để sự việc tồi tệ hơn, con nhỏ Missy lại chạy ù đến. Nó vòng tay quanh cổ Ryan và nói, “Chào anh yêu – em đi tìm anh khắp nơi.”

Tớ nắm tay Tracy và đi bộ ra ô tô. Diane giúp tớ thắt dây an toàn cho cô nàng và tớ chỉnh lại gương chiếu hậu. Ryan chạy ra xe (cậu ấy phải cố vùng ra khỏi hai cẳng tay bầu chặt của con nhỏ Missy) và đập tay vào cửa. Tớ hạ kính xuống.

“Xin lỗi cậu vì điều đó. Tớ không muốn tạo cho cậu ấy lý do để buồn rầu thêm.”

“Không sao.” Tớ lơ đãng nghịch đài trong ô tô của Tracy.

“Cậu có tức không?”

Tớ hít thở thật sâu. Tớ cũng không biết mình thế nào.

“Không, tớ không sao, thật đấy. Tối hôm nay đúng là thảm họa.”

“Ồ,” cậu ta thẽ thọt trả lời. “Hi, tớ vui lắm.”

“Ừ, tốt cho cậu thôi.”

Tớ đề máy và lái xe về.

Mười hai

MỌI THỨ HƠI KHÁC THƯỜNG vào buổi sáng hôm sau. Tracy choáng váng và trông rất khổ sở. Diane đến nói chuyện với bọn tớ, và tớ có cảm giác cô nàng muốn nói về khung cảnh mà cô nàng nhìn thấy giữa tớ và Ryan.

“Chào hai cậu, Tracy thấy thế nào rồi?” Diane nói khi cô nàng bước vào phòng ngủ của tớ.

“Không vui lắm. Bạn ấy đang trong phòng tắm.” Tớ hất đầu về phía hành lang. “Tối qua tớ không làm sao đưa bạn ấy về nhà được. Tớ phải lén đưa Tracy vào nhà tớ.”

Diane nhìn quanh quất. “Ôi chao, tớ đã quên phòng cậu trông đẹp thế nào rồi.” Tớ nhìn các tấm áp phích của nhóm Beatles treo dọc các bức tường và tấm bảng ghim đầy thông tin về các buổi hòa nhạc và cưỡng vé. Tớ nghĩ căn phòng rất đẹp. Chủ yếu vì đây là một tổ ấm.

“À ờ, tớ vui vì có vài phút riêng tư với cậu, vì tớ có điều cần nói với cậu.” Diane ngồi trên giường tớ và trông có vẻ lo lắng.

“Giữa tớ và Ryan không xảy ra chuyện gì hết,” tớ buột miệng nói.

“Gì cơ?” Diane nói.

Tớ bắt đầu đi tới đi lui trong phòng. “Khi đến bữa tiệc đó, tớ thấy khổ sở lắm, và khi cậu ấy gợi ý ra ngoài để tránh xa sự ồn ã, tớ đồng ý ngay. Tớ muốn nói cậu ấy là một đứa con trai, là kẻ thù. Chưa nói gì đến việc cậu ấy lại là đứa con trai làm tan nát trái tim cậu. Tớ sẽ không bao giờ – không bao giờ – có tình cảm gì với cậu ấy đâu.”

Diane lắc đầu. “Tớ biết chứ. Tớ hơi ngạc nhiên khi thấy hai người.” Cô nàng cười. “Tớ cũng thấy không thoải mái lắm, nhưng hai cậu vẫn luôn là

bạn bè mà. Điều tớ muốn nói với cậu là về Tracy cơ. Cậu biết không... tớ thấy Paul hôn một người trong bữa tiệc.”

Ồ ồ.

“Tớ đến đó với Audrey và Pam, và tớ muốn đi vệ sinh. Vậy nên tớ lên gác, và khi bước vào phòng, tớ thấy cậu ta.”

Chắc hẳn Tracy sẽ giết quách người đưa tin vì thông tin này.

Tớ nằm dài trên giường. “Tệ thật,” tớ cảnh báo Diane. “Cô nàng cứ mong cậu ta sẽ mời cô nàng đi chơi.”

Diane chuyển tư thế và vợ vẫn nghịch một chiếc gối đã sờn của tớ.

“Tốt hơn rồi!” Tracy chạy ù vào phòng tớ với một cái khăn trên đầu và cô nàng ngồi sụp lên giường. “Xong rồi, đến lúc tìm hiểu xem bọn mình sẽ làm gì về đồ xuân gốc toàn tập mà tớ đã phê phép cho chính mình. Tớ nghĩ Paul sẽ không mời tớ đi chơi nữa đâu.”

Tớ và Diane nhìn nhau, không biết phải nói gì.

Trông Tracy có vẻ kiệt sức. “Được rồi được rồi. Tớ biết rồi các cậu nhé, tớ xin lỗi mà.”

Chính xác thì cô nàng biết gì nhỉ?

“Trước hết.” Cô nàng quay sang Diane. “Tớ xin lỗi vì đã thô lỗ với cậu. Tớ đã cố trở thành một người bạn tử tế và biết cảm thông. Và tớ biết, tớ cũng biết... là tớ không nên uống bia, nhưng tớ bị áp lực từ bạn bè đồng trang lứa. Tớ tự biến mình thành một kẻ sần não sau khi tan học, đại loại thế...” Tracy lấy hai tay che mặt. “Chỉ cần các cậu đừng nói với tớ rằng Paul cậu được mấy con nhỏ lớp 10 đó.”

Diane nhìn tớ. “Không, cậu ấy không...”

Tracy ngồi bật dậy hơi bị nhanh, vì vậy cô nàng phải ngửa người ra sau, cuộn tròn người lại và chống đầu lên tay. “Tuyệt vời. Tớ cứ tưởng mình đã làm mọi chuyện hồng hét...”

Im lặng. Tớ nhìn Diane và trông thấy nỗi hoang mang trên mặt cô nàng.

Tracy nheo mắt. “Đợi đã, có chuyện gì vậy?” Cô nàng nhìn cả hai bọn tớ. “Các cậu đang giấu tớ chuyện gì vậy? Có phải tối qua Paul đã câu được con nhỏ nào đúng không?”

Diane nhìn tớ và tớ nhún vai. Tớ muốn biết con nhỏ đó là ai. Đặc biệt vì con nhỏ đó cần được bảo vệ chặt chẽ nếu Tracy tìm ra nó.

Trước khi Diane kịp nói gì đó, Tracy đã co gập người lại và úp gối lên đầu. “Tớ biết rồi! Làm sao mà anh ấy thích tớ được chứ?”

Tớ giật phắt chiếc gối ra khỏi đầu cô nàng. “Tracy, lơ lửng vừa thôi. Tớ đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi. Một đứa con trai phải may mắn lắm mới có được cậu trong đời.”

Cô nàng tròn mắt. “Quý tha ma bắt – tớ muốn anh Paul cơ. Tại sao anh ấy không yêu tớ chứ? Có phải vì tớ béo không?”

“Tracy! Cậu thôi đi!”

“Vậy thì tại sao?” Tớ thấy nước mắt ngân ngấn xung quanh mắt cô nàng. “Nói cho tớ đi và tớ sẽ thay đổi – là tóc, màu mắt, trang phục, hay tính cách của tớ. Anh ấy không ưa điểm gì ở tớ chứ?”

Diane lưỡng lự tiến đến gần Tracy và đặt tay lên vai cô nàng. “Không phải vì mấy lý do đó. Là vì một lý do cậu không bao giờ thay đổi được.”

Tracy sịt sịt và quay đầu nhìn bọn tớ. “Nghĩa là sao?”

“Nghĩa là cậu không phải là con trai,” Diane nói. “Tớ vô tình bắt gặp cậu ta và Kevin Parker đang hôn nhau.”

Ôi. Chúa. Oi. Là. Chúa.

Tracy ngồi dậy lau nước mắt.

“Sao cơ?” Cô nàng lúng búng. “Ai cơ?”

Diane đổi tư thế. “Paul Levine và Kevin Parker.”

Tracy giận dữ ngó đăm đăm sàn nhà. “Cậu nói là ứng viên số một và số ba của tớ đang hẹn hò với nhau ư? Và Kevin Parker, một cầu thủ siêu sao mà tớ ngưỡng mộ bao nhiêu năm qua, bị đồng tính luyện ái ư?”

Diane có vẻ hoảng sợ. “Tớ chỉ nói điều tớ nhìn thấy.”

“Ôi,” Tracy lắc đầu quây quây. “Ôi, tớ giải thích được rồi.”

Tớ không hiểu ra làm sao. “Giải thích gì cơ?”

“Ai ai trong trường cũng có bạn trai, trừ tớ. Ngay cả Kevin Parker cũng có bạn trai!” Tracy bỗng cười ồ lên. “Zôi ôi, khôì hài làm sao. Bây giờ không còn con trai để tớ đưa vào danh sách nữa, đừng nói gì đến chuyện hẹn hò!” Nụ cười của Tracy dần biến mất. “Tớ là đồ đồng bóng mà.”

Tớ định phản kháng, nhưng Tracy gạt phăng ý định của tớ. “Mike luôn có một đứa bạn gái – tuần trước thằng bé cặp kè với một con nhỏ nhà Michelle tại một bữa tiệc ngu ngốc của đám học sinh lớp 10 và bây giờ tụi nó đang hẹn hò nhau. Michael và Michelle ấy.” Cô nàng lại trợn tròn mắt lên. “Tởm.”

“Tracy à, cậu thấy rồi đấy, đó là lý do tớ tổng khứ bọn con trai ra khỏi não bộ.” Tớ giả vờ phui sạch tay. “Xong. Tiến lên. Không có gì phải lo.”

Và như thế Nate biết tớ đang cố tiến lên phía trước, điện thoại di động của tớ đổ chuông.

Tớ lưỡng lự ngó chiếc điện thoại.

Tracy đứng dậy. “Lỡ bịch hết chỗ nói.” Cô nàng mở máy tớ và đọc tin nhắn. “*Tớ không nghĩ cậu lại trẻ con đến thế.*” Cậu ta nói thật sao? Đồ ngu.

Các ngón tay Tracy bắt đầu bấm bấm trên máy tớ.

“Cậu làm gì thế?” Tớ hoang mang hỏi. “Cứ xóa đi thôi.”

“Không – tớ đang nói cho cậu ta hiểu thế là thế nào.”

Lòng dạ tớ thót lại.

Tớ đứng lên túm điện thoại từ tay Tracy, nhưng cô nàng đã nhấn nút GỬI và đóng điện thoại lại.

“Xong. Không ảnh hưởng gì khi tớ bảo cậu ta cút xuống địa ngục mà chơi chứ nhỉ?”

Điện thoại đổ chuông. Tất nhiên là cậu ta gọi. Khi điện thoại kêu hết hồi chuông, Tracy mở máy và nhấn nhấn các nút. “Tớ đổi tên cậu ta thành “Con lừa” và đặt chế độ gọi của cậu ta vào chế độ im lặng. Biết đâu như thế sẽ khiến cậu ta im miệng.”

“À, vậy thì cảm ơn cậu,” cuối cùng tớ cũng cố nói được một câu. Tại sao Tracy lại không có phản ứng như vậy khi mấy gã trai đối xử không ra gì như thế với cô nàng nhỉ?

Diane mỉm cười. “Tracy à, cậu thấy chưa – rõ ràng là hẹn hò trai gái chỉ khiến cậu đau đầu nhức óc thôi. Ngớ ngẩn lắm – tớ biết trong đội cổ vũ có hai đứa con gái hẹn hò với con trai chỉ bởi vì tụi nó muốn có bạn trai đi cùng trong Bữa tiệc Khiêu vũ thôi.” Diane ngẩng lên nhìn tớ. “Này, Penny này, tụi mình đi đến Bữa tiệc Khiêu vũ với nhau nhé?”

“Gì cơ?” Tớ vẫn đang nhìn điện thoại.

“Bữa tiệc Khiêu vũ, cậu... và tớ, được không?”

“Ô la la. Ôi trời! Được chứ sao!”

“Nghiêm túc nhé,” Tracy nói khi cô nàng đứng lên cất điện thoại của tớ vào ngăn kéo. “*Nghiêm túc thật đấy nhé*, hai cậu định đi đến Bữa tiệc Khiêu với nhau thật hả?”

Tớ chuyển sự chú ý sang hội. “Tất nhiên!” Tớ trả lời. “Đây là trọng tâm của Hội mà. Bọn tớ đâu cần phải có bạn trai mới vui đâu.”

“Ôi, tớ thích quá!” Diane đứng lên và thực hiện động tác vỗ tay cổ vũ quen thuộc. “Và, tớ sẽ mua hoa hồng tặng cậu nhân ngày Lễ Tình nhân. Tớ sẽ làm cho cả đám con trai dớ dẩn đó phải ghen tị!” Cô nàng nháy mắt với tớ.

Tracy rên rỉ và chui đầu xuống dưới gối.

“Tracy ơi, tớ xin lỗi khi nói điều này, và tớ biết cậu không hứng thú với hội, nhưng cậu nên thử nhìn nhận mọi chuyện theo quan điểm của tớ.”

Tracy ló đầu ra khỏi gối. “Không,” cô nàng nói, “tớ rên rỉ vì tớ đầu hàng rồi. Hứng thú ư? Hội của cậu đã sẵn sàng đón thành viên thứ ba chưa?”

Tớ do dự. Tớ muốn cô nàng tham gia hội, nhưng tớ muốn cô nàng tham gia vì tin tưởng, thay vì cảm giác mình là người ngoài cuộc.

“Cậu chắc chứ?”

Cô nàng gật đầu. “Chắc. Ý tớ là khi cậu nghĩ về điều đó, tớ sẽ không thay đổi gì đâu.”

Diane ôm chầm lấy Tracy... và bất ngờ chưa, Tracy không dấm vào mặt người đang ôm mình.

Tớ đoán hành động đó nên được coi là khởi đầu tuyệt hảo.

“Chúc mừng Hội những trái tim cô đơn!”

“Hội những trái tim cô đơn!”

Tớ chạy ra bật nhạc Beatles lên.

Tracy nhảy nhót về phía tớ. “Này, nếu cậu giả vờ đóng vai một thành viên của nhóm Beatles, tớ sẽ đóng vai Yoko nhé?”

Cô nàng rất biết cách khích lệ tớ. Tớ nghiêng người túm gối trên giường và ném vào người cô nàng. Chiếc gối bay trúng mặt cô nàng. “Này nhé!”

Tracy đuổi theo tớ trong khi tớ phải né gối trên tay cô nàng. Diane mất vài phút mới biết mình nên làm gì, vì vậy Tracy tận dụng luôn sự lưỡng lự này và ném búp một chiếc gối vào thẳng bụng cô nàng. Diane nhìn Tracy với vẻ sững sờ.

“Monroe ơi, mấy quả cầu tí hon sặc sỡ mà cậu vẩy vẩy khi cổ vũ sẽ không phát huy tác dụng ở đây đâu,” Tracy chế nhạo. Ngay lập tức, Diane nhảy phắt lên ghế và dội bom Tracy với cuộc tấn công bằng gối cho đến khi phòng ngủ của tớ tan hoang hết cả.

Cuối cùng, khi Diane thở hỗn hển, cô nàng nói: “Cậu sẽ phải thừa nhận thôi – Hội này sẽ không nhàm chán một chút nào đâu.”

Tracy co người lại. “Và tụi mình cũng không phải hy sinh vì đám con trai dâm dê và dốt nát!”

Mười ba

SÁNG THỨ HAI, TỚ CỐ LẤY SÁCH môn tiếng Tây Ban Nha nhanh hết mức có thể, trong lòng tớ băn khoăn tự hỏi làm cách nào để tránh mặt Todd, mặc dù bọn tớ chỉ là cặp thực hành hội thoại với nhau.

“Chesney ơi!” tớ nghe thấy Ryan gọi to.

Hay thật.

Tớ cảm thấy một cánh tay quàng lên vai tớ. Tớ ngẩng mặt lên và thấy Todd tươi cười hớn hở. “Chào Margarita – tối hôm thứ Bảy vui không?”

Tớ mím cười yếu ớt với cậu ta.

“Đáng ra cậu phải ở lại lâu hơn chứ.”

“Ồ ô, ừ nhỉ,” Ryan nói với nụ cười tự mãn. “Bạn ấy bỏ lỡ vụ gì vậy?”

Todd nhìn xuống sàn nhà như thể cậu ta đang cố nhớ xem vụ đó là vụ gì.

“Tớ cũng đang nghĩ đến vụ đó đấy.” Ryan mím cười và nháy mắt với tớ. “Penny ơi, chúc cậu may mắn nhé.”

Ryan đi về phía lớp học và ngúc ngoắc cái đầu.

Todd vẫn vòng tay quanh vai tớ, và tớ phải cố sai chân thật dài để thoát khỏi cánh tay đó.

“Ui cha, cậu đi chậm thôi!” Todd vòng tay quanh eo tớ. “Cục cứng của cậu đang phải cố tỉnh táo sau bữa chè chén hôm cuối tuần đấy.”

“Ừ, nhưng thật ra tớ phải nói chuyện với cô Coles trước giờ học về mấy chuyện, ừm, về mấy chuyện ấy mà.” Tớ hất tay cậu ta ra khỏi eo và chạy thục mạng vào lớp.

Tớ tự hỏi liệu có tài tình không nếu tớ mặc một chiếc áo có dòng chữ CÁM ƠN SỰ YÊU MẾN CỦA CẬU, NHƯNG TỚ KHÔNG HẸN HÒ NỮA.

Tớ biết Todd không phải fan bự của việc đọc này đọc nọ, nhưng chắc chắn là cậu ta thích nhìn chăm chăm vào áo tớ.

“Tớ muốn hỏi cậu một câu hơi bị không bình thường,” Morgan nói với tớ khi hai đứa đi đến lớp Sinh học.

“Ừ, cậu nói đi.”

“Đã bao giờ cậu mời một chàng trai đi chơi chưa?”

“Chưa, sao cơ?”

Cô nàng đi chậm lại. “À, chẳng là tớ có mê một anh, nhưng anh ấy nhát lăm, vì thế nên tớ nghĩ, anh ấy sẽ không dám nói gì trước đâu.”

“Ồ.” Như vậy là quá nhiều đề đề nghị Morgan tham gia Hội. “Tớ không phải người thích hợp nhất để cậu tâm sự về đám con trai đâu. Tớ không quan tâm gì đến bọn họ nữa, ừm, cậu biết rồi đấy...”

“À, ừ, đúng rồi. Xin lỗi cậu.” Cô nàng cắn môi dưới.

“Không có gì. Anh chàng là ai vậy?” Tớ hỏi khi bọn tớ bước vào trong lớp.

Morgan ra hiệu về phía một nam sinh ngồi trong dãy bàn đầu tiên.

Tớ nhìn thấy Tyson Bellamy – nam sinh cuối cấp – đang cúi gằm mặt xuống, tóc tai phủ kín mặt khi cậu ta hí hoáy viết gì đó vào vở.

“Anh ấy dễ thương đúng không?” Mặt Morgan đỏ bừng. Tyson ngẩng đầu lên nhìn phía trước với vẻ mặt căng thẳng.

Ngay cả khi tớ còn ham mê đám con trai thì Tyson cũng không phải tuýp người tớ có thể mê được – tóc đen dài lê thê, thân hình siêu mỏng, áo phong mang đậm phong cách nhạc rock. Về cơ bản, cậu ấy có đủ bí kíp để trở thành một tay nhạc rock siêu hạng. Ngoài việc cậu ta là con tốt của quý dữ (vì là con trai mà!), trông cậu ta rất hợp với Morgan – một fan cuồng của nhạc rock mạnh. Cô nàng là một trong số vài người bạn mới của tớ đã thấu hiểu tầm quan trọng của ban nhạc Beatles.

“Thứ Sáu này cậu đi với tớ đến dự một trong số các buổi biểu diễn của anh ấy nhé?”

Tớ không có hứng làm bà mai bà mối, nhưng sau vở kịch với Tracy trong trận thi đấu bóng đá tuần trước, tớ không bận tâm đến việc khước từ đi xem một trận thi đấu nữa trong tuần này với cô nàng.

“Đi chứ – nhưng Morgan này, tớ không làm chân gổ đâu nhé.”

Cô nàng cười ồ. “Nhưng cậu là cặp bài trùng về âm nhạc với tớ. Cậu phải đi với tớ. Tụi mình sẽ không nói chuyện với đứa con trai nào đâu. Sẽ chỉ nghe nhạc. Và về.”

Nghe có vẻ giống một buổi tối hoàn hảo với tớ đây.

“Này, tụi mình sẽ đề ra quy tắc cho Hội tẩy-chay-con-trai chứ?” Tracy hỏi trong giờ ăn trưa.

“Đó là Hội những trái tim cô đơn,” tớ nhắc cho cô nàng nhớ.

“Ừ ừ. Và bọn mình có phải mặc áo phong đồng bộ hay đeo thắt lưng tuyên bố mình vẫn còn trinh trắng hay gì gì đó không hở? Tớ mong nhìn thấy logo đó lắm rồi.”

“Tracy ơi là Tracy...”

“Tớ nghĩ là quy tắc, hay hướng dẫn, hay gì gì đó cũng sẽ thú vị,” Diane phụ họa và xen ngang cuộc tranh luận chính thức và đầu tiên của hội.

Vì thời tiết vẫn đẹp nên bọn tớ quyết định ăn ngoài trời. Tớ tựa lưng vào một cây sồi lớn và ăn táo.

Tracy ngồi bật dậy. “Này này, cứ để tớ đề ra quy tắc cho. Sẽ vui lắm đây!”

“Được,” tớ nói. “Muốn sao cậu cứ làm vậy...”

Tracy lấy vở và bắt đầu viết một vài gợi ý. Tớ dựa vào thân cây và nhắm mắt lại.

“Được rồi, tớ sẽ viết một bản dự thảo và phát cho các cậu xem trong buổi họp chính thức vào tối thứ Bảy,” Tracy càu nhàu. “Nghe cũng được, phải không sếp?”

Tớ biến mình thành gì cơ?

“Này các cậu – có chuyện gì đấy?” Morgan hỏi khi cô nàng và Kara nhập hội với bọn tớ.

“Đó là hội mới của bọn tớ,” tớ nói.

Kara nhìn vở của Tracy. “Hội những trái tim cô đơn á?”

“Ba bọn tớ quyết định sẽ không hẹn hò với đám con trai ngu ngốc trong trường này nữa... hoặc trường nào cũng vậy.” Tớ mỉm cười.

Hai mắt Morgan mở to ra. “Cậu không nói đùa về việc ban lệnh cấm với bọn con trai đấy chứ?”

“Không hề!”

“Tớ không hiểu,” Kara nói.

“Cũng không khó hiểu đâu,” tớ giải thích. “Chỉ là tớ không muốn dính dáng đến tụi con trai nữa. Bọn họ cũng không làm gì sai trái, nhưng bọn họ gây ra rắc rối cho tớ, và cho bạn bè tớ.”

Diane và Tracy gật đầu.

“Vậy là các cậu sẽ không bao giờ hẹn hò nữa?”

“Không phải không bao giờ nữa, chỉ là sẽ không hẹn hò khi tớ còn học trong trường này thôi.”

“Ồ.” Kara ngó xuống nhìn cốc nước. Với cách cô nàng bị đối xử bởi các gã trai như Todd, chắc hẳn bạn cũng biết cô nàng hiểu rất rõ vấn đề.

Morgan nhìn tớ đăm đăm. “Cậu có ghét tớ vì tớ muốn đi xem buổi biểu diễn không?”

“Không, không ghét gì đâu,” tớ cam đoan với cô nàng. “Tớ chỉ muốn nói tớ không phải là người thích hợp để khuyến khích cậu hẹn hò với người khác, vì tớ chắc chắn 100% rằng Tyson thuộc dòng giống quý Sa-tăng.”

“Tyson thì có gì không hay chứ?” Morgan bảo vệ cậu ta.

“Ừm, cậu ta là con trai...”

Tracy lên tiếng. “Pen à, tớ nghĩ hai bạn ấy hiểu vấn đề rồi.”

“Tracy ơi,” Jen Leonard gọi với từ phía gốc cây bên cạnh. “Các cậu đang buôn chuyện gì đấy? Nếu các cậu đang nghiêm khắc chỉ trích đám con trai, tớ cũng có vài chuyện hay ho kể cho các cậu nghe đấy.”

Tracy ra hiệu cho cô nàng sang bên này. “Cậu nhập hội đi. Để nhóm trưởng Penny chỉ cho cậu thấy.”

“Tracy ơi...”

Jen và Amy Miller, hai học sinh lớp 10 mà tớ biết từ hồi học tiểu học, đến chỗ bọn tớ. Họ là đôi bạn thân không thể tách rời, mặc dù ngoài bề nổi, trông bọn họ rất khác biệt. Jen là cầu thủ thể thao, là đội trưởng của hầu hết các đội thể thao nữ sinh, và trông cô nàng có vẻ hơi nghiêm nghị, còn Amy trông giống hết đám nữ sinh trong trường, và bạn ấy thường mặc váy, hoặc áo cộc có dính biểu tượng của tổ chức nào đó, như thể bạn ấy đi làm văn phòng thay vì đi học.

Tracy hồ hởi cung cấp thông tin chi tiết về hội cho hai bạn mới. Morgan và Kara không nói không rằng suốt thời gian đó. Tớ dám chắc là hai cô nàng đang tự hỏi không biết tại nó đang bị vướng vào vụ gì.

“Đội đã,” Amy nói. “Hình như trong giờ học Nghệ thuật hôm nay cậu có nói cậu chuẩn bị đi mua váy để tham dự Bữa tiệc Khiêu vũ. Cậu sẽ đến đó với ai?”

“Bọn tớ đi với nhau,” tớ giải thích. “Bọn tớ nghĩ đi với nhau sẽ vui hơn nhiều so với việc đi cùng những đứa con trai sẽ bỏ rơi tại mình để trò chuyện huyên thuyên về mấy chuyện tầm phào quen thuộc của tại nó.”

“Chuyện liên quan đến bệnh lây nhiễm nấm vùng háng của tại nó,” Tracy gợi ý thêm với một nụ cười tự mãn.

Amy và Tracy nhìn nhau. Sau đó Amy nhìn bọn tớ và nói, “Nghe có vẻ hợp với tớ... Tớ tham gia được không?”

“Amy!” Jen phản đối. “Cậu thật lòng quyết định không hẹn hò gì trong hai năm tới sao?”

Amy hất tung mái tóc đen dài và dọn sóng lên. “Thôi đi mà, đây là một quyết định dễ dàng. Tớ chịu đựng đám con trai trong trường đủ rồi, nhất là sau khi Brian Reed đối xử với tớ từ hồi lớp bảy.”

Tớ và Tracy nhìn nhau với vẻ mặt không hiểu.

“Brian làm gì cậu?” tớ hỏi.

Đôi mắt Amy mở to. “Cậu không nhớ gì sao?”

Tớ lắc đầu.

Cô nàng thở dài. “Ừ, cũng lâu rồi. Nhưng kể từ đó, tớ vẫn luôn nghĩ bọn con trai không thay đổi gì cả. Ý tớ là tụi nó trẻ con lắm.”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Kara quay trở lại với cuộc trò chuyện.

Amy ngồi thẳng dậy. “Ừm, hồi đó tớ và Brian hẹn hò với nhau – và có vẻ tớ dùng từ *hẹn hò* hơi dễ dãi. Thi thoảng cậu ta đi bộ về nhà với tớ sau giờ tan trường, và vào các buổi tối thứ Sáu, bọn tớ thường đi đến khu vui chơi điện tử và đến đó, tớ chỉ ngồi xem cậu ta chơi game thôi. Rồi bất thành linh, đến một ngày nọ, vào đúng giờ ăn trưa, cậu ta đi về phía tớ và trước mặt *mọi người*, cậu ta nói, “Hoa hồng màu đỏ. Violet màu tím. Rác rưởi bị đổ đi, và giờ anh có em.” Cả đám học sinh ngớ ngẩn ngồi bàn bên cạnh cười hô hố.”

“Đội đã, tớ cũng nhớ chuyện đó,” Diane khẽ nói. “Brian đúng là đồ ngu.”

“Tớ đau khổ mất cả năm trời. Đám học sinh quá đáng cứ ném rác vào người tớ mỗi khi tớ đi qua. Đến tận bây giờ tớ vẫn không biết mình đã làm gì để phải hứng chịu điều đó. Và đến một ngày kia, Brian dám cả gan nói chuyện với tớ, như thể cậu ta chưa hề làm tớ bẽ mặt và chưa hề hủy hoại cả năm học lớp bảy của tớ.”

Jen xoa xoa vai Amy. “Tớ không biết chuyện đó khiến cậu buồn đến vậy.”

“Hồi đó tớ mười hai tuổi – việc đó thực sự làm tớ tổn thương,” Amy trả lời. “Và tin tớ đi, giờ thì tớ ổn rồi. Nhưng sự việc đó khiến tớ bắt đầu có những trải nghiệm thảm hại với bọn con trai. Các câu chuyện khác không đáng được nhắc lại. Tớ sẽ vui hơn nhiều nếu tổng khứ đám con trai ngu dốt đó ra khỏi tâm trí.”

Jen sững sốt nhìn Amy. “Nhưng...”

Amy giơ tay lên ra hiệu cho Jen im lặng. “Thôi mà – nhìn cậu xem! Cậu còn bị lừa phỉnh nhiều hơn tớ đấy.”

“Không, tớ...”

“Josh Fuller.”

Khi nghe đến tên của Josh, Jen ngồi sụp xuống bãi cỏ.

“Josh Fuller là ai?” Diane hỏi khi cô nàng vỗ vỗ lên đùi Jen.

Jen đưa tay vuốt mái tóc ngắn ngắn vàng vàng. “Đó là gã làm tan nát trái tim tớ. Cả hai bọn tớ cùng huấn luyện đội bóng rổ trong công viên và sân chơi hội hè vừa rồi, và cậu ta...”

“Cậu ta chỉ khua môi múa mép với bạn ấy thôi,” Amy nói nốt câu. “Cậu ta không ngừng ve vãn bạn ấy, thậm chí còn đưa bạn ấy đi chơi – và rồi cậu ta ngừng lại. Cậu ta vẫn tiếp tục tán tỉnh, nhưng không có buổi hẹn hò thứ hai. Thay vào đó, hàng tuần, cậu ta thường lớn vồn đi với một đứa con gái khác trong công viên và nói với Jen rằng Jen rất hấp dẫn. Cậu ta chỉ...”

“Đủ rồi,” Jen nói. “Bọn họ hiểu rồi.” Cô nàng lắc đầu. “Đúng là ngớ ngẩn, nhưng trước đó tớ chưa gặp ai tâm đầu ý hợp ngay từ phút đầu tiên đến vậy, và có vẻ cậu ấy là người phù hợp nhất với tớ. Đúng là một chuyện tuyệt vời đến mức phi lý.”

Tớ gật đầu vì tớ hiểu rõ cảm giác của Jen.

Tớ cảm thấy một luồng sinh khí mới. “Jen à, nhập hội với bọn tớ đi,” tớ nói. “Tụi mình không cần tụi nó, phải không?”

Jen mỉm cười. “Chắc chắn là thế.”

“Hay lắm!” Diane gật đầu tán thành. “Chúng ta đã có năm thành viên. Kara? Morgan? Các cậu nhập hội không?”

Kara và Morgan cùng im lặng như tờ trong mấy phút cuối cùng.

“Ừm, tớ có bạn trai đi cùng đến Bữa tiệc Khiêu vũ rồi...” Kara nói và ngó xuống nhìn đồ ăn trưa đang ăn dở dang. “À...”

“Không sao mà...” Diane nói.

“À này.” Morgan tỏ ra rất không thoải mái. “Xin lỗi các cậu, nhưng tớ cần phải...”

“Đừng lo lắng, thật đấy,” tớ đảm bảo với hai bạn ấy. “Tớ hiểu đây là vấn đề lớn. Chỉ cần các cậu sẵn sàng, bọn tớ luôn đón chào.”

Với đám con trai ở trường, tớ nghĩ sẽ không lâu nữa hai bạn ấy sẽ quyết định nhập hội với bọn tớ.

Mười bốn

ƠN CHÚA VÌ TODD CHESNEY học kém môn tiếng Tây Ban Nha.

Suốt cả tuần cậu ta cố tìm tở cho bằng được và ướm hỏi mời tở cùng đi đến Bữa tiệc Khiêu vũ nhưng vì tiếng Tây Ban Nha của cậu ta kém nên tở chỉ nhìn cậu ta với vẻ mặt ngơ ngáo và giả vờ không hiểu cậu ta đang nói gì. Và vì Todd học kém môn này nên cậu ta tin là tở không hiểu gì thật.

Sáng thứ Ba, ngay trước khi chuông báo hết giờ rung lên, tở vợ vội sách vở và chạy ù ra khỏi lớp.

“Chu choa, từ từ đã Margarita ơi.” Todd túm lấy tay tở trước khi tở có cơ hội lao vụt vào hành lang.

“Hờ?” tở cố làm vẻ mặt thật bất ngờ.

“Tở cần nói chuyện với cậu.” Todd đi theo tở vào hành lang. “Tở đang nghĩ...”

Ôi, không, hay rồi đây.

“... là tở và cậu, ừm, cậu biết rồi đấy, tở và cậu sẽ đi đến Bữa tiệc Khiêu vũ cùng nhau.”

Cậu ta dừng bước giữa hành lang và nhìn tở. Mặc dù cậu ta cao hơn tở vài phân và béo hơn tở khoảng ai-mà-biết-nặng-bao-nhiêu-cân nhưng trông cậu ta có vẻ hơi bẽn lẽn. Hình ảnh đó khiến tở thấy sốt ruột đến mức suýt đồng ý. *Suýt rồi đấy.*

“Ồ, à à, Todd ạ.” Tở cố tỏ vẻ ngạc nhiên. “Thật ra là tở có kế hoạch cho Bữa tiệc Khiêu vũ rồi.”

“Cậu sẽ đi với ai?” Vẻ khó chịu rỉ ra trong giọng nói cậu ta. “Thằng Bauer phải không?”

“Ryan hả? Không mà, tại sao cậu – mà cũng không có gì.” Điều đó khiến tớ xao lãng tâm trí.

“Đứa con gái nào trong trường cũng sẵn sàng đợi được thằng Bauer mời đến Bữa tiệc Khiêu vũ. Tốt hơn là nó nên mời ai đó khác.” Cậu ta khoanh tay trước ngực và trông có vẻ mất kiên nhẫn.

“Ừ há. Này, cậu biết không, tớ không đi với chàng trai nào cả. Tớ sẽ đi với vài người bạn, chỉ vậy thôi.”

“Tại sao cậu lại muốn thế?” Cậu ta không hiểu ra làm sao. “Penny à, cậu biết sao không – nếu cậu không muốn đi với tớ, cậu chỉ cần nói không thôi.”

“Không, không phải thế, thật ra là tớ...”

“Đằng nào chẳng vậy.” Todd bước đi mất.

Chà, vui rồi đây.

Bất chấp phản ứng của Todd, lần đầu tiên từ khi học trung học, tớ lại mong chờ đến Bữa tiệc Khiêu vũ. Mỗi khi có người hỏi tớ sẽ đi cùng ai, tớ nói luôn sự thật mà không cần quan tâm xem người ta có nghĩ một đám con gái đi tiệc khiêu vũ cùng nhau có phải là bất bình thường không.

“Chào cô bạn xa lạ – cậu quên mất nơi đặt tủ đựng đồ của mình rồi à?” Ryan nói với tớ sau giờ tan học.

“À, ờ, tớ chỉ...”

“Không sao. Tớ hiểu mà.”

Tớ cũng không biết cậu ấy hiểu gì. Bấy lâu nay tớ tránh không đến tủ đựng đồ để không phải gặp mặt Todd thôi mà.

Tớ tập trung lấy sách trong tủ nhưng Ryan vẫn đứng đó. “Todd kể tớ nghe chuyện đó rồi.”

Tớ quay người dựa lưng vào tủ. “Cậu ấy ghét tớ lắm à?”

Ryan bước tới để đầu cậu ta nghiêng sát đầu tớ. “Không ghét đến thế đâu. Tớ nói với cậu ta rằng đúng là cậu đi với một lô một lốc nữ sinh khác. Xin lỗi cậu nhé.”

“Tại sao cậu lại xin lỗi tớ?”

Cậu ta cười ngoác miệng. “À, tớ nghĩ cậu ta sẽ lại bám đuôi cậu sau khi Bữa tiệc Khiêu vũ kết thúc.”

“Ôi thôi.”

“Nhưng dù sao cậu cũng nên là người xin lỗi tớ.”

“Vì sao?”

Ryan mở ba lô và cho sách vở vào tủ. Cậu ta giả vờ không nghe thấy tớ nói.

“Này.” Tớ khẽ đá chân cậu ta. “Tớ đã làm gì nào? Ý tớ là, tớ không thể hình dung sự việc sẽ thế nào, vì tớ là người tử tế...”

“Chắc là sẽ tử tế lắm nếu tớ cảnh báo Chesney rằng cậu đang ế ề ề.”

“Ôi, thế thì tuyệt, “ế ề ề” cơ đấy. Tớ biết Todd luôn coi tớ là một miếng thịt ế, nhưng tớ lại mong chờ nhiều hơn một tí từ cậu,” tớ chọc ghẹo.

“Tớ chỉ không tin là tớ phải tìm hiểu về cậu thông qua Diane.”

“Chính xác thì Diane nói gì với cậu rồi?”

Cậu ta lúng túng. “Nói các cậu sẽ đi dự Bữa tiệc Khiêu vũ với nhau. Còn gì khác nữa không?”

Tớ lắc đầu. “Không, không gì khác nữa cả. Chỉ có vậy thôi.”

Tối thứ Sáu, tớ và Morgan đi xem buổi biểu diễn của Tyson. Chưa bao giờ tớ thấy lạc lõng đến thế. Tớ ngó nghiêng khắp căn phòng và chỉ nhìn thấy toàn những người xỏ khuyên lưng lẳng, mắt tô phấn đen xì, tóc tai rối bù. Về mặt của họ cho thấy họ thích thuộc về một nơi khác hơn.

Ừm, có lẽ tớ chỉ có một điểm chung duy nhất với họ.

Morgan cầm tay tớ. “Tớ nghĩ bọn mình nên đi lên hàng ghế phía trước, không quá gần, nhưng đủ gần để xem cho rõ.”

Bọn tớ thận trọng đi về phía trước của cửa hàng cơ khí tự động được tạm thời dùng làm nơi biểu diễn. Tớ nghĩ sẽ không khó khăn gì để Tyson nhìn thấy Morgan; ở đây chỉ có ba mươi người. Morgan mở ví lấy thỏi son đỏ tô đậm thêm.

Tất cả mọi người nhào về phía trước khi ban nhạc xuất hiện trên sân khấu: Pete Vaughn ngồi phía sau bộ trống và bắt đầu quay tay trống; Brian Silverman và Trent Riley đứng trên sân khấu với đàn ghi-ta và đàn bass; và Tyson xuất hiện hào hùng với cây đàn ghi-ta. Ban nhạc nhanh chóng chơi bản *London Calling* của nhóm The Clash. Tớ sững sờ khi thấy cậu chàng Tyson vốn nhút nhát trong trường lại làm chủ sân khấu giỏi đến vậy. Cậu ấy lắc lư theo từng nốt nhạc, khuấy động đám đông, và chứng tỏ mình là tay chơi chuyên nghiệp dày dặn kinh nghiệm. Và tiếng nhạc hay mê li.

Bản nhạc kết thúc và đám đông hò reo hứng khởi.

“Thưa quý vị!” Tyson với tay kéo micro. “Như vậy là đủ cho các bản nhạc hát lại. Chúng tôi có một bài hát mới để biểu diễn phục vụ các bạn. Hãy cùng thưởng thức!”

Đó là những từ duy nhất tớ từng nghe thấy cậu ta nói.

“Ôi ôi, tớ không thể đợi thêm nữa để nghe bản nhạc mới của họ – Tyson là người viết tất cả các bản nhạc của nhóm đấy.” Morgan ngược mắt nhìn lên giống như một gã trai đang ôm sấu tương tư.

Tyson bắt đầu gảy một vài dây đàn mạnh. Mái tóc dài che quá mắt khi cậu ta lắc lư đầu. Các thành viên còn lại của ban nhạc vào nhạc và tớ cũng cử động theo tiếng nhạc. Tiếng trống có vẻ căng thẳng. Tớ nhìn xung quanh và thấy ai ai cũng lắc lư theo tiếng trống.

Khi cậu ta cất lên lời hát, tớ bất ngờ trước giọng hát của cậu ấy – giọng hát trong trẻo, mạnh mẽ và, ừm, theo một cách nào đó, một giọng ca đẹp. Những lời hát đó sâu sắc hơn tớ tưởng.

Tyson nhắm mắt và đưa hai tay về phía đám đông. *“Em là bóng tối ám ảnh anh, là ảo tưởng anh khao khát.”*

Mặc dù Tyson là một đứa con trai, nhưng tớ cũng bắt đầu tự hỏi liệu tớ có đánh giá sai về cậu ấy không. Tớ không băn khoăn việc cậu ấy bị coi là xấu xa, chỉ vì cậu ấy là con trai. Nhưng ngoài chuyện đó ra, tớ vẫn luôn phớt lờ cậu ấy trong suốt chừng ấy năm. Liệu có phải tớ đã cho phép diện mạo và hành vi nhút nhát của cậu ấy làm lu mờ điều đang mỗi lúc một trở nên rõ ràng không?

Tyson Bellamy không phải một người ham mê nhạc rock mạnh – cậu ấy là thần đồng âm nhạc.

Sau khi ban nhạc kết thúc bản nhạc cuối cùng, Morgan quay sang nói với tớ, “Lời hứa là lời hứa – tụi mình về được rồi.”

Bọn tớ định ra về, nhưng đám đông đang dồn cục trước mặt bọn tớ. Tớ quyết định tạt sang phía bên kia sân khấu để ra về, nhưng tớ lại bị vướng chân vào dây ampe.

“Cậu có sao không?” Một bàn tay túm lấy giữ cho tớ thẳng bằng.

Tớ ngẩng đầu lên. “Tớ không sao. Cảm ơn cậu nhé Tyson. Buổi biểu diễn hay quá.”

“Cám ơn cậu nhé Penny,” cậu ta cười mỉm. “Tớ hơi lo lo khi thấy cậu đến đây.”

Thật hả?

“Thật sao?”

“Thật.” Tớ thấy mặt mày cậu ta đỏ như. “Tớ muốn nói là cậu được đặt tên theo tên một bài hát của nhóm nhạc rock nổi tiếng nhất mọi thời đại.”

“Ồ.” Tớ cười. “À này, cậu biết Morgan không?” Tớ ra hiệu về phía Morgan – cô nàng đang nấp sau lưng tớ. Như vậy là quá nhiều để tớ không biến mình thành bà mai bà mối.

“Có chứ, chào cậu,” Tyson nói và ngó xuống sàn sân khấu.

“Chào cậu,” Morgan trả lời, và cô nàng cũng ngó dăm dăm xuống sàn.

“Ừm, vậy là các cậu tập luyện ở đây luôn à?” Tớ hỏi với nỗ lực để sự việc bớt bất thường đi.

Tyson gật đầu. “Ừ, vào buổi tối.” Cậu ta không ngẩng mặt lên.

“Ừ, à, ờ, thế thì... vui nhỉ.”

Morgan huých khuỷu tay vào tớ.

“Ồ, rất vui khi được nói chuyện với cậu...”

Tyson gật đầu, len lén ngẩng mặt lên và khẽ mỉm cười trong một giây.

“Tớ chết đây!” Morgan hét ầm lên khi bọn tớ rời khỏi ga-ra. “Ngại ới là ngại. Cậu ấy có thể nào thể hiện ít sự quan tâm hơn với tớ không chứ?”

“Cậu ấy ngại mà,” tớ nói, và tớ chỉ chắc chắn một nửa về điều đó.

Morgan mở cửa ô tô và bọn tớ lên xe. “Penny ới, cậu có biết tớ mê Tyson bao lâu rồi không?”

Tớ lắc đầu.

“Từ hồi tớ học lớp 10 đấy. Hai năm rồi. Và tớ quyết định rồi, tớ quyết định năm nay tớ sẽ phải làm gì đó. Anh ấy đang học năm cuối, vì thế thời gian đang cạn dần. Nhưng rõ ràng là anh ấy có quan tâm gì đến tớ đâu.” Morgan gục đầu lên vô lăng. “Tớ ngưỡng quá.”

“Cậu có gì đâu mà phải ngưỡng. Cậu không cần

Tyson phải...”

Tớ im bật. Tớ không muốn lặp lại cuộc nói chuyện trong bữa trưa hồi đầu tuần.

“Tớ không cần phải sao cơ?” Morgan nhìn tớ chờ đợi.

“Cậu không cần cậu ấy.”

Morgan chậm rãi gật đầu. “Cậu nói đúng – tớ không cần anh ấy. Tớ lãng phí quá nhiều thời gian vì anh ấy rồi.” Cô nàng thở dài. “Này, hội của cậu có nhận thêm thành viên mới không?”

Tớ mỉm cười. “Có chứ. Tối mai cậu rảnh không?”

Mười lăm

“TỐI NAY CÁC CÔ PHẢI CỐ CƯ XỬ cho phải nghe không?” Bố vừa nói vừa mặc chiếc áo khoác dành cho tối thứ Bảy. “Này, Penny Lane, bố mẹ sẽ đi khoảng hai tiếng. Cấm cho con trai vào nhà.”

Tớ cố nín cười. Giá như bố mẹ tớ biết nhỉ.

Bố mẹ tớ chuẩn bị đi ăn tối, còn tớ và Tracy đang chuẩn bị dở dang nguồn thực phẩm quan trọng cho cuộc họp chính thức đầu tiên của Hội những trái tim cô đơn – khoai tây chiên, nến, nước ngọt, pizza, và một bộ đĩa hài đúng mốt.

“Bác Bloom ơi, bác không phải lo đâu – nếu chẳng may chú Paul hoặc chú Ringo ghé qua, bọn cháu sẽ đóng vai chủ nhà hoàn hảo.” Tracy thích sự thật là bố mẹ tớ ... không bình thường.

“Cám ơn cháu, Tracy ạ,” Mẹ nói. “Hai bác biết các cháu sẽ như vậy mà.” Mẹ hôn lên má tớ trước khi rời nhà.

“Tại sao cậu lại khích lệ bố mẹ tớ thế?” tớ hỏi Tracy.

“Vì điều đó khiến cậu tức phát điên.”

Chuông cửa rung lên – tiếng nhạc Love Me Do, hiển nhiên là vậy rồi.

“Khai mạc lễ hội thôi!” Tracy tuyên bố.

Cả tuần nay tớ chỉ mong đến cuộc họp này. Chỉ có mấy đứa con gái tụ tập với nhau. Nhưng, một phần trong tớ hy vọng, chỉ là hy vọng thôi nhé, rằng sự kiện này sẽ trở thành cái gì đó lớn lao hơn thế.

Khi Tracy, Diane, Jen, Amy, Morgan và tớ yên vị trong tầng hầm, ngồi ở tư thế thoải mái trên ghế xô-pha, bắt đầu nhai khoai tây chiên rôm rốp,

Tracy đứng lên và phát cho mỗi thành viên một tờ giấy.

Tớ nhìn xuống và thấy dòng chữ *Quy định chính thức đối với Hội những trái tim cô đơn của Penny*.

“Này,” tớ phản kháng. “Đây không phải là Hội của TỚ...”

Tracy ném một miếng khoai tây chiên vào tớ. “Cậu cứ đọc đi đã!”

Quy định chính thức đối với Hội những trái tim cô đơn của Penny

Dưới đây là quy định chính thức đối với các thành viên của "Hội những trái tim cô đơn của Penny". Tất cả các thành viên phải đồng thuận với các điều khoản dưới đây, nếu không tư cách thành viên sẽ bị loại bỏ.

1) *Tất cả các thành viên đồng ý không hẹn hò với con trai (hoặc, nếu liên quan tới con trai trường Trung học McKinley, thì bọn họ là “các cậu bé”) trong suốt thời gian còn lại tại trường trung học. Nếu các thành viên muốn hẹn hò trở lại sau khi tốt nghiệp, đó là quyết định cá nhân và họ phải gánh chịu mọi rủi ro. Nếu không tôn trọng điều khoản này – quy tắc quan trọng nhất – sẽ dẫn đến hình phạt cao nhất được luật pháp cho phép – sẽ phải cởi trần như nhộng và chạy qua tất cả các hành lang trong trường McKinley sau giờ ăn trưa.*

2) *Các thành viên sẽ cùng nhau tham dự tất cả các sự kiện với tư cách là một nhóm, nhưng không giới hạn, bao gồm, đến Bữa tiệc Khiêu vũ, xem hòa nhạc, tiệc cùng, và các sự kiện khác, bất chấp khả năng sẽ bị gọi là quái vật và đón nhận ánh mắt ghen tị từ các gã trai vừa mong ước chúng ta sẽ là bạn gái tuyệt vời của họ vừa chỉ biết để tâm vào các câu chuyện không đầu không đuôi.*

3) *Tối thứ Bảy là buổi họp chính thức của Hội những trái tim cô đơn của Penny. Các thành viên bắt buộc phải tham dự. Trừ trường hợp khẩn cấp của gia đình hoặc các ngày thời tiết cực kỳ khắc nghiệt.*

4) Các thành viên phải tích cực ủng hộ bạn bè, bất chấp bạn bè có lựa chọn tồi tệ về trang phục, đầu tóc, và/hoặc âm nhạc.

Những thành viên vi phạm các quy tắc này sẽ bị truất tư cách thành viên, bị bôi xấu trước công chúng, bị đồn đại ác ý, và có thể bị xử trảm.

Tớ thích lắm. Có vẻ hơi thống thiết (đặc trưng của Tracy) nhưng hiệu quả.

Jen nhìn tờ hướng dẫn và thở dài. “Từ khi các cậu nói về hội, tớ cứ nghĩ mãi về khung cảnh đã xảy ra trong đời tớ chỉ vì bọn con trai. Tớ mới phát hiện ra rằng, năm ngoái, ba trong số đám con trai trong đội bóng rổ đã cá cược với nhau xem ai sẽ là người póc tem tớ. Ngu dễ sợ chưa?” Jen mở to mắt.

“Ừ, thật không may là Jon Cart đã có đặc ân lấy mất sự trinh trắng của tớ hồi năm ngoái.” Amy lắc đầu. “Giá như tớ có thể lấy lại bốn-mười-lăm giây đó.”

“CÁI GÌ?” Tracy hét ầm lên.

Amy che miệng. “Ừ, thật tệ vì tớ nói điều đó với các cậu, nhưng mất trinh cũng chẳng thú vị gì đâu.”

Trông Tracy có vẻ thất vọng. “Không phải vì tớ sẽ không bao giờ biết việc đó là thế nào.” Cô nàng khoanh tay trước ngực và giả vờ hờn dỗi. “Hội Ngớ ngẩn.”

“Và, với truyền thống tiếp nối của đám con trai là trở thành quân đầu cáng với tớ mà không có lý do, ngay sau khi sự việc kết thúc, hẳn ta không còn thích thọt gì tớ nữa.”

“Điện hình quá,” Jen đồng ý.

“Mọi thứ các cậu xem trên phim và trên truyền hình đều là tào lao hết. Tớ không nhìn thấy pháo hoa, và cũng không có bản nhạc giao hưởng hay ho nào ngân lên trong đầu tớ cả.” Amy liếc mắt nhìn Diane. “Mặc dù tớ biết chắc là giữa cậu và Ryan, khi xảy ra chuyện đó, chắc chắn đã có nến và cánh hoa hồng.”

Diane đỏ bừng mặt. “Ừm, không hẳn thế.”

Tớ không dám chắc mình có muốn nghe điều đó không.

“Làm ơn đi mà, nói với tớ là ít nhất cũng phải có ga trải giường bằng lụa chứ?” Amy nói.

Diane nói gì đó, nhưng giọng nói của cô nàng nhỏ đến mức gần như không nghe rõ được.

“Ừm, tui mình chuyển chủ đề nhé?” tớ gợi ý.

Diane nhìn khắp lượt bọn tớ và mỉm cười. “Được rồi. Chỉ là... tớ vẫn còn trinh.”

“CẬU LÀM SAO CƠ?” Tracy hét lên và nhảy ra khỏi ghế. Diane chỉ nhún vai.

Không. Thế. Thế. Được.

Cô nàng và Ryan yêu nhau lâu lắm rồi, và bọn họ gần như là đã cưới nhau. Chẹp chẹp, có lẽ mấy chuyện đùa về các cặp vợ chồng không quan hệ tình dục với nhau là có thật.

“Nghiêm túc đi!” Tracy gào lên.

Diane gật đầu. “Nghiêm túc chứ.”

“Chu choa la la.”

Sau một giây ngập ngừng, Diane đứng lên đi về phía Tracy. “Tracy à, cảm ơn cậu,” cô nàng nói và tinh quái nháy mắt. “Cảm ơn cậu vì vẫn nghĩ tớ là đứa con gái hư hỏng.”

Tracy nhún vai. “Này, tớ đến đây không phải để đánh giá bạn bè đâu nhé.”

“Penny ơi, tụi mình bật nhạc lên để dìm cô nàng này xuống được không?” Diane mỉm cười với tớ.

“Ừ, giống như phát ngôn viên nào cũng làm được điều đó vậy,” Tracy trả đũa.

Tớ hoàn toàn đồng ý với Diane. Tớ biết chắc bài hát nào là phù hợp nhất.

Còn bài nào khác được chứ?

Chỉ có thể là bài Come Together.

“Cậu không phải lo về việc dọn dẹp đâu,” tớ nói với Diane sau khi mọi người ra về. Tớ rửa một số chai nước ngọt cần được tái chế.

“Ừm, tớ muốn hỏi cậu đôi điều.”

Tớ ngồi xuống bàn cạnh cô nàng.

Cô nàng đối tư thế. “Cậu có nghĩ điều đó bất thường không?”

“Hội à?”

“Không, không phải. Về chuyện tớ và Ryan chưa bao giờ...”

“À, ừm, tớ cứ nghĩ rằng...”

Cô nàng ngó xuống sàn bếp. “Ừ, tớ biết chứ. Chỉ là... tớ nói với cậu điều này được không?”

Tớ gật đầu.

“Tớ chưa kể chuyện này với ai đâu, nhưng có một lần hai đứa bọn tớ cũng thử làm chuyện đó. Nhân dịp năm mới vừa rồi, hai đứa tớ đã định làm chuyện đó – bọn tớ lên kế hoạch sẵn rồi. Hôm đó bố mẹ tớ ngủ trong thành phố, vì vậy hai đứa tớ quay về phòng ngủ của tớ sau bữa tiệc nhà Todd, và đúng là có nến và cậu ấy mua hoa hồng cho tớ...” Diane cười. “Tớ đoán là hành động của bọn tớ có thể đoán trước được.” Nụ cười của cô nàng dần dần biến mất, và cô nàng ngồi im một hồi lâu.

Tớ gật đầu một cách thông cảm. Ý nghĩ về buổi tối ngại ngùng và thảm hại với Nate lại ùa về trong tớ.

“Tớ vẫn nhớ, hồi đó tớ rất chắc chắn về tình cảm của Ryan, rằng bọn tớ sẽ là của nhau mãi mãi. Sự việc rất lãng mạn, rất hoàn hảo, và rồi... tớ thấy lo lắng tột độ. Bọn tớ không nói gì với nhau một hồi lâu – tớ hoàn toàn mất tự chủ. Nhưng bọn tớ chưa đi xa đến thế – gần như bọn tớ vẫn mặc quần áo – nhưng lúc đó tớ lại khóc. Ryan ngồi dậy ngay lập tức và bật đèn lên. Trông cậu ấy lo lắng, và vẻ mặt cậu ấy khiến tớ thấy tệ hơn nữa.

“Đến giờ tớ vẫn không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Chắc lúc đó tớ sợ. Cả buổi tối hôm đó bọn tớ chỉ nằm cạnh nhau, cậu ấy ôm tớ, còn tớ cứ khóc nức nở. Sau hôm đó, mọi việc giữa bọn tớ rất khác. Tớ nghĩ, có lẽ Ryan lo cậu ấy đã làm gì sai, vì vậy cậu ấy không dám tiến xa hơn nữa. Và cả hai bọn tớ đều ngượng đến mức không dám đề cập đến chuyện đó. Trong hai tháng cuối cùng còn bên nhau, bọn tớ gần như không làm gì cả. Đó là lý do khiến bọn tớ dễ dàng làm bạn với nhau đến vậy, bởi vì cuối cùng, bọn tớ cũng là, cuối cùng cũng là... bạn bè thôi.”

Diane có vẻ buồn trong một giây, nhưng sau đó cô nàng ngẩng lên nhìn tớ và khẽ cười. “Ai cũng muốn biết xem đã xảy ra chuyện gì, xem tại sao

cặp đôi hoàn hảo lại chia tay nhau? Tớ nghĩ buổi tối hôm đó là khởi đầu cho cuộc chia tay của bọn tớ. Không phải bởi vì bọn tớ sẽ quan hệ tình dục, mà bởi vì tớ nghĩ, cả hai bọn tớ đều nhận ra rằng bọn tớ đang buộc mình phải trở thành con người mà cả hai đều không muốn.”

Diane nhìn tớ và nhún vai. “Tớ mệt mỏi vì phải làm mọi việc vì người khác, hoặc bởi vì người ta mong đợi tớ sẽ làm thế. Tớ sẽ không làm thế nữa.”

“Tốt cho cậu.”

Diane cười với tớ. “Tớ muốn cậu biết một điều nữa.”

Tớ nhòai người ra trước và tự hỏi điều nữa là điều gì.

“Tớ sẽ thôi không làm hoạt náo viên nữa, sau mùa bóng này.”

Chắc chắn thông tin này đáng ngạc nhiên hơn thông tin về cô nàng và Ryan. “Thật sao?”

“Ừ, và tớ sẽ xin vào đội đội bóng rổ. Tớ làm vậy vì chính mình.” Nét mặt cô nàng sáng hẳn lên và tớ biết cô nàng thực lòng muốn làm vậy.

“Ôi, Diane ơi.” Tớ gần như không nói lên lời.

Tâm trí tớ chạy đua với toàn bộ thông tin có được trong buổi tối hôm nay – đây mới là buổi họp chính thức đầu tiên nhưng bọn tớ đang thay đổi và rất nhiều bí mật đã được tiết lộ.

Tớ chắc chắn rằng, cùng với thời gian, nhiều điều thú vị hơn sẽ đến.

Có thể sẽ là một vài bí mật của chính tớ.

Mười sáu

BUỔI ĐI CHƠI CHÍNH THỨC ĐẦU TIÊN của bọn tớ là thứ Bảy kế tiếp; bọn tớ cùng đi mua váy dự Bữa tiệc Khiêu vũ. Tớ còn phấn khích hơn nữa vì chị Rita đã từ miền Tây Bắc trở về nhà và chị ấy sẽ là thành viên danh dự trong chuyến đi của bọn tớ.

Nhưng trước hết, bọn tớ phải sống sót sau bữa tối với bố mẹ vào tối thứ Sáu.

“Ôi, các con về nhà thật là vui quá,” Mẹ cứ lặp đi lặp lại.

Tớ cố phớt lờ mẹ và kiểm tra thực đơn tại nhà hàng quen thuộc của gia đình, nhà hàng The Wilderness. (Tớ chưa bao giờ hiểu một nhà hàng gia đình gắn chặt vào trung tâm mua sắm có gì là điên rồ không.)

Phục vụ bần đến ghi món và tớ cảm mặt xuống bàn để chị Rita là người đầu tiên gọi món. Trước mặt bố mẹ, chị ấy dừng cảm hơn tớ nhiều.

“Dạ, cho em gọi thịt fi-lê và khoai tây nghiền có tỏi,” chị nói và nhìn thẳng vào mắt Mẹ, để thách thức Mẹ.

“Rita à...” Mẹ nói với vẻ cực kỳ không tán thành.

Chị Rita bỏ khăn ăn ra khỏi đĩa và đặt lên đùi. “Mẹ ơi, con gái mới lớn cần phải có protein chứ. Penny ơi, em gọi món gì?”

Người phục vụ nhìn tớ với vẻ lúng túng rõ ràng. Tớ chỉ cười khi gọi bánh mì thịt xay quét pho mát – loại chín tới.

Mẹ bắt đầu can thiệp, và khi đó, đôi mắt to màu nâu – giống hệt của tớ – hẹp lại khi mẹ nhìn chị Rita chăm chăm. “Rita à... Penny Lane này...” Ôi, hay chưa, tớ cũng gặp rắc rối nữa đấy. “Hai con biết đấy, bố mẹ rất tôn

trọng quyết định được ăn món ăn ưa thích của các con, nhưng mẹ rất mong hai con hiểu rõ xuất phát điểm của bố mẹ.”

“Mẹ ơi, con biết mẹ đến từ nơi nào mà.” Chị Rita thể hiện tư thế trang trọng khi chị giơ hai tay ra. “Con biết Paul sẽ làm thế nào trong tình huống này, nhưng con không phải Paul McCartney. Con là Rita Bloom, và con gọi món thịt. Thật nhiều thịt.”

Trong khi phần lớn con người ta ăn kiêng vì lý do sức khỏe hoặc vì lý do đạo đức, Bố Mẹ tớ lại ăn kiêng chỉ đơn giản vì Paul McCartney là người ăn kiêng.

Khi cảm thấy sự căng thẳng trên bàn ăn, bố quay sang tớ. “Penny này, con có kế hoạch gì với chị gái vào cuối tuần này vậy?”

Tớ cũng định bụng sẽ nói cho bố mẹ biết về chuyến đi mua sắm sắp tới, đúng lúc đó chị Rita xen ngang, “Con thích lắm vì con sẽ được gặp Hội của Penny.”

Ồi – trời.

“Con yêu, con gia nhập một hội! Hay chưa kìa,” Mẹ nói khi mẹ uống một ngụm nước.

“Ừ, hay lắm, con yêu này, hội gì vậy con?” Bố nghiêng người hỏi tớ với vẻ mặt hứng thú.

“Dạ, cũng không hẳn là một hội chính thức ạ.” Tớ ném cho chị Rita ánh mắt hình viên đạn. Thế này thì bề mặt quá. Tớ biết nói gì đây? *Bố mẹ ạ, con chán ngấy đám con trai vì đưa con trai của người bạn thân thiết nhất của bố mẹ chỉ là một tên đần độn, vì vậy, con quyết định rủ bạn bè lập nhóm và quên bém tụi con trai đi.*

“Penny là người khởi xướng. Đó là Hội những trái tim cô đơn,” chị Rita xen vào.

“Ôi, Penny Lane, quả thực rất tuyệt vời!” Mẹ giơ một tay lên ngực và hồi hộp vì tớ đặt tên một hội theo tên bài hát của Beatles, mặc dù mẹ cũng không biết hội đó ủng hộ vấn đề gì. Nếu tớ có thành lập hội tên là Thủy thủ tàu ngầm Vàng và lôi kéo cả đám trẻ con lặn xuống đáy đại dương thì bố mẹ vẫn rất tự hào.

“Con gái, thật vui khi con thích thú với sự kế thừa. Tuyệt lắm!” Bố cười rạng rỡ.

Sự kế thừa của tớ? Cụ đảng nội nhà tớ đến từ nước Anh, đúng, nhưng ở đó cũng có gần Liverpool đâu. Và gia đình ngoại nhà tớ có nguồn gốc từ Đức cơ mà.

“Bố mẹ có muốn biết hội này vì cái gì không?” tớ nói. “Con và vài người bạn quyết định thôi không hẹn hò nữa... ít nhất cũng phải sau khi bọn con tốt nghiệp trường McKinley.”

Hai mắt bố sáng lên. “Penny Lane, đây là sáng kiến tốt nhất cho một hội.”

Mẹ có vẻ dăm chiêu mất một phút trước khi nói. “Penny Lane ơi, có lý do đặc biệt nào khiến con thành lập hội không?”

Tim tớ đập ỳnh ạch. Mẹ biết đấy. Tớ lắc đầu. “Không hẳn vì một lý do mẹ ạ. Có rất nhiều yếu tố. Con chán phải nhìn bạn bè bị tổn thương...”

“Ừm, Penny Lane à, bố phải nói lại lần nữa rằng việc này quả là siêu tuyệt diệu.” Bố với ngang bàn ăn và cầm tay tớ. “Bố muốn con biết rằng bố sẵn sàng mang thêm bàn xuống tầng hầm khi hội của con họp. Thật tuyệt vời khi biết con gái nhỏ của bố đã thành lập một Hội Beatles!”

“Đó không phải là Hội Beatles mà bố!” tớ rụt tay lại.

Bố nháy mắt với tớ. “Ừm, một ông bố cũng có thể mơ ước này nọ chứ, phải không con?”

Mẹ ngồi im lặng bên bàn ăn. Tớ không dám chắc mẹ hiểu hết chuyện này. Nhưng mẹ không nói gì khi thức ăn được mang đến, còn tớ và chị Rita mãi mê ăn món thịt đo đỏ, say sưa thưởng thức từng miếng thịt.

Lạ thật. Từ khi học tiểu học đến giờ, tớ đã tham dự vô số buổi khiêu vũ và sự kiện bán chính thức. Nhưng đây là lần đầu tiên tớ đi mua váy với một nhóm bạn. Việc này thực sự nâng cao tầm quan trọng của hội, và khẳng định tụi tớ sẽ có vô số niềm vui ngay cả khi không có tụi con trai. Tớ nghĩ người bán hàng cũng thấy hơi khó chịu khi phải đón tiếp tận sáu khách hàng nữ chạy lung tung quanh gian váy hò hét lẫn nhau nhưng chị Rita nhanh chóng nắm quyền kiểm soát.

“Xét về độ nóng bỏng thì em xứng đáng đạt điểm ưu đấy!” chị nói với Amy khi cô nàng bước ra khỏi phòng thử đồ với chiếc váy màu đen.

Trong khi tớ đứng nhìn, chị lấy điện thoại từ trong túi ra và bắt chước người dẫn chương trình trò chơi. “Tiếp theo là Amy Miller trong chiếc váy sa-tanh màu đen. Quý vị hãy chú ý đến các hạt được đính trên tay áo và phần eo thon gọn để thấy bộ ngực phồng phao của nàng nổi bật lên...”

Amy đỏ bừng mặt, khẽ xoay chân và nhún gối chào.

Cánh cửa phòng thử đồ bên cạnh hé mở. “Sẵn sàng đến lượt em nhé?” Tracy hỏi khi cô nàng bước ra để mấy chị em tớ chiêm ngưỡng chiếc váy của cô nàng... hay gọi là gì gì cũng được.

Mấy chị em tớ chỉ biết nhìn. Tracy mặc thứ tốt nhất nên được miêu tả là một chiếc áo khoác ngoài – một chiếc áo khoác hoa hòe hoa sói gồm guốc mà ngay cả bà nội tớ cũng không thèm đếm xỉa đến. Tracy vênh vác đi đến chiếc gương ba chiều. “Pen ơi, tớ sẽ sắm một cái tủ quần áo khi tụi mình trở thành hai mục gái già.” Cô nàng mỉm cười khi cởi chiếc áo khoác gồm ghiếc đó ra và để lộ một chiếc váy lụa đỏ vừa khít với một chiếc đai bên dưới. Trông cô nàng đẹp mê hồn. “Chị Rita ơi – độ nóng bỏng của em đáng mấy điểm?”

“Điêm tối đa!”

Tracy khẽ vỗ tay vào đùi và sung sướng nhảy lên nhảy xuống. Tớ nhận thấy càng ngày cô nàng càng cư xử giống Diane hơn.

Chắc chắn cô nàng sẽ thủ tiêu tớ ngay nếu tớ nói ra điều đó.

“VẬY là các em đều có váy rồi,” chị Rita nói khi bọn tớ kiểm tra váy của nhau. Diane có một chiếc váy xếp li màu hồng, Jen có chiếc váy đen không dây cổ điển, Morgan mặc chiếc váy lụa đỏ để lộ vòng eo thon thả trong khi tớ chọn chiếc váy màu đen với dây đeo quanh cổ và một chiếc áo sơ mi ngắn vừa khít.

Bọn tớ xếp hàng trước gương để nhìn tổng thể.

“Cậu biết không,” Jen nói. “Thật vui vì tớ tìm được một chiếc váy cho mình. Ngày trước, tớ luôn mua váy chỉ vì *cậu ấy* sẽ thích chiếc váy đến mức...”

“Ừ,” Amy nói. “Thích đến mức cởi tuột nó ra.”

Jen mỉm cười. “Tớ thấy gánh nặng đã được trút bỏ khỏi hai vai.”

Diane lo lắng căn môi. “Tớ biết, đặc biệt là kể từ khi tớ có thể tập trung vào các việc khác. Thật ra là tớ cần sự giúp đỡ của cậu Jen ạ. Tớ quyết định thôi không làm hoạt náo viên sau buổi Bữa tiệc Khiêu vũ này... và tớ sẽ xin vào đội bóng rổ.”

Có hai người há hốc miệng ra. Chị Rita vỗ tay tán thưởng.

“Thánh thần ơi!” Tracy kêu lên. “Diane ơi! Cậu...”

Diane đỏ mặt và ngó xuống sàn nhà.

“... quá là ấn tượng!”

Diane cười tươi. “Thật sao?”

“Thật chứ sao! Tớ mong quá đến khi thầy hiệu trưởng Braddock nghe được tin này. Thầy sẽ tự tử mất nếu thầy phát hiện ra một trong số các hoạt náo viên yêu dấu của thầy... ừm, đổi đội.”

Diane cười. “Tớ chỉ có thể hình dung lời đồn đại sẽ được đẩy lên ra sao một khi tớ tiết lộ thông tin này với đám con gái trong trường.”

“Cậu có phiền không nếu tớ hỏi tại sao cậu lại quyết định tham gia vào đội bóng rổ? Quyết định này cũng không dễ dàng gì mà,” Jen nói.

“Không, không khó lắm đâu. Tớ vẫn rất thích bóng rổ, và tớ thường tập bóng với bố vì bố cũng không có con trai để chơi cùng. Nhưng tớ muốn trở thành một phần của đội. Tớ muốn thử một cái gì đó khác. Có thể là tớ hơi ích kỉ, nhưng tớ chán phải cố vũ cho người khác rồi. Tớ muốn người khác cố vũ cho tớ.”

“Cậu có muốn tham dự ngay trong tuần này và tập luôn không?” Jen gợi ý.

Diane mỉm cười. “Thế thì hay quá. Ryan cũng đang tập với tớ, và bọn tớ vẫn thường tập với nhau vào cuối tuần.”

“Thật sao?” Tracy hỏi.

“Ừ!” Nét mặt Diane nhanh chóng thay đổi. “Khoan đã nhé – giữa bọn tớ không xảy ra chuyện gì đâu nhé. Hy vọng cậu không nghĩ thế.”

Tracy nhún vai.

“Cậu ấy vẫn động viên tớ tham gia đội, và tớ cần phải tập luyện để biết mình có cơ hội không. Nhưng hình như cậu ấy nghĩ là tớ sẽ làm tốt. Có lẽ không phải là khởi đầu hay gì gì đó, nhưng với tớ điều đó không thành vấn đề. Tớ chỉ muốn tham gia đội bóng rổ thôi.”

Jen gật đầu. “Đó là tinh thần của đội đấy! Và tớ tin là cậu sẽ tập rất tốt.”

“Tớ cũng không biết...”

Tất cả bọn tớ đều động viên Diane. Tớ thấy cô nàng mỗi lúc một tự tin hơn khi nhận được sự ủng hộ nhiệt tình của mọi người.

Tracy giơ một tay ra và tất cả bọn tớ cùng nhìn bàn tay đó trong một giây. “Nào các cậu...” cô nàng nói.

Tớ đặt tay lên mu bàn tay ấy, và mọi người lần lượt đặt tay theo. Bọn tớ đứng đó, trong bộ váy mới và trước hàng gương soi.

Tracy nhìn tớ muốn nói gì đó.

“Chúc mừng các thành viên mới của chúng ta, chúc mừng các bộ váy cho đêm hội Khiêu vũ mê ly, và chúc mừng Diane, nữ siêu nhân bóng rổ!”

Bọn tớ hưởng ứng và hò reo. Mấy chị bán hàng tội nghiệp đứng cạnh đó suýt chết ngất tại quầy.

Sau khi mua xong váy vớ, Tracy gợi ý bọn tớ “phải đi ăn nhiều đến mức không mặc vừa váy nữa thì thôi.” Bọn tớ đã ăn hết sức mình.

Sau khi tạm biệt nhau, Tracy đưa chị Rita và tớ về nhà. Tracy cho đĩa vào đài. “Thưa quý cô Penny Lane, tôi có bất ngờ dành cho quý cô,.” Giọng hát của ban nhạc Beatles ngân vang khắp ô tô.

“Ôi, Tracy ơi! Không tin được...”

“Ừm, tớ muốn nghĩ rằng tớ cũng có thể mang lại bất ngờ lắm chứ!” cô nàng nháy mắt với tớ.

Chị Rita nhào người lên giữa người lái xe và ghế hành khách. “Pen à, em biết không, hai em sẽ càng ngày càng nổi tiếng cho mà xem. Bố sẽ phải xây thêm phòng để đủ chỗ cho các em đấy.”

Tớ mỉm cười. Có lẽ chị Rita nói đúng. Có lẽ đây mới là khởi đầu.

Tracy vặn to nút âm thanh và ba người bọn tớ cùng hát theo ban nhạc.

I've got to admit it's getting better...

Mười bảy

MỘT TUẦN SAU, ĐÃ ĐẾN LÚC tớ tham dự buổi khiêu vũ, và đó quả thực là một thảm họa trọn vẹn.

Tớ đã nghĩ gì chứ? Đầu óc tớ quay cuồng. Tại sao tớ lại dám to tiếng như thế về việc cả hội con gái cùng nhau đi dự Bữa tiệc Khiêu vũ chứ? Tớ không thể xuất hiện trước công chúng trong bộ dạng thế này được!

Có tiếng đập đập trên cửa phòng tắm. Diane đấy. “Penny ơi, nhanh lên nào – cậu làm gì trong đó thế? Bọn tớ đang mong được nhìn thấy cậu lắm đây.”

Tớ đang bị tấn công dồn dập. “Ừ, đợi tớ một lát...” Tớ cố chỉnh lại chiếc váy tới lần thứ một triệu, nhưng vẫn vô ích. Tớ không thể dự tiệc trong bộ dạng này được. Tớ muốn tham dự buổi khiêu vũ với cái đầu ngẩng cao. Tớ thề là lúc thử váy trong cửa hàng trông tớ không thảm hại thế này. Tớ thấy quanh mắt ươn ướt. Được lắm, trông tớ sẽ không chỉ buồn cười đâu nhỉ. Tớ sắp làm hỏng hết bộ mặt trang điểm mà Diane đã dành bao nhiêu công sức trát trát đắp đắp cho tớ.

“Penny Lane kia – cậu có ra ngay không thì bảo!” Diana gào lên và nắm tay cô nàng đập mạnh hơn.

Được rồi – bọn họ là bạn mình, và bọn họ phải thành thật. Mình sẽ bước ra và xem bọn họ sẽ nói gì. Biết đâu chỉ do mình phản ứng thái quá thôi.

Hoặc cũng có lẽ mình sắp ốm.

Mình mở cửa...

“Lạ chưa!” tớ cố hết sức để tạo bối cảnh bước ra thật hoành tráng, nhưng tớ không dám nhìn thẳng vào mắt ai.

“Penny ơi, cậu xinh quá.” Diane rạng rỡ tươi cười. “Tớ quen nhìn cậu mặc áo phông và quần jean rồi, nhưng nhìn cậu kìa!” Cô nàng nhảy chơi chơi lên. Tớ chưa thấy ai hào hứng đi khiêu vũ đến thế... với một đám con gái.

Tất nhiên tớ biết Tracy sẽ vào cuộc. “Và nhìn ngực cậu kìa – ai mà biết cậu mặc áo lót đệm dày chứ?”

Diane huých vào tay Tracy.

“Tớ biết,” tớ nói. “Tớ thấy sợ. Hôm mặc thử nó không như thế này đâu. Chắc tại áo lót.” Tớ nhìn xuống và tớ chỉ nhìn thấy một cái hố sâu hoắm giữa hai bên ngực.

“Thôi mà,” Diane nói. “Thân hình cậu đẹp, và cậu cần phải khoe vẻ đẹp đó.”

“Tớ biết mà. Nghe phát ớn,” Morgan nói. “Cậu có biết cậu may mắn thế nào khi cậu không phải ngấm nghĩa món ăn của mình không?”

Diane đi tới sửa lại tóc cho tớ. “Đừng lo mà, cậu xinh cực luôn. Không xấu như cậu nghĩ đâu. Cậu phải nhìn toàn bộ cơ thể, đừng nhìn mỗi ngực làm gì. Cậu xinh mà.”

Khi đến trường, bọn tớ kiểm tra lại tóc tai và phần trang điểm. Tớ tự tin hơn với chiếc váy và – tớ ghét phải thừa nhận điều này – nhưng một phần trong tớ thêm được thấy phản ứng của đám con trai.

Tớ cảm nhận được tiếng rung đập âm âm của tiếng nhạc trước khi bọn tớ mở cửa. Tớ bước nhanh hơn vì đột nhiên tớ lại muốn được vào trong. Tớ chạy nhanh vào mà không biết mình mong chờ điều gì. Ít nhất cũng không có ai cười cợt hay chỉ trỏ vào bọn tớ.

Và tớ nghe thấy – tiếng la hét ồn ã của bọn con gái mới lớn khi tụi nó nhìn thấy nhau trong các sự kiện chính thức.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA – cậu xinhhhhhh ơiiii là xinhhhhhh!”

“Chúa ơiiiiiii, bộ váy đẹp chết người!”

“Nhìn cậu KIA!”

“Không, nhìn CẬU mà xem!”

“Cậu có về ngay không hả. Không ngờ cậu lại mặc màu đó.”

“Không, CẬU về thì có.”

Kara xuất hiện với một cậu bạn trai; cô nàng nhìn sáu bọn tớ và nói, “Vây là các cậu nói thật về hội đó hả?”

“Chứ sao,” Diane nhiệt tình nói. Có lẽ cô nàng là người hào hứng nhất trong nhóm.

“Ừm... tốt cho các cậu.” Kara quấn chiếc khăn nhỏ quanh cơ thể mỏng tang của mình. “Tớ không làm vậy được, nhưng dù sao cũng tốt cho các cậu.”

Diane nắm tay tớ. “Nào, nhảy thôi chứ.”

Sáu bọn tớ thận trọng vào sàn nhảy khi tiếng nhạc vang lên. Một số người bạn cũng gia nhập với bọn tớ. Tiếng nhạc to đến nỗi không thể trò chuyện, nhưng tớ liên tục giải thích về hội mỗi khi có người mới nhập hội với bọn tớ.

Tớ xoay vòng và bất ngờ nhận thấy vòng sáu người của bọn tớ đã tăng lên gấp đôi – Kara nhập hội với bọn tớ cùng với một vài học sinh khác lớp 11 và 12.

Sau một giờ đồng hồ nhảy không ngừng nghỉ, tớ tạm nghỉ đi vệ sinh và đảm bảo trên mặt vẫn còn son phấn. Tớ rất rất vui và gần như quên bém các cặp đôi trên sàn nhảy. Tớ mỉm cười khi nghĩ tất cả các nữ sinh đều dành nhiều thời gian trên sàn nhảy với bọn tớ hơn là với bạn trai bọn họ.

Nữ hoàng Khiêu vũ Marisa Klein tham gia với nhóm bọn tớ lâu đến nỗi bạn trai của cô nàng – Nam vương Larry Andrews – phải kéo cô nàng ra nhảy cùng.

Jessica Chambers và bạn trai xảy ra cãi cọ, vì cậu chàng nghĩ cô nàng bỏ rơi mình. Thật ra thì bọn họ vẫn thường cãi nhau vì mấy chuyện không đâu vào đâu – tớ không biết lắm về cậu ta vì cậu ta không học trường McKinley nhưng tớ biết cô nàng kia có thể làm tốt hơn thế nhiều.

“Tớ đoán hôm nay người ta chỉ nhìn tụi mình thôi đấy.” Tracy vừa nói vừa cười khi bọn tớ quay trở lại sàn nhảy.

Sau đó DJ chuyển từ nhạc pop sang nhạc ballad, và lúc đó, tớ và Tracy đứng chết trân vì không biết phải làm gì trong khi các cặp đôi khác tay trong tay đi qua tụi tớ.

“Này, có ai muốn đi lấy nước uống không nhỉ?” Tracy hỏi trong khi các thành viên khác trong nhóm xô đến.

Sáu bọn tớ tị nạn tại một chiếc bàn, ở đó bọn tớ ngồi thoải mái và để căng chân nghỉ ngơi.

“Diane ơi, Chúa ơi,” Tracy nói và nhoài người lên bàn. “Cậu có thấy Ryan đi với ai không?”

AI?

Tớ tình cờ chuyển hướng mắt để tìm Ryan. Tớ được các thành viên hội vây kín đến mức không nhận thấy là cậu ấy cũng có mặt ở đây.

“Thư giãn đi cậu,” Diane nói. *Thư giãn ư?* Cô nàng có điên không chứ?
“Tớ đã biết là cậu ấy đi cùng Missy rồi. Cũng hay đấy.”

Thật sao? Tại sao Diane lại bình tĩnh đến vậy? Cuối cùng cũng có chuyện xảy ra.

“Đội đã – Missy Winston á?” Tớ nói. “Đó là con nhỏ làm đồ đồ uống lên người Kara phải không? Cậu đừng đùa thế chứ?”

“Penny ơi, tớ nói thật mà, không có vấn đề gì to tát đâu. Thật ra là sau trận bóng đá với đội Poynette, Missy mời cậu ấy đi dự khiêu vũ. Tớ nghĩ cậu ấy cũng bất ngờ trước sự mau lẹ của con nhỏ, nhưng có vẻ như người mà cậu ấy muốn mời đã có kế hoạch riêng.”

“Cậu ấy định mời ai?” Vì lý do nào đó, tim tớ đập thành thịch.

“Cậu ấy không nói. Tớ nói với cậu ấy là tớ không hẹn hò nữa, vì vậy tớ nghĩ cậu ấy sẽ không lo tớ buồn phiền gì đâu.”

Diane chín chắn hơn tớ. Tớ đứng lên và quyết định đã đến lúc trò chuyện với mọi người. Có ai đó vỗ lên vai tớ trong khi Erin Fitzgerald kể cho tớ nghe về vở kịch ở trường.

Tớ quay người lại và gần như không thở được. Ryan mặc bộ com-ple đẹp mê hồn với chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt và chiếc cà vạt màu xanh nước biển khiến đôi mắt cậu ấy nổi hơn nữa.

“Chào Penny, trông cậu xinh thật.”

“Chào cậu.”

Tớ thấy cậu ta ngó xuống ngực tớ và nhanh chóng đưa mắt lên. Hai má cậu ta đỏ rần và cậu ta húng hắng ho.

“Ừm, hình như tối nay các cậu rất vui – tớ biết tại sao các cậu quyết định tham dự với tư cách là tình nhân của nhau rồi.” Cậu ta nghiêng người

đặt tay lên eo tớ. “Mặc dù, giữa tớ và cậu, tớ nói nhỏ nhé, những cô gái tử tế nhất đi dự khiêu vũ với nhau khiến con trai bọn tớ mò mãi không ra một cô bạn gái ngon lành.”

Nào nào. Chỉ là kiểu tán tỉnh trống rỗng thường tình thôi, tớ tự nhủ với mình.

“Ồ, cậu biết không... bọn tớ sẽ khiến con trai các cậu toát mồ hôi đấy.” Tớ khẽ dấm nhẹ lên vai cậu ấy một cách bông lơn, nhưng cuối cùng tớ lại dấm mạnh hơn dự định.

“Ồi!” Ryan kêu lên. “Grừ, Penny kia, sao cậu khỏe thế không biết?”

Ha ha, sự việc diễn ra hay đây.

Bọn tớ lặng lẽ nhìn nhau khi tiếng nhạc chuyển sang nhạc ballad.

Ryan đưa tay lên vuốt tóc. “À, Penny này, các cô bạn tình nhân của cậu có phiền không nếu cậu khiêu vũ với tớ?”

Trước khi tớ kịp trả lời, tớ nghe thấy một giọng mũi cao chót vót. “Không đâu, nhưng tình nhân CỦA ANH thì có đấy.”

Ryan còn bối rối hơn trước. “Ừ, chào em, Missy. Không dám chắc khi nào em sẽ quay lại. Ừm... em biết Penny nhỉ?”

Missy nhìn tớ từ đầu đến chân với ánh mắt không tán đồng. Con nhỏ phát điên vì cái gì chứ nhỉ? Nó vòng tay qua eo Ryan và tớ cố nhin cười khi thấy Ryan ngượng ngùng.

“À, tôi có nghe kể về cậu rồi. Chẳng phải bố cậu là thành viên của ban nhạc Rolling Stones hay gì gì đó đúng không?”

Mày đang đùa hử.

“Tôi được đặt tên theo tên bài hát của nhóm Bealtes – Penny Lane.”

Missy chăm chăm nhìn tớ như thể tớ có vấn đề về thần kinh.

“Gì cũng thế,” con nhỏ thô bạo nói. “Anh Ryan à, em thích bài hát này lắm – mình cùng nhảy nhé.” Con nhỏ túm tay cậu chàng và kéo cậu ta ra sàn nhảy. Với thân hình một mét rưỡi tũn mủn và không có linh hồn, con nhỏ khỏe ngang ngửa một trăm cầu thủ phòng ngự.

Cơn tức giận sôi sùng sục trong lòng tớ. Một phần trong tớ muốn nhảy vào giữa bọn họ. Chỉ để trêu tức con nhỏ đó thôi.

Nhưng tớ không còn tham gia trò chơi đó nữa. Tớ đi với các bạn gái thân thiết của mình.

Mặc dù thế, tớ tức phát điên vì con nhỏ Missy đã thắng trận này.

Revolution

“We all want to change the world...”

Mười tám

TỚ ĐOÁN LÀ NGƯỜI TA TỔ CHỨC KHIÊU VŨ VÀO TỐI THỨ BẢY để cảm giác mệt mỏi của sự kiện đó sẽ tiêu tan trong ngày Chủ nhật và trường học có thể trở lại bình thường vào ngày thứ Hai.

Ừm, tớ biết là có chuyện ngay khi tớ mở cửa chạy ra ô tô của Tracy.

“Mày có cầm mồm lại không!” cô nàng hét toáng lên.

Tớ thận trọng kéo tay cầm và hy vọng dù là việc gì thì việc đó cũng sẽ kết thúc khi tớ ngồi vào trong xe.

“Chị là đồ thua cuộc,” Mike quát vào mặt Tracy khi tớ ngồi vào xe.

“Á à, MÀY là đồ quái vật,” Tracy trả miếng.

Hình như hai chị em họ không nhận thấy tớ đang ngồi trong xe.

“Ừm, hai người này,” tớ cố thu hút sự chú ý của họ nhưng vô hiệu.

“Đâu phải lỗi của TAO nếu con bồ nhí của mày thích chơi với bọn tao hơn chứ,” Tracy nói khi cô nàng nổ máy xe chạy re re trên đường.

“Chị cứ tránh xa em ra, và tránh xa những người mà em biết nữa. Quá xấu hổ vì có người chị như chị.”

Tracy nhanh nhẹn đạp phanh. “Thế thì mày cút ra khỏi xe đi.”

Mike mở cửa và chuẩn bị xuống khi xe đứng ngay giữa đường.

“Mike ơi, đừng...” tớ nài nỉ.

“Tracy à, có chuyện gì vậy? Đi đón thằng bé ngay – nó không thể đi bộ được.”

Tracy nắm chặt lấy vô lăng. “Đừng hòng.”

“Nó đi học muộn mất.”

“Không ảnh hưởng đến tớ.”

“Được rồi, thôi không nói chuyện đó nữa vậy. Có chuyện gì đấy?”

Tracy tiếp tục lái xe và nhìn thẳng về phía trước khi xe đi ngang qua Mike. “Hôm qua nó dám nổi khùng với tớ chỉ vì con bồ nhí dở hơi của nó dành phần lớn thời gian trong buổi khiêu vũ với tụi mình thay vì với nó.”

“Thật á? Cô bé đó tên là gì?” Tớ cố nhớ lại tất cả các cô gái đã nhảy với bọn tớ nhưng tớ không nhớ hết được.

“Là con nhỏ bé tí da ngăm đen mặc chiếc váy xinh xinh màu xanh nhạt pha đỏ ấy.”

“Ôi chao! Con bé là bạn gái của Mike sao?”

Tracy gật đầu khi cô nàng vòng vào bãi đỗ xe.

“Ừm, tớ không hiểu sao cậu và Mike lại cãi nhau to đến thế.”

“Nó khơi mào chứ. Tớ biết thừa là nó sẽ tìm cách phá hỏng buổi tối tuyệt vời đó.” Một nụ cười hé nở trên mặt Tracy. “Nghiêm túc mà nói, tụi mình đã thực sự làm rung chuyển buổi khiêu vũ đó. Ai ai cũng nói bạn trai của tụi nó chỉ là quân bù nhìn. Cậu có thấy gã nào được vui vẻ trên sàn nhảy không? Không đâu nhé, tụi nó chỉ ngồi theo nhóm và huyên thuyên về thể thao...” Cô nàng bắt chước rất giống Mike. “Sao cũng được, anh bạn ạ.”

Khi tới trường, tớ luôn tự nói với mình rằng đây sẽ là một tuần học tập bình thường như bao tuần khác, và tớ không phải lo lắng gì. Nhưng lòng dạ tớ cứ thót lên mỗi khi nghĩ đến hình ảnh Ryan tại buổi khiêu vũ, khi cậu ấy bị con quỷ lớp 10 bám riết lấy. Tớ quyết định đi chậm hơn bình thường. Có lẽ cậu ấy không ở đó. Có lẽ tớ nên giả vờ như mình không giận. Có lẽ...

Khi tớ quẹo đường để đi đến tủ đựng đồ, tớ thấy cậu ấy đang cởi áo khoác ngoài. Tớ cực kỳ nhẹ nhõm khi thấy không có dấu hiệu của KẼ KHÔNG ĐƯỢC GỌI TÊN ở cậu ấy.

Tớ vân vê dãy số mở khóa và nhìn thấy cậu ấy quay người. Bốn mắt bọn tớ gặp nhau. Cậu ấy mỉm cười, và tớ định nói gì đó...

“À, Penny ơ?” Tớ giật nảy người và suýt làm rơi chiếc túi đeo chéo. Tớ quay đầu và thấy hai học sinh lớp 10 là Eileen Vodak và Annette Ryan đang đứng lảng vảng sau lưng.

“À ờ, bọn tớ thấy các cậu rất vui, và bọn tớ cũng rất vui khi chơi với các cậu.” Eileen đỏ bừng mặt và lo lắng lấy ngón tay xoay xoay mái tóc màu nâu vàng.

Họ cũng tham gia nhóm mình hôm tối thứ Bảy sao?

“À, bọn tớ chỉ, ờ, bọn tớ rất ngưỡng mộ cậu. Việc cậu làm thật tuyệt.”

“Cám ơn nhé,” tớ thỏ thẻ trả lời và hy vọng Ryan không nghe thấy.

Annette huých vào vai Eileen. “À, chẳng là bọn tớ băn khoăn không biết hội của cậu có phải chỉ dành cho học sinh lớp 11 hay không, hay liệu cậu có cân nhắc cho học sinh lớp 10 nhập hội không...”

Tớ chăm chăm nhìn Eileen trong vài giây để cố hiểu điều cô nàng đang nói.

“Ý bọn tớ là, mặc dù là học sinh lớp 10 nhưng...”

Hai mắt tớ mở to khi tớ nhận thấy cô nàng đang dò hỏi, “Tất nhiên rồi. Càng đông càng vui mà.”

Nét mặt Eileen và Annette rạng rỡ hẳn lên. “Ôi, cảm ơn cậu nhiều lắm Penny ạ. Cứ báo cho bọn tớ biết nếu cậu cần bọn tớ nhé.”

Đến tớ còn không biết *mình* đang làm gì cơ mà.

“Ừ, chắc chắn tớ sẽ báo.”

Tớ quay lại tú đưng đồ khi bọn họ bước đi. Ryan đóng tủ của cậu ấy và nghiêng người sang bên tớ. “Chào cậu nhé.”

“Ừ, chào cậu,” tớ trả lời. Giá như bây giờ tớ có thể ngừng nổi thối thúc được lắc mạnh cậu ta và hỏi xem cậu ta nghĩ gì khi đi cùng con quỷ gớm guốc đó.

“Chào Penny.” Tớ ngoảnh mặt lại khi Jen và Amy đi tới.

Tớ cười với Ryan với vẻ hối tiếc nhưng tớ thấy nhẹ bẫng cả người khi có được sự mất tập trung này. Cậu ấy chỉ gật đầu và đi đến lớp học.

“Có hai đứa con gái trong đội bóng đã có bạn trai nhưng lại gọi điện cho tớ để nói về hội đấy,” Jen nói. “Cậu nghĩ là bọn mình thêm thành viên có được không?”

Khi đi đến lớp học tiếng Tây Ban Nha, tớ không thể không nhận thấy là có rất nhiều học sinh nữ chào tớ.

“*Hola, Margarita,*” Todd chào khi tớ ngồi vào bàn.

“*Hola,*” tớ lôi sách tiếng Tây Ban Nha ra và mở đến chương mới.

Todd xích gần hơn đến bàn tớ. “Penny này, cuộc điểu binh của các cô gái các cậu vào tối hôm thứ Bảy thế nào?”

“À, bọn tớ vui cực luôn. Tớ thấy chẳng có vấn đề gì với việc đó cả.” Tớ thấy mình có vẻ phòng thủ.

“Thế xảy ra chuyện quái gì mà Diane thôi không làm hoạt náo viên nữa vậy?” Cậu ta lắc đầu. “Xảy ra quá nhiều chuyện ngớ ngẩn lẫn thẩn.”

“Không ngớ ngẩn lẫn thẩn *đến thế* đâu nhé. Nhân tiện cho tớ hỏi, buổi tối của cậu với...”

“Hilary,” cậu ta tức tối nói.

“À ừ, Hilary! Cô nàng rất thú vị – chắc hẳn cậu phải vui lắm.” Tớ cố khích lệ Todd một chút vì kể cũng là lạ khi cậu ta không cư xử ngu xuẩn luẩn quẩn quanh tớ.

“Tớ cũng không biết – cô nàng dành phần lớn thời gian tối hôm đó với nhóm các cậu mà.”

À, đúng thế đấy.

Todd mở vở và giả vờ chăm chú đọc. Đúng là hành vi bất bình thường.

Tớ chắc chắn cậu ta sẽ sớm vượt qua chuyện đó. Cũng đâu phải chuyện gì to tát với cậu ta đâu.

“Tại sao cậu lại quan tâm xem Todd Chesney nghĩ gì?” Tracy hỏi khi bọn tớ đến nhập hội với Jen và Amy tại bàn ăn trưa quen thuộc.

“Không phải là chỉ mình cậu ta đâu – dạo này ngày nào tớ cũng phải đón nhận mấy chuyện rung cảm vớ vẩn của tụi con trai.” Tớ ném túi đồ ăn trưa lên bàn. “Và đám con gái thì liên tục xuất hiện và nói mấy câu tử tế nhất trên đời.”

“Tớ biết mà – như thế không hay à?” Tracy nói.

“Này các cậu, Kara nhập bọn với tụi mình được không?” Morgan hỏi khi Diane và Kara đi ngay sau cô nàng.

“Được chứ,” Tracy nói. “Rất vui vì cậu đã trở lại,

Kara ạ.”

Mặt mũi Kara đỏ bừng. “Ừm, các cậu nói là tớ có thể trở lại khi sẵn sàng...”

Mắt Tracy mở to. “Tất nhiên rồi! Chào mừng cậu đến với nửa đen tối của thế giới!” Cô nàng cười khì. “Có khi tụi mình kéo thêm bàn vào đây cho đủ chỗ nhì.”

Không còn nghi ngờ gì khi Teresa Finer và Jessica Chambers cũng đề nghị được nhập hội. Bàn ăn của bọn tớ chẳng mấy chốc chật kín người trò chuyện về Bữa tiệc Khiêu vũ. Teresa nói rằng gã bạn trai đến đón cô nàng muộn mất bốn mươi lăm phút và "bữa tối tuyệt vời" mà bạn trai Jessica hứa hẹn chỉ là một bữa ăn Burger King được phục vụ tại xe. Còn gã bạn trai của Kara lại dành nguyên cả buổi tối để ve vãn một con nhỏ khác.

“Các cậu nói đúng.” Kara lắc đầu và vợ vẫn nghịch cuống táo.

“Không phải đúng hay sai – mà là được ở bên người biết trân trọng cậu,” Diane nói. “Kara à, tớ rất vui khi cậu nhập hội với bọn tớ.”

Kara mỉm cười và cắn một miếng táo.

“Vậy là về cơ bản tớ đang có những cô tình nhân tuyệt vời nhất ở đây,” Tracy nói.

Trong khi Diane, Jessica và Jen thảo luận về kế hoạch tập bóng rổ vào cuối tuần, tớ không thể không bị ấn tượng trước cách Diane không mảy may do dự thảo luận về quyết định thay đổi lớn lao của mình. Không hề có

sự hối tiếc – cô nàng biết mình đang đưa ra một quyết định đúng đắn, ngay cả khi cô nàng không được chọn vào đội.

Có vẻ như bây giờ bọn tớ đang có một đội của riêng mình.

Mười chín

ĐÃ ĐẾN LÚC tớ không biết sẽ có bao nhiêu cô nàng tham dự buổi họp tổ chức tại nhà tớ vào tối thứ Bảy. Đúng là rất nhiều người nói là sẽ đến. Tracy nói bạn gái của Mike là Michelle cũng gạt bỏ cậu chàng để tham dự buổi họp. Đổi lại, cậu chàng được tự lái xe đến trường. Tớ thấy lòng mình day dứt – tớ không muốn trái tim non nớt của Mike bị tan vỡ, nhưng nếu Michelle đá cậu chàng vì hội, thì mối quan hệ đó cũng không đáng được níu giữ làm gì.

“Con yêu, mọi chuyện ổn cả chứ?” Bố hỏi tớ ngay trước khi các thành viên đến nhà. Mẹ đi chơi một mình vì bố bị cảm lạnh. “Con không phải lo là bố sẽ chen ngang vào buổi họp của các con đâu nhé. Bố pha trà và lấy báo rồi, và bố sẽ ngồi im trong phòng thôi.”

“Bố à, con ổn mà. Con chỉ lo không biết tối nay sẽ có bao nhiêu người đến thôi.”

“Penny Lane ơi, bố mẹ tự hào về con lắm, vì vậy con đừng lo sẽ có bao nhiêu người đến. Hôm nay Marisa Klein đến khám răng, và cô bé đã kể cho bố nghe về sự bùng nổ của con và Hội Beatles tại trường rồi.”

“Bố à, con chỉ tổ chức Hội...”

“Bố biết rồi, biết rồi.” Bố giơ hai tay lên trời. “Nhưng bố vẫn tự hào về con lắm.”

Chuông cửa reo và tớ chạy ra mở cửa. “Bố lên lầu đi và bố sẽ thấy khỏe hơn đấy,” tớ nói khi bố đi lên lầu.

“Tối nay sẽ tha hồ mà vui đây!” Diane nói.

Tớ nhìn qua vai họ và thấy một dãy dài ô tô. Jen và Amy đưa theo Jessica Chambers và Teresa Finer. Maria Gonzales và Cyndi Alexander

ngồi ngay phía sau trong xe của Maria.

“Chào các cậu – các cậu vào trong đi.”

Bọn tớ đi xuống cầu thang và chuông cửa lại reo – đó là Hilary Jacobs, Christine Murphy, Meg Ross và Karen Brown.

Kế sau đó là Jackie Memott và Marisa Klein cùng với hai học sinh lớp 12 tên là Erin Fitzgerald và Laura Jaworski.

Và tiếp theo là bạn gái cũ của Mike – cô nàng Michelle, Eileen Vodak và Annette Ryan – cả ba đều là học sinh lớp 10.

Chuông lại reo – đó là Morgan và Kara đi cùng với Paula Goldberg góp phần đông đúc hơn vào hội.

Tớ đi xuống tầng hầm và không tin là có tới hai mươi nữ sinh trường McKinley ngồi ở đó – nữ sinh lớp 10, 11 và 12.

Ai ai cũng ngó tớ chăm chăm. Làm tớ sợ. Bọn họ đợi tớ nói gì đó. Tớ lại cứ nghĩ bọn tớ sẽ chỉ xem phim hoặc xem truyền hình và ăn bánh pizza thôi.

“Được rồi, Penny ơi!” Hilary nói tướng lên và bắt đầu vỗ tay. Cả phòng nhao nhao lên. Tớ đã khởi xướng ra cái gì đây? Tớ quay người chờ đợi sẽ được nhìn thấy một nhân vật nổi tiếng nào đó bước vào phòng.

“Suyt!!!! Để Penny nói nào!”

Ai nói thế? Tớ không biết bọn họ mong đợi gì ở tớ nữa. Tớ há miệng cầu mong điều tốt đẹp nhất sẽ đến.

“Cám ơn các bạn, cám ơn các bạn đã đến đây. Ừm, tớ hơi bất ngờ trước sự có mặt của tất cả các bạn. Tớ không biết các bạn mong chờ điều gì khi đến đây, nhưng...”

Tớ nhìn Diane và Tracy cầu xin sự giúp đỡ, nhưng bọn họ chỉ mỉm cười. Tớ biết bọn họ đặt niềm tin vào tớ. Và tớ hy vọng mình cũng thế.

“Tớ thực sự không biết tại sao tối nay mọi người quyết định đến đây. Tớ chỉ có thể nói lý do tớ ở đây – à ừm, trừ thực tế hiển nhiên là tớ sinh sống ở đây.” Mọi người cười rần rần trong khi tớ hít thở thật sâu. “Thật lòng mà nói, tớ mệt mỏi rồi. Mệt mỏi vì chuyện yêu đương... vì tụi con trai... vì mọi chuyện liên quan. Tớ cho rằng ở đây không có bạn nào chưa từng bị ám ảnh về việc liệu một gã con trai có gọi điện cho mình không, hay liệu chúng ta có nên kiếm bạn trai để đi dự tiệc không. Và vì áp lực phải đi dự tiệc với một gã con trai, chúng ta lại sắp xếp thời gian để đi với một người không xứng đáng với thời gian chúng ta bỏ ra.

“Và rồi khi chúng ta tìm được một người đặc biệt với mình, chúng ta lại quên hết bạn bè.” Tớ cố không nhìn Diane. “Hoặc chúng ta thay đổi điều gì đó của bản thân để làm hài lòng gã trai đó thay vì làm việc mang lại cho chúng ta sự vui vẻ, hoặc làm việc mà chúng ta biết là đúng đắn.

“Tại sao chúng ta lại làm vậy? Tại sao chúng ta lại quan tâm đến điều đó?”

Tớ cảm thấy nỗi lo lắng lắng xuống khi nhìn thấy các cô bạn gái trong phòng đều gật đầu tán thành.

“Tớ biết sẽ có người nghĩ là tớ đang bị quan – nhưng, tớ nói nghiêm túc đấy, và chúng ta hãy cùng tìm hiểu cho kỹ về tụi nam sinh trường McKinley, được không?” Tiếng cười đầy ắp căn phòng. “Không giống như tụi mình sẽ có một lô một lốc con trai tử tế để chọn lựa!”

Một vài người cổ vũ, “Hay lắm! Hay lắm!”

“Tớ không nói là tụi mình sẽ rũ bỏ tụi con trai suốt cuộc đời. Tớ không điên đến mức đó. Nhưng tớ nghĩ là tụi mình không nên hẹn hò, tớ muốn

dành hai năm còn lại tại trường McKinley để vui chơi với bạn bè. Tụi con trai sẽ phát điên lên vì điều đó."

"Nếu các bạn nhìn xung quanh, các bạn sẽ thấy tối nay có một nhóm rất đông người ở đây, một đội ủng hộ hoàn hảo. Tụi mình có thể làm mọi việc nếu gắn bó với nhau. Chỉ cần tụi mình tin vào chính mình. Và tụi mình xứng đáng với niềm mong ước của bản thân. Nếu một người cần sự giúp đỡ trước khi thi, chúng ta sẵn sàng giúp đỡ người đó. Nếu một người muốn theo đuổi ước mơ, và không quan trọng người khác nghĩ giấc mơ đó thế nào" – tớ nháy mắt với Diane – "chúng ta sẽ sát cánh bên cạnh người đó."

"Vì vậy, chỉ cần các thành viên đặt bản thân và bạn bè lên trước một vài gã bạn trai nào đó. Tối thứ Bảy hàng tuần, chúng ta sẽ có một buổi họp thường trực với nhau. Tụi mình cần có mặt ở đây để nhắc cho chính mình biết chúng ta đặc biệt đến thế nào."

"Và điều tuyệt vời là gì nhỉ? Là chúng ta sẽ không phải chịu đựng mấy chuyện tào lao ngớ ngẩn của tụi con trai nữa!"

Amy đứng lên. "Chúc mừng Penny!"

"Không," tớ phản đối. "Không phải chúc mừng tớ, mà là chúc mừng chúng ta. Chúc mừng Hội những trái tim cô đơn!"

Cả phòng đứng lên trong tiếng reo hò náo nhiệt. Diane đứng dậy bật bản nhạc của bốn chàng trai duy nhất được phép tham dự buổi họp: các thành viên trong ban nhạc Beatles.

"Penny ơi, cậu biết không," Diane nói với tớ trong tiếng nhạc vang vang. "Nếu tớ mà biết bị bạn trai đá có ảnh hưởng tích cực đến vậy đối với mọi người, tớ sẽ để Ryan đá tớ từ lâu rồi cơ."

Tớ cười hỉ hả. Tớ không biết liệu cảm giác lâng lâng đó xuất phát từ hội, tiếng nhạc, hay khiếu hài hước của Diane, nhưng, vì lý do nào đó, đây là điều thú vị nhất mà tớ từng nghe thấy.

“Hai cậu đang bàn tán cái gì thế?” Tracy hỏi khi cô nàng lắc hông theo tiếng nhạc. Cô nàng huých mông vào mông tớ làm tớ suýt ngã. “Cô có biết là cô khởi xướng lên chuyện gì không hở cô Penny Lane? Tụi mình sẽ đơn thương độc mã thay đổi cấu trúc xã hội tại trường Trung học McKinley đấy. Cậu biết như vậy nghĩa là sao không?”

Tớ chưa bao giờ nghĩ đến việc này. “Gì cơ?”

Cô nàng mỉm cười. “À, nếu tụi mình nghĩ tụi con trai là đám ngu dốt, cậu có thể đảm bảo bây giờ bọn họ sẽ tránh xa tụi mình *cả dậm*.”

Ba bọn tớ nhìn nhau trước khi cười ồ lên.

Nếu độc thân trong hai năm còn lại tại trường mà vui thế này, tớ cũng không phiền hà gì đâu.

Hai mươi

“CHÀO PENNY, TỚ LÀ RYAN ĐÂY.”

Tớ nhìn chăm chăm vào số điện thoại hiển thị trên màn hình – tại sao Ryan lại gọi điện cho tớ nhỉ? Hôm nay là tối thứ Ba, và tớ mới gặp cậu ta ở trường vài giờ trước. Vì tớ và cậu ấy chỉ trò chuyện qua loa với nhau kể từ hôm diễn ra buổi khiêu vũ nên lúc này tớ càng thấy lạ lẫm hơn nữa khi nghe thấy giọng cậu ấy.

“Alô? Penny à?”

Nói đi! Nói gì đi chứ.

“À ừ, chào cậu Ryan, có chuyện gì không?”

“Ờ, cũng không có gì. Tớ muốn hỏi cậu về môn Lịch sử. Hình như tớ đánh dấu nhầm chương cần phải đọc. Có phải chương mười hai không nhỉ?”

“Cậu giữ máy đợi tớ xem lại nhé...” Tớ phải chạy ù ra bàn học để túm quyển sách.

“Khi gió!” Cơn đau trào lên ngón chân cái bên trái của tớ vì nó đâm sầm vào chân ghế. Hay chưa. “Ừ, chương mười hai.”

Phía bên kia đầu dây im lặng. “Cậu có sao không?”

Rõ ràng là tớ không ổn tẹo nào. “À, tớ không sao – tớ vấp ngón chân cái thôi...”

“Ừ, cảm ơn cậu nhé Penny.” Thêm khoảng lặng dài hơn nữa. “Thật ra là tớ muốn hỏi cậu cái khác cơ... À này, sắp tới bố mẹ tớ có vé đi xem ban nhạc hát lại nhạc của Beatles tại Trung tâm Civic, nhưng bố mẹ phải đi dự

đám cưới, vì vậy bố mẹ tớ cũng hỏi xem có ai trong số bạn bè của họ muốn lấy vé đi xem không, nhưng tớ nghĩ có khi cũng vui nếu được đi xem... nếu cậu có hứng.”

Ryan nói quá nhanh so với bình thường, vì vậy phải mất một giây tớ mới hiểu cậu ấy nói gì.

Cậu ấy không rủ rê hẹn hò tớ, phải không nhỉ?

Tất nhiên là không rồi. Vì như thế thì ngốc xít quá. Cậu ấy đang hẹn hò với *con quý* tóc quăn lùn tịt kia cơ mà.

Tớ là bạn cậu ấy. Người bạn được đặt tên theo bài hát của nhóm Beatles, chỉ có vậy thôi, không hơn không kém. Quả là dễ hiểu khi cậu ấy mời tớ đi xem ban-nhạc-giống-Beatles biểu diễn, thay vì hẹn hò.

“Alô? Penny ơ?”

Úi.

“Ừm, cũng được đấy.”

Tớ vẫn có thể làm bạn với tụi con trai được mà. Tớ và Ryan vẫn là bạn bè, và cậu ấy không thể nào coi tớ là gì đó khác được. Cậu ấy đã nói gì tại bữa tiệc của Paul nhỉ? À, “*Tớ sẽ không có tình cảm gì với bạn ấy cả.*”

“Tuyệt cú mèo,” cậu ấy nói. “Diane nói với tớ là bố mẹ cậu không ưa ban nhạc bắt chước hay gì gì đó, nhưng bạn ấy nghĩ là cậu sẽ thích xem.”

Diane biết đấy! Tại sao cô nàng lại không cảnh báo với tớ là Ryan sẽ mời tớ đi... đi... tham gia hoạt động xã hội nhỉ.

Tớ húng hắng giọng. “Tớ nghĩ chắc là vui. Cám ơn đã rủ tớ nhé.”

“Chắc chắn là vui rồi! Chắc sẽ vui lắm nếu được đi xem một ban nhạc bắt chước cùng Penny Lane.”

Ừm.

“Tụi mình sẽ lên kế hoạch chi tiết sau nhé, nhưng tụi mình có thể vào thành phố lúc sớm sủa và ăn gì đó trước giờ biểu diễn. Được không?”

“Được Ryan ạ. Mai gặp cậu nhé.”

Tớ cúp điện thoại và nhìn chăm chăm vào nó.

Đó là lúc tớ chợt tỉnh ngộ. Tớ đã đồng ý đi xem ban nhạc bắt chước Beatles biểu diễn với Ryan Bauer. Bây giờ tớ phải nói chuyện này với người căm ghét ý tưởng này tột độ.

“Trời đất ơi, Penny Lane ơi, không được là không được. Mẹ thất vọng vì con quá. Làm sao con lại nhận lời đi xem được chứ?”

Việc này sẽ không khó như tớ nghĩ đâu.

Tớ ngồi xuống bàn ăn trong bếp. “Mẹ à, thôi mà, không to tát đến thế đâu.”

Mẹ đặt ly cà phê xuống và nhìn tớ như thể tớ có thêm một cái đầu nữa. “Penny Lane à, mẹ cứ nghĩ bố mẹ nuôi dạy con tử tế hơn là đi xem một ban nhạc bắt chước chứ. Chỉ là... anh Dave ơi, giúp em với!”

Bố thôi không giấu mặt sau tờ báo nữa và đặt báo xuống. “Becky à, anh nghĩ điều đó cũng có xấu gì đâu. Ít nhất con bé cũng thích được học về di sản. Anh nghĩ chúng mình nên tin rằng Penny Lane biết thứ âm nhạc mà con bé sắp nghe không thể sánh với âm nhạc đích thực. Em còn nhớ con bé đã lúng túng thế nào trước sự việc thảm hại trong lễ tốt nghiệp của Lucy không?”

Đúng thế, tớ đã bị mất thể diện tại lễ tốt nghiệp của chị Lucy, nhưng thật không may, bố mẹ tớ chính là người làm tớ bẽ mặt trước đám đông. Một sinh viên tốt nghiệp tội nghiệp đã hát không đúng âm điệu của bản nhạc

Yesterday và bố mẹ tớ suýt bỏ ra khỏi thính phòng. Bố mẹ tớ cũng không thèm vỗ tay. Sự việc sẽ không tồi tệ đến thế nếu bố mẹ của anh chàng tội nghiệp đó không ngồi ngay cạnh gia đình tớ và thu âm nguyên cả bài hát. Chắc chắn hai vị phụ huynh đó phải xem đoạn phim với lời bình phẩm của bố mẹ tớ: “Eo ơi, sai rồi... Tại sao người ta lại nghĩ hát lại một bài hát cổ điển là cần thiết chứ... Trên đời chỉ có một Paul McCartney và thằng bé kia, mi đâu phải là Paul chứ.”

“Dạ vâng, hôm đó tệ quá.” Tớ đứng lên lấy bát đĩa trong máy rửa bát ra. Tớ nghĩ chắc việc này sẽ giúp mẹ có tâm trạng tốt hơn.

“Becs à, em thấy sao?” Bố với ngang qua bàn và siết chặt tay mẹ.

“À, được rồi...” trông mẹ có vẻ bị khuất phục.

Tớ cố nhin cười khi mở cửa tủ trên cùng để cất chén đĩa.

“Nào em, vui lên chứ. Hãy nhớ là vài tuần nữa chúng ta có khách quý đấy.” Bố cố làm cho mẹ cười.

“Đúng rồi! Penny Lane ơi, bố mẹ quên không nói với con – có tin hay lắm đây. Gia đình chú Taylors sẽ nghỉ Lễ Tạ ơn với nhà mình. Chẳng phải như thế...”

Tớ cố chớp mắt vài lần để lấy lại thăng bằng khi tớ cảm thấy chiếc ly thủy tinh trượt khỏi tay. Có tiếng rơi vỡ trên sàn bếp. Tớ ngẩng đầu lên và nhìn thấy vẻ hoảng hốt trên mặt bố mẹ.

Không phải là họ vừa nói...

“Ôi, Penny ơi!” Mẹ đứng lên lấy chổi quét thủy tinh vỡ. Tớ chỉ biết đứng như trời trồng ở đó trong khi mẹ quét dọn xung quanh. “Có chuyện gì vậy con?”

Tớ không thể giải thích được.

Đây là một cơn ác mộng.

Hai mươi mốt

ĐẾN TẬN SÁNG HÔM SAU, tớ vẫn choáng váng. Tớ ngồi đợi Tracy đến đón trong tâm trạng sững sờ. Sau tin tức khủng khiếp từ buổi tối hôm trước, tớ cần người bạn thân thiết nhất hơn tất cả.

Xe ô tô của Tracy xuất hiện trên đường Ashland và tớ chạy ù ra đường. Chiếc xe vẫn chưa dừng hẳn khi tớ mở cửa và chui tọt vào ghế.

“Ái chà, có người hào hứng được đến trường cơ đấy,” Tracy dò xét tớ.

“Cậu sẽ không tin là tối qua xảy ra chuyện gì đâu!” Giọng tớ run run và gằn như vỡ oà.

“Ui cha, Penny à, có chuyện gì vậy? Với những gì đã diễn ra trong hai tuần qua thì tớ tin là sự việc không tệ đến thế đâu.”

“Ôi trời ơi, tệ lắm, tệ vô cùng, và tớ nghĩ cậu sẽ muốn dừng xe lại để nghe chuyện này đấy.”

Tracy dừng xe lại và tớ kể cho cô nàng nghe. Những lời nói tuôn ra như thể tớ đã day dứt trong lòng suốt nhiều tuần liền thay vì chỉ trong vài giờ đồng hồ.

“CÁI GÌ CƠ?!!! Tại sao cậu không gọi điện cho tớ chứ?”

“Tớ gửi cho cậu mười bốn tin nhắn rồi.”

Tracy thò tay vào ví lấy điện thoại và bấm bấm chửi thề khi cô nàng bật máy lên.

Tớ nói tiếp. “Tớ chỉ, chỉ là... Thật kinh khủng. Tớ không muốn gặp cậu ta nữa. Tớ phải làm sao bây giờ?” Nước mắt ngân ngấn quanh mắt tớ.

“Ý cậu là cậu phải làm gì ngoài việc giết bég cậu ta hả? Chính xác thì bố mẹ cậu nói gì, và cậu có nói với bố mẹ cậu là quân đáng ghét đó không được chào đón ở nhà cậu không?”

Tớ lắc đầu. “Tất nhiên là tớ không nói rồi. Cậu cũng biết là bố mẹ tớ không hề biết về sự việc xảy ra giữa tớ và Nate hồi mùa hè mà. Tớ thề là bố mẹ tớ không biết cảm thông đâu.”

“Được rồi, cứ đưa cho tớ thông tin về cuộc viếng thăm sắp tới, tớ sẽ triệu tập cuộc họp khẩn cấp của Hội những trái tim cô đơn vào giờ ăn trưa và bọn tớ sẽ cùng đến giải cứu cậu.”

Buổi sáng hôm đó không chỉ là buổi sáng tồi tệ nhất đời tớ mà hôm đó, tớ còn suýt bị đuổi học vì thi trượt.

May mắn làm sao, Tyson được chỉ định làm thí nghiệm cặp với tớ vì bọn tớ cùng mổ thai lợn, và hình như cậu ấy giỏi môn Sinh học ngang ngửa với giỏi chơi nhạc rock. Chắc hẳn hôm đó mặt mũi tớ tâm trạng lắm, vì đến cậu ấy cũng nhận thấy tâm trạng của tớ.

“Ừm, cậu ổn chứ?” cậu ấy ngẩng mặt lên khỏi cuốn sách và hỏi tớ.

Tớ gật đầu yếu ớt.

“Vậy thì, cậu nghĩ tụi mình sẽ đặt tên nó là gì?”

Tớ không hiểu cậu ấy đang nói gì. “Sao cơ?”

Một nụ cười chậm chậm hé ra trên môi cậu ấy. Tớ bất ngờ trước hàm răng rất đẹp của cậu ấy. “Cậu à, tụi mình sẽ đặt tên cho nó là gì?” Cậu ấy ra hiệu về bào thai lợn đang nằm trên bàn mổ.

“À ừ nhỉ.”

“Ừ.” Tyson cúi xuống kiểm tra con lợn. “Tớ nghĩ mình có thể đặt tên là Babe hoặc Wilbur.”

Tớ sững sờ nhìn cậu ta.

“Gì nào? Cậu nghĩ tớ muốn đặt tên nó là *Vết rạch* hay *Kẻ giết người* à?”

Tớ chỉ biết cười. Chính xác là tớ đang nghĩ thế đấy.

“Tớ thích tên Wilbur hơn.” Tớ nhìn con lợn tội nghiệp bị xát đầy muối.

“VẬY nó sẽ tên là Wilbur.” Tyson lấy bút nhớ dòng ghi cái tên đó lên bàn.

Khi tiết học kết thúc, tớ nhanh tay vơ sách vở và chạy vọt ra khỏi phòng, nhanh hơn một nửa lớp. Hành lang lờ mờ xuất hiện từng đám học sinh nói chuyện với nhau và cửa tủ đựng đồ được đóng sập lại khi tớ chạy tọt xuống hành lang để đến nhà ăn.

Khi đến đó, tớ thấy Jen và Tracy đang kê lại bàn trong góc sau.

“Hôm nay tụi mình sẽ có nhiều thành viên đây,” Tracy vừa nói vừa kéo thêm ghế. Bây giờ hội của tớ còn có nhiều người tập hợp tại bàn hơn nhóm của tụi cầu thủ/hoạt náo viên.

Các thành viên nhanh chóng ngồi vào bàn. Ai ai cũng mỉm cười hoặc ôm tớ một cái trước khi ngồi xuống.

Sau một vài phút, bàn tụ họp im phăng phắc, và mọi người đang nhìn tớ với nụ cười khích lệ.

“Ừm, có lẽ tớ nên bắt đầu.” Tớ đặt bánh kẹp xuống và cúi người để mọi người đều nghe thấy tớ nói.

“Trước hết, cảm ơn các cậu đã đến đây vì tớ. Tớ rất cần sự giúp đỡ của các cậu.” Tớ nhìn khắp lượt nét mặt của các bạn – các thành viên mới và cũ. Tớ hít thở thật sâu trước khi nhắc tới mối bất hoà của mình. “Ừm, tớ nghĩ là một vài trong số các cậu vẫn còn nhớ Nate chứ...?”

Rõ ràng là bọn họ nhớ, vì tớ nghe thấy rất nhiều tiếng rên rỉ và tớ còn nghe thấy họ nói là *đồ con lợn*, *đồ ngu độn* và *đồ đầu đất*.

“Ừm, tối qua, bố mẹ tớ dội bom vào tớ khi thông báo Nate và gia đình cậu ta sẽ nghỉ Lễ Tạ ơn lại nhà tớ. Bùm.”

Hilary giơ tay.

“Ừ... Có chuyện gì vậy Hilary?”

“Tại sao cậu không nói cho bố mẹ nghe về chuyện đã xảy ra? Biết đâu bố mẹ cậu sẽ hiểu và rút lại lời mời kẻ thất bại đó và cả bố mẹ cậu ta nữa?”

“Tớ đã nghĩ đến chuyện đó, nhưng chú Taylor là bạn chí cốt của bố tớ. Tớ không muốn bố tớ biết rằng con trai của bạn bố là một con lừa toàn tập.”

Kế đến là Jackie Memmott giơ tay lên.

“Các cậu à,” tớ nói, “tụi mình không ở trong lớp đâu nhé. Các cậu không cần phải giơ tay lên đâu.”

Tay của Jackie vội hạ xuống trong khi nét mặt cô nàng tỏ vẻ vô cùng lúng túng.

“Xin lỗi Jackie – cậu muốn nói gì phải không?”

“Penny à, nếu cậu muốn, cậu có thể nghỉ Lễ Tạ ơn với gia đình tớ.”

Bọn họ đồng loạt nói “Nhà tớ nữa!” Đây là bằng chứng chứng tỏ dù xảy ra chuyện gì thì tớ vẫn an toàn.

“Cám ơn các cậu rất nhiều. Có lẽ tớ phản ứng hơi thái quá. Có lẽ cũng tốt cho tớ nếu tớ gặp cậu ấy – tớ chưa có hành động dứt khoát với cậu ấy. Về cơ bản, tớ sẽ trốn chạy mỗi khi cậu ấy xuất hiện trong nhà tớ.”

“Pen à,” Tracy nói. “Tớ sẽ vui hơn nếu giúp cậu *hành động dứt khoát*. Nếu hành động dứt khoát của cậu nghĩa là *đá đít cậu ta*.”

Tớ bắt đầu thư giãn. Có lẽ Tracy định làm gì đó. Tớ sẽ không tỏ ra bạo lực, nhưng tớ sẽ không bỏ qua cơ hội được nói thẳng thắn mọi chuyện với cậu ta.

“Được rồi, như vậy là đủ về tớ! Có ai có vấn đề gì liên quan đến tụi con trai hay vấn đề gì khác không?”

Jen đứng bật lên khỏi ghế. “Thật ra là bọn tớ có đấy!” Cô nàng ra dấu về Jessica và Diane.

“Như các cậu đã biết, đội bóng rổ nữ rất cần đồng phục mới. Và vì hầu như toàn bộ quỹ thể thao đều được rót vào đội thể dục nam nên bọn tớ cần gây quỹ. Năm nay, bọn tớ muốn làm gì đó khác thay vì rửa xe hay bán kẹo dạo. Các cậu nghĩ sao về việc gây quỹ bằng cách tổ chức một buổi hát karaoke?”

Erin Fitzgerald hét lên, “Jen ơi, tớ thích ý tưởng đó – quá xuất sắc!”

Không ai ngạc nhiên trước phản ứng của Erin vì ai ai cũng biết Erin có giọng hát tuyệt vời nhất trường McKinley và cô nàng phấn khởi trước mọi cơ hội được khoe giọng hát đó.

“Cám ơn cậu, nhưng các cậu có nghĩ mọi người sẽ thích không?” Jen hỏi. “Khi họ phải trả một khoản tiền ngoài tiền nước non và đóng thêm một đô-la cho mỗi bài hát để hát trước mặt người khác?” Erin giơ tay lên. “Mọi người, ngoài Erin ra cơ?”

“Tụi mình đi theo nhóm được không?” Amy hỏi.

“Được chứ sao không.” Đám đông nhao nhao nói với nhau, và từng nhóm nhỏ gật đầu phấn khích khi bọn họ thảo luận về các bài hát.

Trông Jen tràn trề hy vọng. “Được rồi, tụi mình sẽ làm vậy. Các cậu chỉ cần hứa với tớ là các cậu sẽ góp phần ủng hộ nếu mọi người e ngại.”

Erin đứng bật dậy. “Tớ hứa với cậu tớ sẽ là người hát đầu tiên. Tớ không đợi được đâu!”

“Diane ơi, việc tập luyện sao rồi?” Amy hỏi.

Diane mỉm cười. “À, hai ngày nay mọi người nhìn tớ với ánh mắt khang khác, bởi vì...” Cô nàng thở dài khi đứng dậy gác chân lên bàn.

Tracy há hốc miệng. “Diane, cậu có đi giày đế mềm không?”

“Có chứ! Tớ bị đau và không đi giày cao gót được. Thật là chán vì các cậu không nhận ra sự thay đổi này. Chắc là vì tớ thấp hơn có mười phân thôi nhỉ!”

“Tớ biết là có gì khang khác mà!” Tracy hét lên.

“À, đó không phải vấn đề duy nhất.” Diane lộ vẻ mặt tinh nghịch khi cô nàng mở hộp ăn trưa và lôi ra một mẫu bánh mì. “Tớ còn ăn các loại thức ăn nhiều cacbon nữa.”

“Ồi trời ơi!” Hai mắt Tracy mở to hết cỡ. “Cứ như thể cậu là một người hoàn toàn khác.”

Diane ném khăn ăn vào người Tracy. “Không phải đâu nhé, chỉ vì tớ đói sau khi tập luyện thôi. Các cậu ạ, hay lắm nhé – tớ phẫn khởi lắm.”

“Rồi cậu ấy sẽ được giao một vị trí trong đội thôi,” Jen tuyên bố. “Meg à, cậu phải viết bài giới thiệu về cầu thủ mới nhất của chúng ta nhé.”

Meg Ross cười mỉm. “À, tớ cũng có chuyện muốn bàn với các cậu vào thứ Bảy, nhưng tớ không còn thời gian nữa, và không lúc nào tốt như lúc này. Chắc vài cậu cũng biết tớ là biên tập viên mục Phong cách sống trên tờ

McKinley Monitor, và, ừm, tớ muốn viết một bài về Hội những trái tim cô đơn.”

Ôi Trời ơi, không đâu. Tớ không chắc mình có thể đối mặt với một vở kịch nữa trong đời. Báo trường ư?

Meg nói tiếp, “Trong trường cũng bàn tán xôn xao về hội và rất nhiều người không hiểu rõ về hội này. Tớ nghĩ việc chúng ta gạt bỏ thông tin ngoài lề đó là rất quan trọng. Các cậu nghĩ sao nào?”

Meg nhìn thẳng vào tớ khi cô nàng đưa ra câu hỏi đó, và tớ có thể nói rằng chỉ có thể có một câu trả lời thôi.

Hội những trái tim cô đơn sẽ xuất hiện trước công chúng một cách hoành tráng đây.

“Ừm, bố mẹ cậu có đồng ý cho cậu đi xem biểu diễn không?” Ryan hỏi tớ lúc cuối ngày.

“À, cũng có thể nói là đồng ý rồi.” Cậu ấy cười với tớ và tớ thấy trái tim mình tan chảy. Tớ cần phải vượt qua nỗi lo lắng trước khi đi xem với cậu ấy.

“Chào các cậu. Ryan à, cậu đã sẵn sàng chạy chưa đấy?” Diane đi về phía bọn tớ với đôi giày tập chạy.

“À, tớ phải đến phòng thầy Braddock chuyển một số thông tin của hội cố vấn sinh viên cho thầy,” Ryan trả lời.

“Ừm, tớ hỏi thật nhé, thông tin gì vậy?”

Ryan nhún vai. “À, tớ sẽ nói cho cậu biết khi tớ tìm ra thông tin đó là gì. Đạo này bọn tớ thường chỉ nói về bóng bánh rồi mùa giải bóng rổ sắp tới thôi. Tớ bắt đầu thấy khó chịu vì mỗi tuần tớ phải nghỉ học một buổi đấy.”

Diane tròn mắt. “Ồi trời, tội nghiệp cậu.”

Cậu ấy nhìn mặt với cô nàng trước khi cắm đầu đi đến văn phòng thầy hiệu trưởng.

Có vẻ như bọn họ rất thân thiết... mặc dù, hơn ai hết, tớ biết rõ bọn họ chỉ là bạn bè bình thường.

“Cuối cùng thì tại mình cũng được một mình.” Diane cười với tớ. “Vây là hết hy vọng rồi!”

Tớ bất ngờ dừng bước. “Cậu đang nói về chuyện gì vậy?”

“Chính xác là khi nào cậu sẽ nói đến chuyện cậu và Ryan sắp đi xem ca nhạc với nhau hử?”

Tim tớ ngừng đập. “Ôi, Diane à, tớ xin lỗi nhé. Tại chuyện liên quan đến Nate nên chuyện kia chui tọt ra khỏi tâm trí tớ. Tớ cũng định nói chuyện đó với cậu và hội, nhưng tớ không muốn mọi người nghĩ đó là buổi hẹn hò hay gì gì đó. Tớ cũng định từ chối, nhưng Ryan nói với tớ như thể đó là ý tưởng của cậu, vì thế tớ cứ nghĩ cậu sẽ không phiền hà gì...”

Diane cười ồ lên. “Pen ơi, hơ hơ, thư giãn đi nào. Tớ không buồn đâu. Tớ chỉ đợi cậu nói gì thôi. Cậu lo là hội sẽ nghĩ gì nào?”

“Nói thật lòng á? Tớ cũng chưa nghĩ nhiều về chuyện đó. Cậu ấy gọi cho tớ tối qua, và trước khi tớ kịp định thần thì bố mẹ tớ dội cho tớ quả bom về Nate. Vì thế...” Nghe thật kỳ quặc. “Chính xác thì Ryan nói gì với cậu vậy?”

Nụ cười của Diane rộng hơn nữa. “Không nhiều lắm. Cậu ấy hỏi tớ là liệu tớ có nghĩ là cậu sẽ thích đi xem biểu diễn với cậu ấy không. Cậu ấy sợ sẽ làm cậu khó chịu.”

“Tại sao?”

Diane đưa tay cuộn túm tóc vàng dài mượt của mình. “Cậu ấy nghĩ cậu là fan hâm mộ đích thực của ban nhạc Beatles và cậu sẽ không muốn đi nghe ban nhạc bắt chước. Tớ biết bố mẹ cậu nghĩ sao về việc này mà.”

“Ừ, bố mẹ tớ không hiểu tại sao người ta đi làm lại mọi thứ – kể cả phim truyện nữa. Họ là tuýp người truyền thống, mặc dù từ truyền thống có lẽ là từ cuối cùng được sử dụng đến mỗi khi nghĩ về bố mẹ tớ.”

Diane cười với tớ. “Ừm, tớ nghĩ là hai cậu sẽ có khoảng thời gian rất tuyệt vời đấy.”

“Diane này, cậu có thực sự ổn không nếu tớ đi với cậu ấy?”

Cô nàng gật đầu. “Tất nhiên là ổn rồi. Hai cậu là hai người quan trọng nhất trong đời tớ. Tại sao tớ lại phải buồn chứ?”

Tớ im lặng trong một khoảnh khắc. “Không có lý do gì cả.”

“Ừ, tớ đi khởi động đây – cậu nói với Ryan giúp tớ là tớ sẽ gặp cậu ấy tại đường tập chạy nhé?”

“Ok.” Ngay lúc đó tớ thấy không thoải mái với ý nghĩ phải một mình đối mặt với Ryan.

Vài phút sau cậu ấy quay trở lại.

“Diane nói bạn ấy đợi cậu ở đường đua đấy.”

“Ừ, cảm ơn cậu.”

Tớ đi về tủ của Tracy.

“Penny ơi,” Ryan gọi sau lưng tớ.

“Oii.”

Tớ quay đầu lại và thấy cậu ấy mỉm cười với mình. “Tớ rất vui vì cậu đồng ý đi xem biểu diễn với tớ. Chắc sẽ vui lắm khi tụi mình đi chơi với nhau sau giờ tan học.”

Tớ chỉ nhìn cậu ta thôi.

“Ngày mai gặp cậu nhé,” cậu ấy nói. Khi cậu ấy đi bộ nhanh ngang qua tớ, cậu ấy đưa tay khẽ xiết chặt cánh tay tớ.

Việc này sẽ không thể nào kết thúc tốt đẹp được đâu.

Hai mươi hai

MEG DÀNH BUỔI TỐI HÔM ĐÓ để phỏng vấn các thành viên của hội để viết bài. Nhưng cô nàng rất thích được phỏng vấn tớ, Tracy và Diane.

Trong khi tớ ủng hộ 100% cho hội và không thể nào vui sướng hơn nữa về thành công của hội, thời gian diễn ra buổi phỏng vấn không thể nào tồi tệ hơn. Càng ngày tụi con trai con gái trường Trung học McKinley càng nhìn bọn tớ với vẻ mặt kỳ quặc hơn. Todd cũng thôi không nói chuyện với tớ nữa.

“Vậy cậu có coi mình là người bênh vực bình quyền cho nữ giới không?” Meg hỏi sau khi tớ trao cho cô nàng thông tin cơ bản về hội.

“À ừm, tớ cũng đoán vậy?”

Câu trả lời hay đấy.

Tớ biết tớ phải tập trung vào cuộc phỏng vấn. Hội quan trọng với tớ đến mức tớ không thể không tập trung, và tớ thực sự muốn hội trở thành một tổ chức tích cực.

“Tốt hơn hết là cậu nên nói tử tế về tớ,” Tracy chen ngang khi cô nàng bước vào phòng. “Đến lượt tớ chưa nhỉ?”

Meg tắt máy ghi âm. “Tớ cần phải lấy một cuộn băng mới. Tớ sẽ quay lại ngay.”

Suốt cả tuần tớ đã tránh không nói với Tracy về chuyện-gì-thì-chuyện với Ryan. Và khi Meg không có trong phòng, có vẻ như đây là thời cơ tốt để tớ nói.

Sau khi nói xong, tớ hỏi, “Cậu nghĩ sao về việc này?”

“Pen à, hay mà. Không phải là hẹn hò, đúng không?”

“Cậu đùa chặc? Hẹn hò gì đâu. Chỉ là đi xem ca nhạc thôi mà. Không có gì to tát hết.”

“Ừ. Tớ cũng mến Ryan. Tớ chỉ bất ngờ khi cậu ấy vẫn chưa hẹn hò với ai.”

“À, cậu ấy đi đến dự Khiêu vũ với Missy mà...”

“Penny ơi, cậu ấy không hẹn hò với con nhỏ mà – cậu ấy chỉ đưa con nhỏ đến đó thôi. Cậu ấy 100% độc thân đấy.” Tim tớ ngừng đập. “Trời ơi, tớ nên nói với Meg viết một cột chuyện phiếm trên tờ *Monitor*. Tớ ghét phải nghĩ đến nơi cậu sẽ đi trong khi tớ không hay biết gì về hoạt động của hội sinh viên. Dù sao thì cậu cũng không thể tin tối qua mấy đứa trẻ hỗn xược đó đã gây ra chuyện gì cho tớ trong khi tớ trông tui nó đâu...”

Đến đó câu chuyện kết thúc. Tớ không phải lo lắng gì nữa. Đó sẽ là một buổi tối có hai học sinh học cùng lớp đi xem biểu diễn ca nhạc với nhau. Chỉ có vậy thôi.

Diane trông như bị ốm.

“Sẽ không sao đâu,” tớ cố hết sức để an ủi cô nàng.

“Chúa ơi, Chúa ơi, Chúa ơi.” Cô nàng đi đi lại lại trong hành lang, hai bàn tay nắm chặt.

Tớ và Tracy lo lắng nhìn nhau.

Diane ngồi rũ xuống sàn phòng. “Tớ đã nghĩ gì cơ chứ?”

Tớ ngồi xuống ngay bên cạnh cô nàng. Tracy và Jen đi ra cách vài phân để bọn tớ được riêng tư với nhau.

“Diane à.” Tớ quàng tay lên vai Diane. “Tớ không dám tin cậu đã thay đổi như thế nào trong mấy tuần qua – cậu nên tự hào chứ. Dù xảy ra thì cậu cũng nên tự hào.”

Bọn tớ ngẩng đầu lên và thấy Huấn luyện viên Ramsey mở cửa phòng tập và chậm rãi tiến đến bảng thông báo. Một nhóm học sinh nữ ép sát vào nhau để mở lối đi hẹp cho cô và lối đi nhanh chóng được khép lại ngay khi cô dán lên bảng tin một tờ giấy.

“Cậu có muốn tớ ra xem tờ giấy viết gì không?” tớ hỏi.

Diane ngẩng đầu lên khi một vài học sinh nữ bắt đầu nhảy lên nhảy xuống để cổ vũ. Tracy đi về phía đó và đọc nhanh tờ danh sách. Trên đường quay trở lại phòng thể dục, huấn luyện viên Ramsey đi ngang qua bọn tớ, cô dừng lại, và quay đầu lại với bọn tớ.

“Monroe, chào mừng em vào đội.”

Mắt Diane mở to. “Cô nói rằng...”

“Tất nhiên là cậu đã được nhận vào đội!” Tracy không thể kiềm chế niềm vui. “Diane ơi, cậu được nhận vào đội bóng rổ đại diện cho trường rồi!”

Diane nhảy lên và chạy vội ra bảng tin để đọc danh sách các cầu thủ trong đội.

“Tớ... tớ...” Cô nàng quay người về phía bọn tớ. “Tớ làm được rồi! Quỷ thần ơi, tớ làm được rồi!” Cô nàng lao vọt đến nhấn chìm tớ bằng một cái ôm hết sẩy.

“Chúc mừng cậu, bọn tớ biết là cậu sẽ làm được mà!” Tớ gần như hét âm lên. Tớ vui mừng quá. “Được rồi, các cậu ơi, lộ diện đi.”

Một đám đông hò la với khẩu hiệu “Chúc mừng Diane” chạy ù từ góc phòng tới.

“Chuyện gì thế này?” Diane sững sốt hỏi.

“Cậu không muốn có một khung cảnh hoành tráng trong trường hợp cậu không được nhận vào đội, nhưng ai ai cũng muốn đến đây với cậu mà.”

Laura tự hào giơ băng rôn "Tiến lên, Diane" và nhanh chóng quay mặt kia của băng rôn với một câu khác: "Cho bọn họ biết tay, bọn họ không biết mình bỏ lỡ điều gì đâu." Laura nháy mắt với Diane. "Ô la la, một cô nàng chuẩn bị tinh thần sẵn sàng rồi!"

Diane được vây bọc bởi những người chúc tụng hồ hởi, bao gồm các thành viên còn lại trong đội.

Tracy vòng tay ôm người tớ. “Cô nàng bé nhỏ của chúng ta trưởng thành rồi! Cậu có bao giờ tưởng tượng sẽ có ngày như hôm nay không?” Tracy hỏi.

Tớ lắc đầu.

Trong giấc mơ tuyệt vời nhất của tớ cũng không xảy ra chuyện này.

“Xem này! Xem này! Đọc báo viết về tụi mình này!” Meg hồ hởi nói với tớ ngay tại tủ đựng đồ vào giữa tiết học ngày thứ Hai và cô nàng đưa cho tớ một tờ *McKinley Monitor*.

Tớ cầm tờ báo và mắt tớ nhìn thẳng đến tiêu đề viết về hội và tấm ảnh chụp bọn tớ ngay trên *trang* đầu.

“Ồi, tớ không nghĩ tấm ảnh lại to đến thế,” tớ vừa bình phẩm vừa cố trấn tĩnh để không bị hoang mang.

Tớ chạy ù vào phòng vệ sinh nữ và kiểm tra tất cả các buồng để đảm bảo chỉ có mình tớ trong phòng, rồi tớ ngồi xuống. Đó là một bài viết theo

đúng chuẩn mực, đến mức tớ có cảm giác bài viết cổ lỗ quá... cho đến khi tớ đọc đến đoạn cuối.

Trong mấy tuần qua, tin đồn về hội đã rộ lên rôm rả, nhất là những lời bàn tán xôn xao của các nam sinh trường McKinley.

“Cũng không hay ho gì khi các nữ sinh tụ tập thành một nhóm riêng,” Todd Chesney, nam sinh lớp 11 nói. “Tôi thiết nghĩ mở bong bong không-hẹn-hò này chỉ là chuyện tầm phào bá láp.”

“Thật ra tôi cũng chưa nhận thấy thay đổi gì của các nữ sinh, trừ việc bọn họ bận rộn hơn trước để đi lòng tòng với nhau,” Derek Simpson, nam sinh lớp 12 nói.

Bất chấp một vài bản khoản của các nam sinh trường McKinley, sự lớn mạnh của Hội những trái tim cô đơn sẽ không giảm sút trong thời gian tới.

“Tớ thực sự rất phấn khích xem sắp tới sẽ thế nào,” Bloom nói. “Sự lớn mạnh này sẽ không kết thúc sớm đâu nhé.”

Có một điều chắc chắn. Người viết bài báo này vẫn mong ngóng đến mỗi tối thứ Bảy để được gặp tình nhân lâu dài của mình; cảm ơn Penny Bloom và trái tim cô đơn của bạn ấy.

Tớ chỉ biết nhìn chăm chăm vào mấy từ cuối cùng:

Penny Bloom và trái tim cô đơn của bạn ấy.

Lòng dạ tớ thót lên khi tớ nhận ra học sinh toàn trường sắp đọc được thông tin này. *Cả trường cơ đấy.*

Mọi người sẽ nghĩ thế nào về tớ sau khi đọc bài báo này chứ?

Hai mươi ba

TỚ CÓ CẢM GIÁC NHƯ THỂ MÌNH BỊ PHANH THÃY. Tớ bị phơi bày. Sao mà chuyện này hợp với cuộc nói chuyện trong giờ Sinh học đến thế, khi bọn tớ mổ bụng con lợn và Tyson – người làm thí nghiệm chung với tớ và cũng là tay mê nhạc rock ít nói – nói, “Ừm... Penny ơi. Ờ, tớ muốn nói với cậu chuyện này.” Cậu ấy ngả người ra ghế và nhìn chăm chăm vào hai bàn tay. “À, tớ đọc bài viết về hội của cậu trên báo. Có thật là khi tham gia hội cậu sẽ không hẹn hò nữa không?”

“Thật, nhưng hội còn có nhiều ý nghĩa hơn thế cơ,” tớ trả lời.

Đó là lần đầu tiên Tyson nhìn thẳng vào mắt tớ. “Cậu biết không, đâu phải nam sinh nào trong trường cũng là đồ ngu cả đâu.”

Tớ sững sờ. “Tớ không nghĩ...”

Cậu ấy vén tóc ra sau tai. “Biết đâu một vài người trong bọn tớ xứng đáng có một cơ hội.”

Tớ khẽ gật đầu.

“Cậu biết không, phải khó lắm một đứa con trai mới có đủ can đảm để mời một cô gái đi chơi.”

Tớ ngó chăm chăm xuống bàn, không biết phải nói gì.

“Cuối cùng tớ cũng có đủ dũng khí – nhưng rồi tớ đọc được bài báo đó. Bao nhiêu can đảm của tớ đi tong rồi, vì Morgan không thể hẹn hò nữa.”

Tớ há hốc miệng rồi quay đầu về phía Morgan và bạn thí nghiệm của cô nàng – hai người đang đọc sách.

“Cậu đừng nhìn!” Tyson nói gay gắt và ngồi bẹp xuống ghế.

Ôi. Chúa. Ơi.

Tyson thích Morgan! Tại sao cậu ấy không thừa nhận điều này sớm hơn chứ?

“Quên điều tớ nói đi nhé.” Cậu ấy mở vở và nhất quyết viết gì đó vào vở. Tớ len lén ngó qua vai cậu ấy và nhìn thấy khắp trang giấy toàn chữ là chữ – giống như lời bài hát vậy. Tớ muốn túm lấy quyển vở trong tay cậu ấy để đọc. Trước đây tớ cũng thấy cậu ấy viết như thế này rồi – lúc đó tớ chỉ nghĩ cậu ấy viết nguệch ngoạc vớ vẩn hoặc viết tên ban nhạc của cậu ấy nhiều lần liền. Vậy mà tớ không biết rằng cậu ấy đang trút bầu tâm sự của trái tim lên trang giấy.

Tớ đi tới nhà ăn trong tâm trạng sững sốt. Trong khi đứng chờ và lưỡng lự không biết mình nên mua bánh pizza hay thịt gà miếng, tớ nghe thấy giọng nói cao chót vót kinh-khủng đó.

“Chúa ơi là Chúa! Lâm li bi đát làm sao!”

Missy đứng ngay cạnh tớ, cùng với hai con nhỏ trong nhóm của nó.

Tớ cầm vội lấy một miếng pizza và một chai nước, và đi thẳng ra quầy tính tiền. Con nhỏ bám sát ngay sau tớ.

“Các cậu thấy không, nhìn nhé, trời đất ạ, đây là Penny cô đơn đấy nhé. Đám lâu la của cậu đâu rồi hở Penny?” Missy đột ngột ngoảnh mặt nhìn khắp lượt trong nhà ăn. Sau đó con nhỏ nhìn thẳng vào mặt tớ; hai con nhỏ đi cùng nó cười rúc rích với nhau. “Có phải cậu chỉ kết nạp mấy con nhỏ thảm bại vào hội không hả?”

Tớ trợn mắt lên và cố bước đi cho nhanh, nhưng con nhỏ quyết chặn đường tớ.

“Cậu hỏi thật đấy hả?” tớ hỏi lại. “Chính xác thì vấn đề của cậu là gì?” Ngày càng có thêm nhiều học sinh đứng nhìn.

Missy mở to mắt, cố gắng thể hiện vẻ mặt ngây thơ vô tội. “Vấn đề á? Của tôi á? Ồ ồ không đâu, không đâu nhé, tôi chỉ thấy buồn quá khi cậu cô đơn đến vậy thôi.” Hai con nhỏ đi theo nó giơ tay ra dấu hiệu thắng trận với nhau.

“Lố lăng...”

Tớ cố quay đi nhưng Missy túm khuỷu tay tớ. “Sao nào? Tôi không gia nhập hội của cậu được sao? Ồi trời ơi, đợi đã nhé – tất nhiên là tôi không thể, vì tụi con trai *thèm muốn* được hẹn hò với tôi mà.”

Một giọng nói khác vang lên sau lưng tớ. “Mày không thể nhập hội vì bọn tao chỉ kết nạp các thành viên có IQ thôi.” Missy buông tay tớ ra; tớ quay đầu lại và nhìn thấy Diane đứng đó, hai tay cô nàng khoanh chặt trước ngực. “Hơn nữa, bọn tao chỉ kết nạp những người biết ý thức về chính bản thân mình. Áo đẹp đấy Missy ạ.” Diane ra hiệu về phía chiếc áo len cổ vuông có dây buộc quanh eo. “Giống tao hai năm trước quá.”

Tớ cứ tưởng sự việc đến đó là kết thúc, nhưng sau đó, Diane nghiêng nhẹ người về phía Missy và nói, “Nếu muốn, mày cứ cố làm cho giống tao đi. Nhưng cậu ấy sẽ không bao giờ hẹn hò với mày đâu.”

Trong phạm vi hiểu biết của con người, tớ dám cá là hai tai Missy đang bốc hỏa. Tớ thích khoảnh khắc đó đến mức tớ hơi giật mình khi Diane quàng tay vào tay tớ và nói, “Pen ơi, đừng lãng phí thêm thời gian của tụi mình nữa.”

Hai bọn tớ nhận được một tràng vỗ tay rôm rả khi đi tới bàn ăn quen thuộc của nhóm. Diane khẽ nhún đầu gối cúi chào.

“Chào các cậu!” Một giọng nói to vang lên khiến cả nhóm im lặng. Tớ ngó thấy Rosanna Shaw, một học sinh lớp 12, với khay đồ ăn trưa của nó. Nó đặt khay ăn xuống khoảng trống nhỏ tin hìn giữa tớ và Tracy. “Tớ sang đây có được không?” nó nói với Tracy.

Tracy xích sang bên cạnh và Rosanna ngồi xuống. “Tớ thực sự thích, THÍCH LẮM, bài báo đó ấy mà. Chuyện thế nào ấy nhỉ?” Rosanna hỏi như thể nó trót bỏ lỡ thông tin vô cùng quan trọng.

Tớ nhún vai. “Chẳng có gì cả, bọn tôi chỉ nói về những ngày tháng...”

“Dù sao thì các cậu cũng sẽ không tin vào sự việc xảy ra với tớ hồi sáng nay đâu, khi tớ đã chuẩn bị xong xuôi trước khi đi học ấy mà...” Rosanna bắt đầu kể lể câu chuyện dài lê thê mà tớ nghĩ, có lẽ liên quan đến việc nó đang tắm thì hết nước nóng, nhưng chuyện kể tỉ mỉ kỹ lưỡng đến mức tớ thôi không nghe nữa. Tớ nhìn quanh và thấy mọi người đều ngó dăm dăm xuống bàn.

Karra nghiêng người nói gì đó với Morgan.

“Đợi đã nào, tớ chưa kể xong mà!” Rosanna nói lớn.

“Ừm, thật ra thì,” Diane nói, “mọi người được cho phép nói chuyện với nhau trong bữa trưa đấy.”

Một vài người trong nhóm cười.

“À, tớ xin lỗi. Có lẽ tớ sẽ học các quy tắc sau thôi. Tớ chỉ nghĩ *thật là thô lỗ* khi cắt lời người khác thôi.”

Rosanna tiếp tục nói cho đến hết buổi ăn trưa. Không có gì ngạc nhiên khi hầu hết mọi người đều rời bàn ăn từ sớm.

“À, Penny này, tụi mình cần phải đề ra quy trình gia nhập nhóm,” Tracy nói khi bọn tớ đi tới tủ đựng đồ của tớ. “Sau khi bài báo được đăng, ngày càng có nhiều người muốn trở thành hội viên, và tớ nghĩ bọn họ muốn tham gia không hẳn vì lý do chính đáng. Chắc chắn cậu cũng nghĩ Rosanna Shaw không phải là tuýp người biết đoàn kết với bạn bè cùng giới. Nó chỉ muốn có thêm khán giả cho câu chuyện không đầu không cuối của nó thôi.”

Tớ do dự. “Tớ biết là nó cũng làm mọi người khó chịu, nhưng ít nhất tại mình cũng nên cho nó một cơ hội chứ.”

“Chắc là vậy. Này – chẳng lẽ cậu không ấn tượng trước việc tớ không hề la hét gì nó sao? Hình như hội đang giúp tớ nền tính hơn đấy!”

Tớ lắc đầu khi lấy sách vở cần thiết cho buổi chiều.

“Chào cậu.” Ryan đi đến tủ của cậu ấy. “Bài báo rất hay.”

“Cám ơn cậu.” Việc này sẽ chỉ kéo dài trong một ngày thôi, phải không?

“Vậy,” Ryan dựa lưng vào các ngăn tủ phía sau và vâng vâng mép cuốn sách Vật lý. “Tuần sau cậu vẫn đi đấy chứ?”

“Ừ, có chuyện gì à?” tớ hỏi.

“À, không có gì...” Cậu ấy đặt tay lên vai tớ và tớ cảm thấy một luồng điện chạy rẹt vào trong người. “Vì bây giờ cậu là người nổi tiếng rồi, biết đâu cậu lại cần được bảo vệ.” Cậu ấy giơ một tay ra. “Tôi xin phép được hộ tống nàng đến lớp học tiếp theo được không ạ?”

Tớ ngập ngừng định đưa tay ra. Dây thần kinh của tớ căng lên.

“Đức Chúa Jesu ơi, cậu đang đùa tớ rồi,” Todd nói khi cậu ta tiến về phía Ryan. “Cậu dám khuyến khích Eleanor Rigby^[1] cơ đấy.”

Ryan vội buông tay xuống. “Todd này...”

“Ryan, sao cũng được. Cậu có đi đến lớp không hả?” Todd không nhìn vào mắt tớ. Trước khi Ryan kịp nói gì, tớ nói với cậu ấy rằng tớ phải đi vào lớp và cắm cúi đi về phía hành lang.

“Ôi, Penny ơi, cậu cô đơn à?” Tớ nghe thấy một giọng nói – không phải giọng nói của Todd – phía sau lưng, cùng với một tiếng cười hô hố. Tớ chỉ nhìn chăm chăm xuống sàn và muốn được đến lớp càng nhanh càng tốt.

Khi đi tới hội trường, tớ vẫn nghe thấy tiếng cười cợt và tên mình bị réo lên.

You've got to hide your love away

“How can I even try?”

I can never with...”

Hai mươi tư

THẬT LÀ KHÔNG THỂ CHỊU ĐỰNG ĐƯỢC KHI ĐI HỌC sau khi bài báo được đăng. Những vẻ mặt, những cái nhìn chòng chọc, và sự quan tâm đột ngột đối với hội. Tớ thấy mình vui mừng quá khích khi cuối cùng tối thứ Bảy cũng đến.

Trước khi đi xuống lầu dưới, tớ kiểm tra thư điện tử một lần cuối và trong hộp thư đến có một lá thư của Nate với tiêu đề:

XIN CẬU HÃY ĐỌC.

Tớ do dự trước khi mở thư.

Pen à,

Tớ thực lòng hy vọng cậu sẽ cho tớ một cơ hội, bằng cách đọc lá thư này, mặc dù có lẽ cậu sẽ không đọc đâu. Và cậu có lý khi giận tớ. Tớ rất xin lỗi vì đã làm cậu đau lòng. Từ khi trở về nhà tớ cũng đau khổ lắm. Tớ nhớ cậu rất nhiều. Cậu là tất cả của tớ và những gì tớ đã làm, đã nói đều sai trái. Tớ là đồ tồi. Đồ ngu. Kẻ thất bại.

Pen ơi, tớ thật lòng xin lỗi cậu. Nếu tớ có thể làm gì đó để làm tan biến việc tớ đã làm và làm tiêu tan nỗi đau mà tớ đã gây ra cho cậu, tớ sẵn sàng làm điều đó. Tớ có thể làm mọi việc vì cậu. Tớ cần cậu trong đời này, và không có cậu, tớ chỉ là kẻ lầm đường lạc lối.

Tớ nhớ những lúc trò chuyện với cậu. Tớ nhớ lúc được gặp cậu. Tớ nhớ CẬU.

Khi bố mẹ tớ nói cho tớ biết về kế hoạch cho ngày Lễ tạ ơn, tớ vui mừng khôn xiết khi nghĩ rằng tớ sắp được gặp cậu. Cho đến khi tớ nhận thấy cậu sẽ không vui mừng như tớ. Cậu có thể tỏ ra vui mừng, ít nhất khi nghe thấy là tớ sẽ đến nhà cậu vào Lễ Tạ ơn được không? Có quá nhiều điều tớ muốn cậu biết, có quá nhiều điều tớ muốn nói với cậu. Pen ời, cậu là tất cả của tớ. Tớ muốn cậu trở lại với tớ và tớ sẵn lòng làm mọi việc để lấy lại niềm tin của cậu.

Xin hãy nói chuyện với tớ.

Yêu thương,

Tên ngốc đại ngu dốt

Trò chuột đang chỉ ngay trên nút XÓA, nhưng tớ không thể xóa bức thư này.

Chuông cửa reo và tớ nhảy vọt lên. Tớ phải tránh xa chiếc máy tính và tổng khứ bức thư của cậu ta ra khỏi tâm trí.

“Cậu có sao không đấy?” Tracy hỏi khi cô nàng nhìn thấy tớ.

Tớ gật đầu. “Chắc sẽ là một cuộc họp đông đúc đây. Tụi mình nên bắt đầu chuẩn bị mọi thứ thật sẵn sàng.”

Diane và Tracy nhìn nhau lo lắng. Tớ giả vờ không nhận ra điều đó.

Nửa giờ sau đó, cuộc họp trở nên hỗn độn tuyệt đối.

Tớ thôi không đếm số người trong tầng trệt nữa khi đếm tới số 40. Đáng ra tớ rất phấn khích trước số lượng đông đảo thành viên như thế này, nhưng tớ tự hỏi có bao nhiêu người đến đây vì họ tin tưởng vào Hội những trái tim

cô đơn, và bao nhiêu người đến đây chỉ vì bọn tớ đang là “hào quang thời đại của trường McKinley.”

“Được rồi, tụi mình sẽ làm gì đây?” Rosanna hét lên khi nó ngồi dính sát vào tay vịn chiếc ghế vốn đã chật ních người.

Cả phòng đều nhìn tớ.

“Tớ có cảm giác tối nay tính xấu của tớ sẽ được hé lộ đấy,” Tracy thì thầm với tớ.

“Cho nó một cơ hội đi mà,” tớ nài nỉ. Tớ không thể đối mặt với thảm họa nào hơn nữa, nhất là sau bức thư điện tử của Nate. Mặc dù tớ phải thừa nhận Rosanna có vẻ không hiểu gì về hội.

“Các bạn thân mến.” Tớ nói to để mọi người giữ im lặng. “Tối nay căn phòng đã chật kín.”

Rosanna giơ tay lên. “Tớ có một câu hỏi.”

Tớ cố không tỏ vẻ mặt khó chịu. “Mời cậu.”

“Có phải tụi mình sẽ không hẹn hò nữa không?”

“À, các thành viên của hội, – tớ chắc chắn nó nhận ra rằng nó chưa phải là thành viên chính thức – “biết rằng hội này mang nhiều ý nghĩa hơn là không...”

“Ừ, nhưng cậu sẽ không hẹn hò với Ryan Bauer chứ?” Rosanna nói và vẻ tự mãn trên khuôn mặt nhỏ tin hìn của nó mỗi lúc một rõ hơn.

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía tớ. “Nhóm nguyên bản” – như tớ, Tracy và Diane, và tớ vẫn dùng từ này để nói đến ba bọn tớ – đều biết về buổi đi xem ca nhạc sắp tới giữa tớ và Ryan. Và hình như không ai nghĩ gì về chuyện đó. Bởi vì chuyện đó sẽ *không* là gì cả.

“Không hẳn là như vậy. Bọn tớ sẽ đi xem ca nhạc. Tớ và Ryan chơi với nhau từ lâu rồi, vì vậy chuyện này cũng không có gì đáng nói.”

“Ờ ha. Như vậy là cậu không thích Ryan chứ?”

Diane trừng mắt nhìn Rosanna. “Đúng ra mà nói, đây không phải là chuyện của cậu.”

“Ồ,” Rosanna đứng lên và hất tung mái tóc mỏng tang được nhuộm lọn vàng của nó, “cậu đề nghị tớ thôi không hẹn hò với đám con trai nữa, vì vậy tớ muốn chắc chắn là *trưởng nhóm* của cậu thành thật với hội.” Con nhỏ không thèm che giấu giọng nói châm biếm của nó.

Diane đứng bật dậy. “Được rồi, tất cả các bạn mới gia nhập Hội hãy đi theo tớ lên lầu. Bọn mình cần phải học qua một số quy tắc để chắc chắn mọi người đến đây,” – Diane nhìn thẳng vào Rosanna – “với lý do chính đáng.”

Gần hai mươi người lên lầu với Diane.

“Còn tụi mình sẽ làm gì?” Jen hỏi. Tớ hơi ngạc nhiên. Cô nàng giơ hai tay lên. “Không phải là hội đâu – ý tớ là Rosanna và mấy bạn đến đây vì muốn được nổi tiếng cơ.”

Kỳ cục chưa, thế mà tớ lại *đang* nghĩ về hội đấy.

Các ngày học trong tuần trôi qua rất nhanh. Ngày thứ Năm đã đến trước khi tớ kịp nhận ra. Tớ vẫn chưa trả lời thư điện tử của Nate, và cậu ấy cũng không gửi thư mới. Tớ ghét sự thật là mọi lời cậu ấy nói đều đúng. Tớ không muốn đối mặt với việc đó, vì vậy tớ cố không nghĩ về nó. Đồng nghĩa với việc tớ cũng không kể gì với bạn bè. Như vậy sẽ khiến sự việc thực tế hơn. Hơn nữa tớ đã phải đối mặt với đủ mọi chuyện rồi – không chỉ có mỗi chuyện phòng vệ trước ngày-không-phải-ngày-hẹn-hò với Ryan mà còn phải tìm cho ra xem một đứa con gái nên mặc thế nào trong một ngày-không-phải-ngày-hẹn-hò.

Tớ đứng tần ngần mãi trước tủ quần áo với hy vọng câu trả lời sẽ tự lộ diện. Ban đầu tớ định mặc áo phông in hình nhóm Beatles và quần jeans, nhưng tớ lại nghĩ, trang phục này có vẻ cổ lỗ sĩ, hơn nữa tớ dám chắc chắn là đám đông năm-mười-tuổi-gì-đó đều sẽ mặc kiểu quần áo này. Tớ nghe thấy tiếng chuông cửa reo và vội vàng túm lấy chiếc áo cộc tay màu trắng và chiếc quần nhung kẻ màu xanh nước biển.

Tớ chạy xuống nhà đúng lúc nghe thấy bố nói với Ryan, “Cháu biết đấy, bác nghĩ cũng là điều tốt khi các ban nhạc muốn làm cho âm nhạc sống mãi, nhưng khán giả không nên tự lừa dối mình...”

“Con xuống rồi đây!” tớ cắt ngang lời bố. Tớ sợ Ryan sẽ vội vàng bỏ đi nếu bố mẹ tớ nói tiếp về chủ đề này. Ra tới cửa tớ giơ tay vẫy chào bố mẹ. Tớ liếc nhanh Ryan và cố không nhận thấy cậu ấy điển trai đến mức nào trong trang phục quần kaki và áo sơ mi xanh – tớ và chị Rita vẫn nói đùa rằng tụi con trai luôn mặc bộ quần áo đó trong ngày hẹn hò đầu tiên, còn con gái sẽ mặc quần jeans và áo bó sát màu đen. Vì tớ không mặc áo bó màu đen, vì thế rõ ràng tối nay không phải là tối hẹn hò.

“Penny Lane ơi, khoan đã con.” Bố nhìn tớ với vẻ mặt kỳ quặc. *Làm ơn đừng giáo huấn con mà, đừng giáo huấn con mà.* “Con yêu, hôm nay con xinh lắm! Có phải con trang điểm không đấy?”

Ôi Chúa ơi, tại sao lại là bây giờ chứ?

Tớ liếc Ryan và cậu ấy nở nụ cười rạng rỡ nhất; rõ ràng là bố mẹ tớ đã khiến cậu ấy rất vui vẻ, và hầu hết mọi người đều được như thế – trừ con cái của bố mẹ.

Tớ thấy hai má mình nóng rần rần lên. “Bố...”

“Thôi nào anh yêu, để con đi đi mà.” Vậy là cũng có một lần mẹ là người cứu nguy cho tớ. “Penny à, chúc con vui hết cỡ. Cả cháu nữa, Ryan

nhé. À, Penny này, hôm này trông con rất xinh. Không ngờ con lớn nhanh đến thế. Nhanh thật, cứ như vừa mới hôm qua thôi...”

“Yesterday...” bố bắt đầu ngân nga hát bài *Yesterday*.

Có lẽ, tớ nghĩ, mình nên chạy trốn vào phòng ngủ... cho đến khi đủ 18 tuổi. Nhưng thay vào đó, tớ moi nốt chút phẩm giá còn lại và nói, “Nếu bố mẹ thôi làm con lúng túng thì con nghĩ là bọn con sẽ đi ngay đây.”

“Ryan này,” tớ nói khi bọn tớ đã được tự do, “giờ thì cậu biết tại sao tớ lại tìm trường đại học ở tận châu Âu rồi đấy.”

Ryan cười vang và lắc đầu. “Tớ nghĩ chắc các ông bố bà mẹ vẫn nghĩ họ có quyền làm con cái xấu mặt, có lẽ đây là cách để họ trả thù ông bà tụi mình đấy. Tớ dám cá là ít nữa cậu cũng sẽ làm vậy.”

Hừm, tớ chỉ có thể nói một điều chắc chắn thôi – chắc chắn tớ sẽ đặt cho con tớ một cái tên bình thường.

Bọn tớ đi tới ô tô và Ryan mở cửa xe cho tớ. Hành động đó mới phù hợp với “ngày hẹn hò” làm sao.

“Ngoài ra,” Ryan nói khi cậu ấy ngồi vào ghế lái, “bố mẹ cậu chỉ nói thật thôi mà. Tối nay quả thực trông cậu rất xinh.”

Tâm trí tớ quay mòng mòng khi cậu ấy lái xe ra khỏi bãi đậu.

Có ai làm ơn giải thích cho tớ biết chính xác là đang xảy ra chuyện gì không?

Trên đường đi bọn tớ chỉ nói chuyện về trường học và tán gẫu về thầy cô giáo, nhưng trong đầu tớ chỉ có một suy nghĩ duy nhất: *Ryan Bauer nói tớ xinh đẹp. Ryan Bauer nghĩ tớ xinh xắn.*

Hoặc có lẽ cậu ấy chỉ tỏ ra lịch sự thôi.

Tớ ngó qua gương bột điện thoại công cộng trong nhà hàng và thấy cậu ấy đang xem thực đơn. Mái tóc đen dợn sóng của cậu ấy vẫn còn hơi ướt vì chắc chắn cậu ấy mới tắm xong sau khi tập thể thao. Cậu ấy ngẩng đầu lên và bắt gặp ánh mắt tớ đang nhìn. “Cậu có thấy món nào ngon không?”

Cậu không biết được đâu.

Tớ đấu tranh vất vả để xem mình nên ăn gì. Chị Rita lúc nào cũng gọi món rau trộn trong buổi hẹn hò đầu tiên, nhưng tớ có đi hẹn hò buổi đầu đâu chứ. Mặc dù tớ cũng tự hỏi liệu Ryan có mong tớ sẽ ăn món gì đó nhẹ không. Nhưng tớ đói lắm...

“Em gái ơi, em gọi món gì?” Cô phục vụ tuổi trung niên ngó xuống cười khích lệ với tớ, có lẽ cô ấy nghĩ bọn tớ đang... đang gì cũng được.

Tớ chọn bánh sandwich, khoai tây chiên và nước ngọt. Tớ ghét rau trộn, và tớ sẽ không bao giờ tán thành bất cứ ai dám từ bỏ bản chất của mình vì một gã con trai, ngay cả khi gã con trai đó chỉ là một người bạn. Tớ không định giả vờ làm một người không phải là tớ đâu. Mặc dù tớ hy vọng Ryan cũng sẽ gọi món gì đó giống như thế.

“Còn em thì sao?” Cô phục vụ bàn nhìn Ryan từ đầu đến chân, và rõ ràng là cô ấy đang bị ấn tượng mạnh. Tớ biết phần lớn tụi con gái đều thấy khó chịu khi người phụ nữ khác nhìn ngó bạn trai của mình, hoặc trong trường hợp này là bạn-trai-giả-vờ, nhưng tớ lại nghĩ đó là một lời khen tặng. Hơn nữa, trông cô ấy phải hơn bọn tớ đến hai mươi tuổi.

“Cho em rau xanh trộn,” Ryan nói. Tim tớ đập thình thịch. *Đừng, đừng mà, đừng mà, vì mọi việc đang tốt đẹp, cậu không thể gọi rau trộn được, cậu mười sáu tuổi rồi đấy!* "... và thịt nhồi để khai vị, và thêm bánh kẹp hai miếng thịt băm kèm phô mát, khoai tây chiên và nước sô-cô-la.”

Đó là chàng trai của tớ.

Ừm ừm, cũng không hẳn là chàng trai của tớ.

“À, Penny này, tớ hơi ngạc nhiên khi cậu đồng ý đi với tớ.”

“Sao cậu lại nói vậy?”

Cậu ấy nhún vai. “Tớ không biết – thật đấy, tớ cũng hơi sợ nhóm bạn của cậu sẽ trói chân trói tay tớ lại nếu bọn họ biết tụi mình làm chung việc gì đó với nhau.”

“Cậu biết không, mấy điều Todd nói về hội không đúng đâu nhé.” Tớ cảm thấy hai má nóng bừng.

“Tớ biết chứ...” Cậu ấy nghịch vợ vãn giấy gói ống hút. “Chắc là đôi lúc tớ không biết mình nên tin điều gì. Nhưng điều đó không quan trọng, vì lúc này cậu đang ở đây với tớ rồi.”

Tớ im lặng nhìn cậu ấy, không biết mình nên nói gì.

“Dù sao tớ cũng rất mong ngóng đến buổi tối hôm nay.” Cậu ấy ngẩng đầu lên cười với tớ.

Tớ cũng thế, tớ thầm nghĩ. Hình như là tớ rất mong.

Vài giây im lặng giữa hai bọn tớ. Tớ thấy mình khó có thể tránh ánh mắt của cậu ấy.

“À, ừm.” Ryan nhìn đi chỗ khác và đưa tay lên vuốt tóc. “Hy vọng cậu sẽ không nghĩ ít hơn về tớ khi tớ nói ra điều này, nhưng tớ không biết nhiều về ban nhạc Beatles. Hình như tớ chỉ biết một, hai bài thôi.”

“Sao cơ? Cậu *không* nói thật chứ!” Tớ hét lên và quên mất mình đang ngồi trong nhà hàng.

“Ôi xin lỗi cậu nhé! Đó là một trong những lý do khiến tớ muốn đến đây, để xem ban nhạc nổi tiếng đó là thế nào mà.”

“Để xem ban nhạc nổi tiếng đó là thế nào mà?” Thật là hay khi biết Ryan cũng có điểm thiếu sót – và là điểm thiếu sót rất lớn. “Ban nhạc Beatles là ban nhạc vĩ đại nhất mọi thời đại. Họ... họ...” Tớ vục mặt vào hai bàn tay.

“Họ sao cơ?”

“Không có gì đâu. Tớ chỉ bắt đầu nhắc cho mình nhớ đến bố mẹ thôi, và trời ơi, rùng rợn vô cùng, rùng rợn vô cùng tận.”

“Oái, cậu nói nữa đi.” Ryan nâng cằm tớ ra khỏi hai bàn tay. “Tớ thấy duyên dáng lắm.”

“Ừ, duyên dáng một cách điên cuồng. Giống như một gã say lừ khừ.”

Cậu ấy lắc đầu nhưng tay cậu ấy vẫn nâng cằm tớ. “Không, ý tớ là duyên dáng không cường lại được ấy.”

Nụ cười trên mặt cậu ấy dần tan khi cậu ấy chậm rãi nhào người ra trước...

“Em nào gọi món rau trộn nhỉ?”

Ryan ngồi thẳng lưng trở lại ghế khi món ăn được mang tới. Tớ nhìn đĩa thức ăn và cố hoàn hồn. Tớ cảm thấy đôi mắt của Ryan đang nhìn mình.

Không phải là cậu ấy chuẩn bị...

Hình ảnh về buổi tối thứ Bảy tuần trước với Rosanna vụt hiện lên trong đầu tớ. Nếu cậu ấy... thì Hội những trái tim cô đơn sẽ bị huỷ hoại.

Nhưng tớ ngu quá. Ryan chỉ nhào người ra thôi mà. Cậu ấy chỉ muốn tỏ ra thân thiện thôi. Cậu ấy vẫn luôn luôn thân thiện đấy thôi. Rõ ràng là tớ hiểu nhầm cậu ấy thôi.

Tớ lấy khoai chiên ăn, vừa ăn vừa hy vọng mình có thể chạy trốn để gọi điện cho chị Rita.

Đó là ca cấp cứu đại khẩn cấp đấy.

“Cậu nói đùa tớ!”

Ryan tròn mắt nhìn tớ. “Cậu chỉ cần thả vé xuống thôi mà.”

Cậu ấy đưa vé cho tớ khi bọn tớ đi qua cửa trung tâm Civic. Tớ nhận thấy hãng phát hành vé gửi phong bì đề tên Ryan thay vì tên của mẹ hay cha dưỡng cậu ấy, mặc dù đáng ra họ phải là người nhận được hai tấm vé này.

Một cơn rùng mình len lỏi bên trong tớ khi Ryan đặt tay lên thắt lưng tớ để đi đến chỗ ngồi.

“Được rồi, giờ thì tớ không nhượng bộ đâu.” Tớ ngồi xuống và khoanh tay trước ngực.

Ryan cười. “Ồ, tớ mới là người không nhượng bộ chứ, phải không? Penny ơi, thật lòng tớ không nghĩ cậu là một cô nàng ương bướng đâu.”

“À, nhưng lại đúng thế đấy, tớ là cô nàng vô cùng ương bướng đấy.” Tớ cố giữ nét mặt thật nghiêm nghị. “Ngoài ra, tớ cũng không phải là cô nàng hoàn toàn không có lý đâu.”

Ryan quàng tay quanh lưng ghế của tớ và nghiêng sát vào tớ. “Ồ, thật sao? Giọng cậu ấy lộ rõ niềm vui thích. “Tớ nghĩ là sẽ không có ai ở đây ủng hộ cậu đâu.”

Tớ ngồi ngả ra ghế và thở dài thườn thượt.

“Thôi được rồi, đừng tin tớ vậy.” Cậu ấy mỉm cười tự mãn với tớ. Cậu ấy ngó nghiêng nhìn các khán giả lớn tuổi. “Cô ơi?” Ryan khẽ chạm vào vai người phụ nữ ngồi trên bọn tớ.

“Cậu làm gì thế hả?” tớ hoang mang hỏi.

Cậu ấy quay sang phía tớ. “Tớ đang chứng minh một điều thôi mà.”

Một người phụ nữ khoảng ngũ tuần – cô ấy mặc áo in hình nhóm Beatles, hiển nhiên là vậy – quay lưng lại và có vẻ ngạc nhiên khi thấy một người như Ryan ngồi giữa một lô một lốc các khán giả ở độ tuổi trung niên.

“Cháu rất xin lỗi vì làm phiền cô.” Ryan nở nụ cười đẹp nhất với cô ấy, và trông cô ấy không có vẻ bị làm phiền chút nào. “Cháu rất mong cô sẽ giúp cháu trong mỗi bất đồng này. Cháu đang bất đồng với bạn gái ạ.”

Cậu ấy vừa nói là bạn gái á?

Cậu ấy nói tiếp, “Cô ạ, cháu vẫn nghĩ là sự ga lăng vẫn chưa bị tiêu biến, vì vậy tối nay cháu đang cố làm một việc hào hiệp.” Người phụ nữ đó phần khích gật đầu với Ryan. Tớ chỉ có thể nói rằng cậu ấy sẽ thắng hiệp này. “Nhưng hình như cháu khiến cô gái xinh đẹp đang ngồi cạnh cháu buồn lòng, và tên cô ấy được đặt theo tên một bài hát của nhóm Beatles.” Ryan ra hiệu về phía tớ và tớ cố hết sức để mỉm cười và vẫy tay với người phụ nữ tử tế đó thay vì đấm người đồng hành lịch thiệp của mình. “Thật lòng cháu thấy bạn ấy không công bằng. Tối nay cháu mời bạn ấy đi xem nhạc, vì vậy sẽ là công bằng khi cháu trả tiền vé, nhưng bạn ấy lại không hợp tác.”

Ryan lại nhìn tớ và nháy mắt. Tớ xê chân để gót giày tớ giẫm lên chân trái cậu ấy.

“Á!” Cậu ấy dịch chân ra và đặng hăng. “Cô ơi cô có nghĩ là bạn ấy nên nói cảm ơn thay vì trả lại tiền vé cho cháu không ạ?”

Người phụ nữ đó vỗ lên đùi Ryan. “Tất nhiên rồi, cháu dễ thương quá đi mất. Cô dám nói cháu là cậu bạn trai tuyệt vời đấy.”

Tớ mở miệng định phản đối nhưng Ryan ngẩng mặt lên cười tươi rạng rỡ với cô ấy. “Thật sao ạ, cháu cảm ơn cô nhiều lắm.”

Người phụ nữ đó hơi đỏ mặt và thích thú trước sự chú ý của Ryan. Cô ấy nghiêng người hỏi, “Buổi hẹn đầu tiên hả?”

Tớ nín thở.

Cậu ấy mỉm cười. “Vâng, và cô nghĩ cháu có cơ hội với buổi hẹn hò thứ hai không nếu cháu để bạn ấy trả tiền vé ạ?”

Bóng tối nuốt chửng tớ. Trong một khoảnh khắc rất nhanh tớ hy vọng mình bị tai biến. Tớ chớp mắt liên tục, nhưng bóng tối không tan biến. Sau đó hai tai tớ chỉ nghe thấy tiếng la hét và nhịp đập của tớ mỗi lúc một nhanh hơn. Một hình phạt thích đáng vì đi hẹn hò đây.

Ánh sáng ủa ra cách bọn tớ vài chục mét khi bốn chàng trai mặc comple đen xuất hiện trên sân khấu.

Biểu diễn ca nhạc. Tớ lắc đầu và quay về với hiện tại. Ryan đứng lên cùng với toàn bộ đám đông khi Bộ Tứ bắt đầu hát bài *I Want to Hold Your Hand*. Tớ phải vịn vào tay ghế mới đứng lên được – quá nhiều sự bối rối đang chạy ù ù trong đầu tớ.

Tớ nhìn Ryan – cậu ấy đang cười với tớ và khẽ đặt tay lên eo tớ.

Mình đang hẹn hò với Ryan Bauer.

Ruột gan tớ lộn mào và tớ cố lấy lại hơi thở. *Khỉ thật, mình đang hẹn hò với Ryan Bauer. Mình không được hẹn hò cơ mà!* Không chỉ có vậy, tớ còn tuyên bố trước toàn bộ Hội những trái tim cô đơn là tớ sẽ không hẹn hò nữa đấy.

Tớ tập trung tâm trí vào tiếng nhạc. Lời bài hát len lỏi vào trong tớ như những kỷ niệm – vui và buồn – khi tiếng hát tiếp tục vang lên.

Được rồi Penny ạ – mày làm được mà.

Ánh sáng mờ dần khi ca sĩ đánh ghi-ta chơi đàn, và tim tớ như rơi thõng xuống. Tớ cảm thấy nước mắt trào lên, và tớ cố hết sức để kiềm chế. Tớ cố xua lời bài hát ra khỏi tâm trí, nhưng tớ không thể. Tớ không ổn rồi; tình huống này không ổn chút nào. Và tất nhiên, hãy để chuyện đó cho John, Paul, George và Ringo – ngay cả khi đó chỉ là bốn người đóng giả – để mọi thứ vào đúng triển vọng vốn có.

Tớ lắc lư theo tiếng nhạc và nhắm mắt lại. Tớ hát theo lời bài hát về nỗi tuyệt vọng, niềm khao khát, và sự ngốc nghếch trong tình yêu. Về cơ bản, đó là những gì tớ đang cảm nhận được vào khoảnh khắc đó.

Tớ là đồ đạo đức giả toàn tập. Mặc dù tớ vẫn nói với mọi người rằng tối nay không phải là tối hẹn hò, nhưng một phần rất lớn trong tớ lại muốn đây là buổi hẹn hò. Bây giờ tớ mới nhận ra điều đó.

Có vẻ đúng lắm. Ryan luôn tốt với tớ. Cậu ấy là người tốt mà.

Nhưng tớ cũng đã từng nghĩ như vậy về Nate. Nate tốt với tớ, cậu ấy là người tốt. Rồi cậu ấy lừa dối, và làm tan nát trái tim tớ.

Tớ đã hứa với mình là sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra nữa.

Tên ngốc đại ngu dốt.

Nate gọi mình như vậy.

Tớ cũng không muốn mình trở thành Đồ ngốc đại ngu dốt.

Mặc dù tớ muốn lừa dối mình khi nghĩ rằng với Ryan mọi việc sẽ khác, nhưng mọi thứ sẽ không khác. Tớ sẽ không sập bẫy nữa. Tớ biết nên là như vậy.

Khi bài hát kết thúc, tớ biết mình phải làm gì. Phải chấm dứt việc này – lời tán tỉnh, sự ham muốn, mọi thứ. Việc này không phải vì tớ muốn, mà là vì điều tốt đẹp nhất cho nhóm tớ, cho các bạn tớ.

Penny ơi, đối diện với tiếng nhạc đi. Mà phải giấu kín tình yêu đó. Mà không được che giấu cảm xúc. Thay vào đó mà phải phá huỷ cảm xúc. Giết chết cảm xúc trước khi chúng giết chết mà.

Đèn sáng trở lại và Ryan sung sướng nhìn tớ. “Sợ quá... nhưng cậu đừng nói với bố mẹ cậu là tớ nói thế nhé?”

Tớ mỉm cười vội với cậu ấy và len ra khỏi lối đi giữa hai hàng ghế. Trên đường về nhà, tớ hầu như chỉ ngồi im, chỉ trả lời câu hỏi của Ryan Bauer về nhóm Beatles. Khi cậu ấy rẽ vào góc quanh đến nhà tớ, tớ biết mình cần phải thực hiện chiến lược chuồn khẩn cấp, một chiến lược đảm bảo sẽ không có buổi hẹn hò thứ hai. Và chỉ có tớ mới biết là việc này sẽ không hay ho lắm đâu.

Cậu ấy đỗ xe. “Penny à, tớ rất vui vì tối nay cậu đi với tớ. Tớ vui lắm.”

Tớ nhảy vọt ra khỏi xe trước khi cậu ấy kịp tắt máy. Tớ quay người lại khi cửa đã mở và nhìn thấy một Ryan đang sững sốt. “Ừ, cảm ơn cậu nhé. Chào cậu.” Tớ nói. Tớ đóng sầm cửa ô tô và chạy ù về cửa nhà, cố hết sức có thể để chui vào tới nhà trước khi oà khóc.

Mình làm đúng.

Tớ nhắc đi nhắc lại với chính mình như vậy.

Hai mươi lăm

“TỐI QUA THẾ NÀO?” Sáng hôm sau Tracy hỏi khi tớ vừa ngồi vào xe.

Kinh khủng.

“Buổi biểu diễn hay lắm...” tớ vừa trả lời vừa lục lọi lung tung trong túi sách, và tớ cũng không biết mình lục tìm cái gì.

“Ừ, vậy Ryan có quan tâm nhiều đến cậu không?”

Tớ nhìn Tracy như thể cô nàng bị mất trí.

“Này, tớ sẽ không đổ lỗi cho một chàng trai nếu cậu ta cố làm thế đâu. Cậu rất quyến rũ mà!”

Tớ phớt lờ cô nàng và tiếp tục lục lọi túi.

“Pen ơi, tớ chỉ đùa cậu thôi mà. Ryan là chàng trai tốt. Nếu có một chàng trai để tớ phá vỡ quy định thì chỉ có thể là cậu ấy thôi.”

Túi sách của tớ rơi xuống sàn.

“Khi thật! Xin lỗi cậu nhé!” Tớ cúi xuống nhặt bút sách.

“Cậu ổn không thế?”

Không, không ổn tí nào.

“Ổn.”

Diane đứng đợi bọn tớ ngoài cửa trước.

“Chào Penny, tối qua thế nào?”

“Bình thường.”

Diane có vẻ lúng túng. “Bình thường á?”

Tớ lại bắt đầu lục lọi túi trong khi bọn tớ đi vào lớp. “À, vui, ban nhạc biểu diễn hay. Nhưng bọn họ không biểu diễn toàn bộ các bài hát tớ muốn nghe, nhưng cũng là nhạc của Beatles, và bọn họ cũng biểu diễn nhiều bài hát cổ điển. Các cậu có biết rằng nhóm Beatles có nhiều đĩa đơn hạng nhất hơn tất cả các nghệ sĩ trong mọi thời đại không?”

Tracy chỉ lắc đầu. Rõ ràng là cô nàng vốn quen với việc tớ tuôn ra hàng tràng thông tin ngẫu nhiên về nhóm Beatles. Diane nói gì đó, nhưng tớ thấy mình không thể ngừng nói về ban nhạc Beatles. Tracy đi tới tủ đựng đồ của cô nàng, nhưng Diane vẫn đi theo tớ.

“Penny này.” Cô nàng đặt tay lên tay tớ, có lẽ để giúp thần kinh của tớ ổn định. “Cậu có muốn nói gì...”

“Ồ, tớ quên gì đó rồi. Tớ phải đi đây!” Tớ đi về hướng đối diện tủ đựng đồ và hướng đến lớp học đầu tiên. Chỗ nào cũng sẽ tốt hơn là nói chuyện với Diane về Ryan.

Sẽ là một ngày dài lê thê đây.

“Cậu rạch bụng con lợn được không? Tay tớ đau quá.” Tyson nhăn nhó gập bàn tay phải lại.

“Ừ.” Tớ cầm con dao mổ trên tay cậu ấy. “Cậu sao vậy?”

“Chắc tại dạo này tớ tập tành hơi nhiều.” Trông cậu ấy hơi lo lắng.

“Sắp có buổi biểu diễn lớn à?”

“Ừ, gọi là vậy cũng được.” Cậu ấy ngó đăm đăm xuống sàn. Cậu ấy ngẩng lên nhìn tớ khi thấy tớ không nói gì. “Tớ sắp đi thi thử.”

Nhưng cậu ấy có một ban nhạc rồi mà. Tớ đoán là cậu ấy muốn hướng tới mục đích tốt đẹp hơn, và lớn lao hơn.

“Thi thử gì cơ?”

“Để vào trường Julliard.” Cậu ấy lại ngó xuống sàn.

“Julliard á? Trường Julliard á?” Giọng tớ sôi nổi hẳn lên. “Trường âm nhạc sao?”

Mặt Tyson nhanh chóng đỏ lừ lên khi cậu ấy gật đầu. Cậu ấy nhìn xung quanh với hy vọng không ai nghe thấy tiếng tớ nói. “Ừ, chắc tại tớ tập nhiều quá. Tớ chỉ muốn băng chặt tay lại thôi.”

Tớ sững sờ. Julliard là trường âm nhạc uy tín nhất cả nước.

“Cậu sẽ thi bản nhạc gì?” Thật là vui. Mỗi khi tớ nghĩ mình đã hiểu cậu ấy, cậu ấy lại làm tớ ngạc nhiên hết sức.

Cũng giống như Ryan mà – hoá ra Ryan cũng là một sự ngạc nhiên diệu kỳ.

Nhưng rồi giọng nói của lý trí lại ùa về trong tớ. *Nate cũng từng khiến mày ngạc nhiên mà. Và hoá ra là quá diệu kỳ, phải không?*

“Tớ sẽ thi bản Sonata của Beethoven trong Điều C thôi, và tớ sẽ chơi ghi-ta bản nhạc tớ tự sáng tác.”

“Cậu cũng chơi piano à?”

Cậu ấy gật đầu. “Từ hồi tớ bốn tuổi.”

Tớ gật đầu trong nỗi sợ hãi trọn vẹn.

“Penny này, cậu nói thật đi, cậu nghĩ tớ là kẻ thất bại đến mức nào?”

Tớ đâu có nghĩ Tyson là kẻ thất bại. Thật ra tớ còn nghĩ cậu ấy là một chàng trai tốt. Ừ, một chàng trai tốt – tớ từng nghĩ điều này là phi lý, nhưng biết đâu tớ nghĩ sai... về Tyson thì sao.

Tyson không phải là Nate.

Tyson cũng không phải là Ryan.

Tớ có cảm giác theo bản năng là cậu ấy sẽ đối xử tốt với Morgan. Và Morgan xứng đáng có một người bạn trai tốt.

Tớ nhìn cậu ấy. “Cậu nên mời Morgan đi chơi.”

“Sao cơ?”

Tớ đứng sát vào cậu ấy. “Tớ nghĩ cậu nên mời Morgan đi chơi.”

“Nhưng... tớ nghĩ...”

“Cậu hãy quên Hội đi. Cứ để đấy cho tớ.”

Nét mặt cậu ấy lộ rõ vẻ sững sốt. “Nhưng làm sao tớ biết là liệu bạn ấy có đồng ý đi với tớ không?”

“Vì bạn ấy mến cậu. Bạn ấy mến cậu lâu lắm rồi.”

Tyson cười ngoác miệng đến mức người cậu ấy như sắp nổ tung. “Ừ, tớ sẽ mời. Nhưng phải sau buổi thi thử. Tớ căng thẳng lắm rồi.”

“Hay lắm!”

Tớ nhận thấy rằng ít nhất một thành viên của hội nên nhận được thứ mà bạn ấy mong muốn.

“Chào cậu, hình như tớ đã làm một việc tồi tệ,” tớ thú nhận với Tracy sau bữa ăn trưa.

“Cậu hôn Ryan à?” cô nàng vừa hỏi vừa nhấp nha nhấp nhồm.

“Không đâu – mà này, không liên quan gì đến Ryan đâu nhé.”

Tớ kể cho Tracy nghe về Morgan và Tyson, và cô nàng gật đầu trong khi xử lý nguồn thông tin tớ tuôn ra. “Tớ không thấy có vấn đề gì to tát nếu Morgan hẹn hò với cậu ấy cả,” tớ nói. “Chỉ cần bạn ấy vẫn tham dự các buổi họp vào tối thứ Bảy và vẫn ăn trưa với bọn mình, thì có vấn đề gì to tát chứ? Tụi mình sẽ kéo cô nàng trở lại nếu cô nàng dám thay đổi bản thân.”

“Cậu có nhận thấy rằng việc này sẽ thay đổi mọi việc trong Hội không?”

Tớ gật đầu. “Tớ nhận thấy chứ, nhưng sẽ không hại gì nếu nói về chuyện này vào tối thứ Bảy đâu.”

Tớ đi đi lại lại và suy tính xem liệu bỏ tiết học lần đầu tiên từ hồi đi học trung học có phải là lựa chọn tốt nhất không. Tớ vẫn tránh mặt Ryan nhưng tớ khó mà trốn lâu được. Khi tớ queo vào góc để đến lớp học môn Lịch sử Thế giới, tớ thoáng nhìn thấy cậu ấy; tớ vội vàng đi đến chỗ Jackie Memmott – người ngồi sau bọn tớ hai hàng ghế – và trò chuyện ngăn ngăn về hội. Tớ giả vờ hăng say nói chuyện, nhưng tớ vẫn nhìn thấy Ryan nghiêng người về phía bên phải ghế của cậu ấy, gần chỗ tớ ngồi.

“Xin phép trò Bloom, tôi bắt đầu giảng bài được chưa?” Cô giáo Barnes hỏi và nóng lòng gõ gõ viên phấn xuống bàn.

Được rồi, có lẽ tớ hành động hơi lộ liễu. Tớ quay trở về chỗ ngồi và mỉm cười yếu ớt với Ryan khi ngồi xuống. Tớ định bụng sẽ tập trung vào bài giảng, ghi chép đầy đủ và học hành nghiêm túc. Tớ sẽ không để cho cậu ấy làm tớ xao nhãng. Tớ thấy cậu ấy viết vào vở. Hình như cậu ấy không có rắc rối nào để mất tập trung cả.

Có cái gì đó chạm vào tay trái tớ, và suýt nữa thì tớ nhảy vọt ra khỏi ghế. Ryan đẩy vở để tớ nhìn thấy dòng chữ cậu ấy vừa viết. Tớ cố lờ đi,

nhưng cậu ấy đẩy cuốn vở ra xa khỏi bàn đến mức trang giấy nằm cả trên đùi tớ.

Mọi việc ổn không?

Tớ nhìn thẳng về phía trước và gật đầu.

Cậu ấy lại tiếp tục viết trong khi cô Barnes đều đều nói về sự phát triển tài chính trong Thế chiến thứ hai.

Ryan lại chạm vào tay tớ. Tớ liếc mắt.

Tối qua vui lắm.

Một nụ cười xuất hiện trên mặt tớ khi tớ nghĩ về niềm vui tối qua của mình. Ryan rạng rỡ hẳn lên và ngồi trở lại ghế, rõ ràng là cậu ấy rất hài lòng với phản ứng của tớ.

Tại sao tớ lại phải cười, và tại sao cậu ấy lại khiến tớ suy nghĩ nhiều thế này chứ? Tổng khứ Ryan Bauer ra khỏi tâm trí khó khăn hơn tớ nghĩ nhiều.

Khi chuông reo, tớ nhảy vọt ra khỏi ghế và đi thẳng ra cửa nhanh hết mức có thể. Tớ cảm thấy một cái giật mạnh và tớ ngã sõng soài trên nền phòng lát gạch lạnh cứng. Tớ cố hiểu xem đã xảy ra chuyện gì khi đám đông nho nhỏ đứng bầu xung quanh. Tớ đứng lên và tháo chiếc cặp đeo chéo ra vì nó bị vướng vào ghế.

“Úi, Penny ơi, cậu có sao không?” Ryan vừa hỏi vừa bước gấp lên trước.

“*Tớ ổn.*” Tớ nói hai từ này gay gắt hơn dự tính, nhưng có lẽ như thế cũng tốt. Cậu ấy cố giúp tớ đứng lên, nhưng tớ đẩy tay cậu ấy ra. “Tớ không sao. Chỉ là tớ vấp...”

“Ừ, tớ cũng nghĩ thế.” Ngữ điệu của cậu ấy làm tớ ngạc nhiên; cậu ấy không còn vui mừng nữa. Hai bọn tớ im lặng nhìn nhau cho đến khi bọn tớ nghe thấy thông báo trên đài.

“Đề nghị học sinh Penny Bloom đến văn phòng hiệu trưởng ngay lập tức. Trò Penny Bloom.”

Tớ lấy xong sách vở khi Todd tạo ra tiếng ồn ã "ú ù". “Có vẻ như Tiểu *thường* bé nhỏ gặp rắc rối thì phải.”

“Todd, im đi,” tớ và Ryan đồng thanh nói.

Ryan nhìn tớ với nét mặt bị tổn thương trước khi cậu ấy bước ra khỏi cửa.

Tớ vừa đi đến văn phòng hiệu trưởng vừa cố nghĩ xem mình đã làm gì sai trái. Tớ thấy bố mẹ đang đợi sẵn với vẻ mặt lo lắng. Tớ chạy ù nốt quãng đường còn lại.

Hai mươi sáu

“CÓ CHUYỆN GÌ VẬY A?” TỚ HỎI NGAY KHI bước vào phòng hiệu trưởng.

“Con nói cho bố mẹ biết đi,” mẹ nói. “Thầy Braddock mời bố mẹ đến và nói có việc vô cùng quan trọng. Bố con phải huỷ mấy cuộc hẹn khám nha khoa để đến đây đây.”

Tớ không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Tớ nhìn bố mẹ và chỉ có thể nói là bố mẹ không bình thường. “Con không biết mà.” Tớ không nói dối. Tớ không đi học muộn. Điểm số của tớ vốn vẫn tốt, và năm nay điểm số của tớ còn khá hơn năm ngoái cơ mà...

Cửa văn phòng hiệu trưởng mở và Hiệu trưởng Braddock bước ra ra hiệu cho bố mẹ và tớ vào trong. Thầy Braddock to béo, hói đầu và trông thầy có vẻ là một người đàn ông tử tế, cho đến khi thầy mở miệng. Khi bố mẹ và tớ bước vào văn phòng làm bằng panô giả gỗ treo đầy ảnh và cúp chiến thắng mà thầy gặt hái được trong những ngày tháng oai hùng tại trường McKinley ba mươi năm về trước, tớ thấy mạch đập nhanh hơn.

“Tôi rất xin lỗi vì đã mời ông bà đến đây gấp như thế này.” Thầy ra hiệu về phía bố mẹ tớ. “Nhưng phía nhà trường đang có chút vấn đề với trò Penny và sự việc đang nằm ngoài tầm kiểm soát của chúng tôi. Tôi không biết liệu ông bà có biết gì về Hội nhỏ mà Penny đã khởi xướng hay không.”

SAO CƠ?

“Tất nhiên là chúng tôi biết chứ,” Bố nói. “Tụi trẻ họp tối thứ Bảy hàng tuần tại nhà tôi mà. Một đám nữ sinh vui nhộn.”

Thầy hiệu trưởng Braddock cựa mình trên ghế. “À, việc đó đang gây ra một số rắc rối tại trường.”

Thật sao?

“Thật sao?” Mẹ hỏi. “Như rắc rối gì thưa thầy?”

Thầy Braddock kéo thẳng cà vạt. “Thưa ông bà Bloom, rắc rối là ở chỗ Penny đã lợi dụng kinh nghiệm không may mắn của mình để khiến toàn bộ nữ sinh trong trường quay lưng lại với các nam sinh.”

Tớ điếng cả người. “Thưa thầy, Hội không phải như vậy ạ!”

Thầy Braddock giơ tay ra hiệu cho tớ im lặng.

“Tôi rất tiếc vì Penny không tìm cho mình được một người bạn trai...”

“Thầy nói sao cơ!” Mẹ phản đối.

Thầy Braddock lại giơ tay lên. “Tôi xin lỗi. Tôi muốn nói rằng quả là không thích hợp khi Penny rêu rao tư tưởng đó với các nữ sinh trong trường, đặc biệt là các nữ sinh lớp 10 mới chân ướt chân ráo vào trường.”

“Thầy ạ,” mẹ nói. “Penny Lane đã khởi xướng một nhóm bạn tuyệt vời. Đây không phải một tổ chức hoạt động giấu giếm, thay vào đó tụi nhỏ dành thời gian ở bên bạn bè thay vì phải chịu áp lực là đi hẹn hò. Thưa thầy Braddock, chắc hẳn thầy biết mấy chuyện tình yêu tình báo lãng mạn ở tuổi này thường gây ra mớ hỗn độn thế nào rồi. Tôi rất ngạc nhiên khi thầy không *khuyến khích* hoạt động này.” Tớ nhìn mẹ và thấy hai má mẹ đỏ bừng. Sự việc rồi sẽ hay ho đây.

“Thưa bà Bloom, tôi không cho phép một học sinh đứng lên kiểm soát trường học. Penny đang lấy đi quá nhiều quyền lực ở trường này. Sự ảnh hưởng của trò này đối với các nữ sinh đang có xu hướng nằm ngoài tầm kiểm soát.”

Mẹ sốt ruột dậm chân lên sàn. “Và tôi giả định là thầy không gặp rắc rối gì với việc toàn bộ nam sinh ngưỡng mộ một cầu thủ giỏi? Thầy Braddock, xin phép cho tôi hỏi thầy một câu. Có thành viên nào trong Hội mắc lỗi gì không?”

“À, thật ra là không. Nhưng Hội nho nhỏ của trò này không được nhà trường cho phép, vì vậy...”

“Vì vậy,” mẹ cắt lời thầy, “việc đó không liên quan gì đến thầy.”

Thầy Braddock đặng hăng. “Vì vậy, chắc ông bà hiểu rõ vấn đề, rằng hành động không được nhà trường cho phép sẽ không được nhà trường khuyến khích. Tôi không thể cho phép hành động này tiếp diễn.”

Mẹ vất chéo chân. “Xin lỗi thầy Braddock, nhưng điểm số của Penny có bị tụt không?”

“Không...”

“Trong học kỳ này điểm số của Penny còn tiến bộ hơn, phải không thầy?”

Thầy ngó nhanh qua hồ sơ mỏng dính về tở. “Tôi đoán là vậy.”

“Vậy thì Penny Lane không làm gì sai trái cả, và Hội không ảnh hưởng đến điểm số của con bé, và Hội cũng họp bên ngoài trường. Tôi nói có đúng không thầy?”

“Thật ra thì...”

“À, vậy thì tôi không thấy có vấn đề gì ở đây cả.”

“Thưa bà Bloom, vấn đề là” – mặt thầy Braddock như muốn nổ tung – “là sau khi bài báo xuất hiện trên tờ *Monitor*, rất nhiều nam sinh trong trường đã phàn nàn. Không chỉ có vậy, tôi còn nhận được nhiều báo cáo đáng buồn từ Hội Cố vấn.”

Đợi đã, Ryan sẽ không...

“Vẫn chưa xảy ra chuyện gì, nhưng điều đó không có nghĩa là sẽ không xảy ra chuyện gì. Việc này báo hiệu rắc rối – RẮC RỐI – thưa ông bà.”

Mẹ đứng lên. “Tôi thực sự sẽ không nói từ ...”

“Becky.” Cuối cùng bố cũng lên tiếng. Bố đứng lên và đặt tay lên vai mẹ. Thầy Braddock tỏ ra bất căng thẳng, có lẽ thầy hy vọng bố tớ sẽ có cùng quan điểm với thầy.

“Cám ơn ông Bloom.”

“Penny Lane,” bố nói, “mình về thôi. Và thưa thầy Braddock, tôi chắc chắn là thầy sẽ không tranh cãi việc chúng tôi sẽ đưa Penny về, vì tôi nghĩ thật không công bằng cho con bé nếu nó phải ở lại đây sau khi thầy xúc phạm nó như vậy.”

Bố lấy áo khoác. Tớ chỉ biết nhìn bố.

“Và, thưa thầy Braddock, với tư cách là phụ huynh của Penny, chúng tôi khuyến khích Hội “nho nhỏ” như thầy vừa gọi. Việc làm của con bé rất hay, và thầy nên treo ảnh con bé lên tường thay vì trừng phạt nó. Chúng tôi rất tự hào về nó.”

Bố ôm và hôn lên trán tớ. “Con yêu, mình về thôi. Con đi lấy sách vở đi.”

Hai mươi bảy

TIN TỨC VỀ VIỆC TỚ VỘI VÃ VỀ NHÀ lan nhanh vun vút trong trường. Những người không-phải-là-thành-viên-câu-lạc-bộ nghĩ tớ bị đuổi học. Ngay cả Todd cũng nói với mọi người rằng cảnh sát phải đưa tớ ra khỏi trường. Tất nhiên là trên đường về tớ đã nhắn tin cho Tracy và Diane biết sự thật, và hai cô nàng đã kể đầu đuôi câu chuyện cho các thành viên còn lại của Hội những trái tim cô đơn. Bọn họ đều nghĩ tớ là một người hùng.

Trong buổi họp kế tiếp, ai ai cũng vui tươi hơn hở. Cứ như thể lời buộc tội của thầy Braddock đối với hội đã khẳng định giá trị của bọn tớ.

Tớ hy vọng đây là thời điểm thích hợp để đưa ra lời thông báo.

Diane và Tracy cùng tớ bước lên phía trước của căn phòng. Tớ ngó thấy Morgan mặt mũi đỏ bừng bừng. Từ khi biết Tyson cũng yêu mến mình, cô nàng rất hồi hộp nhưng may mắn là cô nàng không muốn từ bỏ hội.

“Được rồi, tớ muốn các bạn nghe hết mọi điều bọn tớ sẽ nói trước khi các bạn đưa ra kết luận.” Tớ vừa nói vừa nhìn Rosanna. “Tớ thành lập hội vì tớ chán ngấy tụi con trai. Nhưng khi hội mỗi lúc một đông đảo, tớ nhận thấy hội tập trung vào bản thân chúng ta nhiều hơn, và chúng ta đã làm việc này rất tốt. Vì vậy, tớ nghĩ là trọng tâm của chúng ta không phải là *không bao giờ* hẹn hò, mà sẽ là luôn thành thật với bạn bè. Nếu một người trong số chúng ta muốn...”

“Biết ngay mà!” Rosanna đứng bật dậy. “Tôi biết ngay mà! Bạn muốn hẹn hò với Ryan!” Con nhỏ chỉ tay vào tớ như thể tớ là kẻ tội phạm đã bị tuyên án.

“Nếu bạn vui lòng đợi và nghe cho rõ...”

“Ái chà, vui đây. Bạn là trưởng nhóm cơ mà,” con nhỏ đáp trả.

Tớ thấy cả phòng đều nhìn Rosanna. “Chuyện không phải về tớ,” tớ nói.

“Ồ ồ, thật sao?” Rosanna mở mắt to hết cỡ. “Thật là tiện lợi khi bạn quyết định thay đổi quy tắc sau khi bạn hẹn hò buổi đầu tiên với nam sinh nổi tiếng nhất trường.” Sự ghen tị toát ra trong giọng nói của con nhỏ. “Có lẽ không nên gọi là Hội những trái tim cô đơn nhỉ – gọi là Quy tắc Sẽ Thay đổi nếu Tiện cho Hội của Penny thì hay hơn.”

“Bạn im mồm đi!” Tracy hét vào mặt Rosanna. “Đặt cái mông tóp của bạn xuống ghế và nghe Penny nói, nếu không thì ra khỏi đây ngay. Tôi dám cá là sẽ không ai khóc lóc thương tiếc nếu bạn đi đâu.”

Thật là hay khi cô nàng Tracy xưa cũ trở lại đây.

Rosanna ngồi trở lại ghế như một đứa bé sáu tuổi bị người lớn nói là nó sẽ không được thưởng hai mươi lăm bảng vào lễ Giáng sinh.

“Tracy à, cảm ơn cậu,” tớ nói.

“Không có chi, thưa trưởng nhóm tài năng.” Tracy mỉm cười với tớ.

“Chuyện này không phải về tớ. Mà là về Morgan.” Cả phòng quay sang nhìn Morgan và cô nàng đang hết sức lúng túng. “Morgan à, tớ xin lỗi khi nói đến cậu, nhưng rồi mọi người cũng sẽ biết chuyện thôi. Các cậu ạ, chàng trai mà Morgan đem lòng yêu thương suốt nhiều năm liền cũng có tình cảm với bạn ấy. Và vấn đề là Tyson là một chàng trai tuyệt vời, và có lẽ ở trường McKinley chỉ có một vài người hiếm hoi như vậy, và tớ không muốn là người phải chịu trách nhiệm trước việc ngăn cản cơ hội của hai bạn ấy.

“Vì thế, tớ, Tracy và Diane đã nói chuyện với Morgan và bọn tớ nhất trí là chỉ cần bạn ấy vẫn tham dự các cuộc họp tối thứ Bảy, các sự kiện của

nhóm, và vẫn là Morgan mà chúng ta yêu mến, thì sẽ không có lý do gì khiến bạn ấy không thể thử một lần xem sao.”

Morgan đứng lên. “Cứ coi tớ là con chuột bạch trong phòng thí nghiệm đi. Hơn nữa, có vẻ việc này hơi hấp tấp, vì anh ấy còn chưa mời tớ đi chơi mà...”

Tốt hơn là cậu ấy nên mời, tớ nghĩ bụng. Tyson không hề hay biết cậu ấy đã gây ra bao nhiêu rắc rối.

Tớ tiến đến đặt tay lên vai Morgan. “Và tớ sẽ rất phấn khích được nghe thông tin chi tiết về cuộc hẹn của cậu trong buổi gặp tới.”

Rosanna cười hô hố. “Chắc cậu đang đùa nhì. Và khi nào bọn tớ sẽ được nghe về buổi hẹn hò của cậu?”

Đến lúc rồi. Tớ chịu đựng Rosanna đủ lắm rồi.

“Tớ muốn được làm rõ một vài điều với bạn và với mọi người.” Tớ run bắn lên vì giận sôi người. “Hiện tớ không có chút tình cảm nào với Ryan Bauer và sau này cũng sẽ như vậy. Như vậy là đủ rõ ràng với những ai đang băn khoăn này nọ. Tớ sẽ không bao giờ, và *không bao giờ* hẹn hò với Ryan.”

Cả phòng im lặng. Tracy và Diane biểu lộ nét mặt sợ hãi.

Tớ vừa làm gì vậy?

Hai mươi tám

MẶC DÙ TỚ RẤT THÍCH THÚ TRƯỚC CÁC QUY TẮC của Tracy đối với hội, nhưng cô nàng đã để lỡ một điều rất quan trọng. *Chuyện của Hội những trái tim cô đơn, phải ở lại với Hội những trái tim cô đơn.*

Tớ cứ nghĩ đương nhiên là vậy.

Nếu bạn không thể tin một thành viên của hội, vậy thì bạn tin tưởng ai cơ chứ?

Nhưng tớ không tin tưởng một người đưa tin.

Sáng thứ Hai, khi tớ, Tracy và Diane cùng đi tới trường và nói chuyện về Morgan và Tyson, hy vọng cuộc diễn thử của cậu ấy sẽ tiến triển tốt và mong cậu ấy đã chuẩn bị tinh thần mời cô nàng đi chơi. Bọn tớ đang chuẩn bị quẹo vào góc thì Diane chết lặng không nói gì nữa.

“Ôi không,” cô nàng nói. Tớ và Tracy cùng nhìn theo hướng mắt của cô nàng và thấy Rosanna đang nói chuyện với Ryan tại tủ đựng đồ của cậu ấy với vẻ mặt tự mãn.

Chắc chắn là chuyện không hay rồi.

Diane rảo bước nhanh hơn, và Ryan nhìn thấy ba bọn tớ đang đi tới. Cậu ấy nhìn tớ với vẻ mặt bị tổn thương trước khi đóng sập cửa tủ và bước đi.

“Để tớ nói chuyện với cậu ấy,” Diane đi theo cậu ấy.

Tớ biết Tracy cũng định đi theo Rosanna, nhưng cô nàng đứng lại ngay khi nhận thấy vẻ mặt hoảng hốt của tớ. “Penny ơi, không sao đâu,” cô nàng nói. “Nó là đồ đều.”

Tớ chậm chậm gật đầu. Cơ thể tớ cứng đờ.

“Đến lúc rồi, nó sẽ phải ra khỏi hội,” Tracy nói tiếp. “Tớ sẽ nói với nó.” Tracy đưa tớ ra tủ đựng đồ và giúp tớ mở cửa tủ. Tớ chỉ biết nhìn chăm chăm ra phía trước.

“Không, tớ sẽ nói,” tớ nói. “Vào bữa trưa.” Tớ gần như không nói nên lời.

“Ừ.” Tracy giúp tớ lấy sách. “Cậu cần gì nữa không?”

Có, tớ muốn biết tại sao lòng dạ tan nát đến vậy nếu như tớ không có cảm xúc gì với Ryan.

Diane kể mọi chuyện cho tớ nghe ngay trước giờ ăn trưa. “Rosanna nói với Ryan là cậu tuyên bố trước toàn thể hội rằng cậu nghĩ cậu ấy thật đáng thương, rằng cậu không hề mến cậu ấy như mến một người bạn, và cậu sẽ không bao giờ hẹn hò với cậu ấy.”

“Tớ không nói thế!” Tớ phản đối.

Ừm, chỉ là tớ không nói hai ý đầu tiên thôi.

“Tớ cũng nói với cậu ấy như thế, nhưng cậu ấy buồn lắm. Tớ nghĩ cậu ấy không thích việc cậu nói về cậu ấy trước toàn hội.”

“Được rồi,” Tracy nói xen vào. “Cậu hãy đi chậm một chút và hít hơi đã nhé.” Cô nàng quàng tay quanh vai tớ và nhìn thẳng vào mắt tớ. “Cậu có chắc là cậu muốn làm điều đó ngay bây giờ không?”

Tớ không tin là vào thời điểm này Tracy lại muốn nói lý lẽ. Ngay cả Diane cũng nhìn như thể cô nàng có vấn đề về thần kinh. Tất nhiên là tớ muốn tự mình nói ra điều đó.

Đúng vậy đấy.

Ngay bây giờ.

“Chắc.”

Tớ đi vào nhà ăn với tư thế của một chiến binh ra trận, với Diane và Tracy đi ngay phía sau. Rosanna ngồi cuối bàn nói chuyện với Eileen và Annette tội nghiệp đang để tâm trí bay lên tận trời xanh. Nó hơi nhảy lên khi tớ đặt mạnh chồng sách lên bàn ngay cạnh nó. Cả bàn đều im lặng.

“Tớ có điều cần nói.” Tớ nhìn Rosanna nhưng vẫn nói đủ to để mọi người đều nghe thấy. “Trong nhóm chúng ta có một số người đến đây vì lý do không chính đáng. Họ đến với hội không phải vì tình bạn. Họ bị cuốn hút đến đây nhưng lại không biết cách để trở thành một người bạn tốt ngay cả khi cái mông ngu độn của họ phải tin cậy vào tình bạn đó. Họ ở đây bởi vì muốn được nổi tiếng. Các cậu ạ, trong đời, tớ đã bị lợi dụng quá nhiều lần, đến mức tớ không thể đứng đây và để chuyện đó tiếp tục xảy ra. Bị bọn con trai lợi dụng là quá tồi tệ với tớ. Nhưng bị một đứa con gái lợi dụng... một người đáng ra nên là bạn... thì còn tồi tệ hơn nữa. Những kẻ phá hoại không được hoan nghênh tại Hội những trái tim cô đơn này.”

Rosanna vừa ăn chuối vừa nhìn quanh quất như thể tớ không nói về nó.

“Rõ ràng là tớ nói chưa đủ rõ.” Tớ nghiêng người để mặt đối mặt với nó. “Rosanna Shaw, bạn đã lợi dụng tôi, lợi dụng Hội và niềm tin của chúng tôi. Bạn đặt điều xấu xa đối với điều tôi nói với các thành viên trong nhóm. Bạn không được hoan nghênh trong hội, trong nhà tôi, hay tại chiếc bàn này nữa. Bạn hiểu rồi chứ?”

Con nhỏ nheo mắt nhìn tớ. “Cậu đuổi tớ thật à?”

“Tôi vừa làm vậy đấy!” Tớ cao giọng. “Cút ra khỏi đây, đồ lừa đảo hai mặt.”

“Cút ngay!” Tracy đứng lên vỗ tay, Diane cũng đứng ngay lên, sau đó là Morgan, Kara và Jen. Trong chốc lát cả bàn đều đứng dậy hoan hô tớ.

Rosanna vội vã đứng dậy bước đi. Chất adrenaline dâng ào ào trong cơ thể tớ khi tớ ngồi xuống. Tớ nhìn các khuôn mặt rạng rỡ xung quanh. Tớ thật vui khi có lại hội xưa cũ và luôn ủng hộ mình.

Tớ quay đầu và nhìn thấy toàn bộ mọi người trong quán đều đang nhìn bọn tớ. Ngay cả một vài bàn gần chúng tớ cũng vỗ tay trước sự ra đi của Rosanna.

Tớ bắt gặp ánh mắt của Ryan ở phía cuối phòng và mỉm cười với cậu ấy, nhưng cậu ấy lại quay mặt đi.

Tình cảm giữa các thành viên trong Hội những trái tim cô đơn gần bó hơn bao giờ hết. Bọn tớ mạnh mẽ hơn, đoàn kết hơn. Có lẽ là do sự đe nạt của thầy Braddock, hoặc sự ảnh hưởng tiêu cực của Rosanna, nhưng dường như tất cả các thành viên của hội đều đầu tư nhiều thời gian và sự quan tâm hơn vào hội, và với nhau.

Bọn tớ đồng tâm hợp lực ủng hộ màn biểu diễn của Diane với tư cách là thành viên của đội bóng rổ trường McKinley Ravens. Chỉ còn hai phút nữa thôi là kết thúc trận đấu nhưng Diane vẫn chưa được đưa vào thi đấu.

“Huấn luyện viên Ramsey phải đưa bạn ấy vào thi đấu chứ – bọn mình đang dẫn trước mười chín điểm cơ mà,” Tracy nói.

Tớ vẫn kín đáo liếc về phía bố mẹ của Diane, và Ryan cũng ngồi ở đó. Tớ đoán là Todd, hoặc bất kỳ nam sinh nào khác, sẽ không đến cổ vũ Diane, mặc dù bạn ấy đã cổ vũ cho họ rất nhiều lần. Tớ cũng cố nói chuyện với Ryan kể từ buổi tan rã với Rosanna hôm thứ Hai nhưng cậu ấy không thèm nhìn mặt tớ. Mỗi lần tớ cố tiếp cận cậu ấy, cậu ấy đều bước đi chỗ khác. Có lẽ cậu ấy đã nghe thấy cuộc nói chuyện trong nhà ăn; ai ai cũng bàn tán về chuyện đó suốt bốn ngày trời.

Đội hoạt náo viên xuống sân. Bọn họ không thể hiện sự nhiệt tình với trận đấu, cứ như thể cổ vũ cho đội bóng nữ là một hình phạt đối với bọn họ.

“Đau lòng quá. Tớ làm tốt hơn nhiều,” Tracy nói khi các hoạt náo viên ão uột hỏi xem khán giả đã sẵn sàng xem tiếp trận đấu chưa.

Tiếng o o vang lên và hai đội quay lại sân. Diane kiên nhẫn ngồi ở cuối ghế, hai đầu gối run lên thấy rõ.

Jen ném bóng ngoài biên cho Britney Stewart – cô nàng này vừa bị cầu thủ đội Springfield phạm lỗi. Cả đội xếp hàng trước vạch kẻ ném tự do, và Britney dễ dàng ghi thêm hai điểm cho đội.

“Huấn luyện viên ơi!” Tracy hét lên. “Đưa Diane vào đi!”

Cả năm cầu thủ đội Ravens đang chạy hết tốc lực về phía bên kia của sân thi đấu. Jen dễ dàng lợi dụng sơ hở của đội Springfield để ném bóng vào rổ. Cô nàng túm chặt bóng và đập bóng xuống sân. Một cầu thủ cao và da ngăm của đội Springfield chạy theo và xô ngã cô nàng bằng một cú huých mau lẹ vào hông.

Tiếng còi vang lên vì các trọng tài cần hội ý.

“Rõ ràng là cố ý phạm lỗi,” Tracy rít lên.

Cả đội đứng quanh ghế để huấn luyện viên Ramsey chỉ dẫn. Khi huấn luyện viên nói với cả đội về chiến thuật thi đấu kế tiếp, Diane chăm chú lắng nghe, hai môi mím chặt và bước vào trận đấu.

Cả Hội đứng lên cổ vũ. Băng rôn được kéo lên và tiếng reo hò “Diane” vang lên khắp sân.

Hai mắt Diane nheo lại khi cô nàng đứng trước vạch ném bóng và nhìn Jen để lỡ hai cú ném tự do. Sau đó, khi trận đấu tiếp tục, cô nàng chạy hết tốc lực về cuối phần sân của đội Springfield. Cô nàng cúi xuống sàn và giữ nguyên tư thế thấp này khi cầu thủ phòng vệ của đội bạn tiến về phía mình. Diane vẫn bám theo cầu thủ này và tập trung cao độ vào cơ thể của đối thủ - một mảnh khoé do Ryan dạy cô nàng.

Bóng được ném cho một cầu thủ cao và tóc vàng, nhưng cầu thủ này ném trượt bóng vào rổ. Jen lấy lại bóng và ném cho Diane.

Diane rê bóng dọc sân và mọi sự chú ý của cô nàng đều hướng vào rổ trước mặt.

“Diane ơi, cố lên!” Tớ và Tracy cùng hét lên. Tracy tóm tay tớ khi bọn tớ nhìn Diane tiến gần hơn đến rổ bóng và ném bóng gần rổ, và... trượt.

“Diane ơi, không sao hết!” Kara hét lên. Bọn tớ cùng vỗ tay khi đội Springfield xin hội ý.

“Cậu tin được không?” Tracy ra hiệu về phía trước – nơi mà đội hoạt náo viên quyết định nghỉ ngơi. “Bọn họ ngồi xuống ngay khi Diane vào sân. Thảm thương quá.”

Các hoạt náo viên ngồi trên hàng ghế đầu tiên. Missy đang nhắn tin cho ai đó, trong khi các thành viên còn lại đang làm mọi việc có thể để phớt lờ trận thi đấu.

“Hừ, bọn họ làm tớ tức quá. Mới vài tuần trước tụi nó còn bám dính Diane thể mà bây giờ tụi nó không thèm cố vũ cho đội... cố vũ là việc của tụi nó cơ mà!”

Tớ gật đầu, và tớ cũng khó chịu trước sự nồng nặc của đội hoạt náo viên.

“Tớ chịu đựng thế là đủ rồi.” Tracy đứng lên.

“Tracy ơi, đừng gây ra...”

Trước khi tớ kịp nói hết câu, Tracy đã đứng lên trên ghế, quay đầu ra sau và hét to hết cỡ, “NÓI CHỮ D NÀO!”

Khu khán đài của tớ trùng xuống vì mọi người đều nhìn Tracy.

Tracy có vẻ tức giận. “Nào mọi người, tôi nói là NÓI CHỮ D NÀO!”

Ôi Chúa ơi, có phải Tracy... đang cố vũ không vậy?

“D!” Morgan, Kara và Amy hét lên.

“NÓI CHỮ I NÀO!” Tracy hét tiếp.

“I!” Hội những trái tim cô đơn bắt đầu gào lên.

“Như thế tốt hơn rồi đây! NÓI CHỮ A NÀO!” Tracy bắt đầu vỗ tay và vỗ các quả cầu lên đùi.

Các hoạt náo viên bên dưới quay đầu nhìn, miệng há hốc vì kinh ngạc khi phần sân cổ vũ đội Ravens hét “N!” với Tracy.

“NÓI CHỮ E NÀO!”

Cả khán đài vang lên chữ “E!”

“Nghĩa là gì?” Tracy tìm đường đi ra phía trước các hàng ghế.

“*DIANE!*”

Lúc này cô nàng đã nhanh chân tiến tới nơi đội hoạt náo viên mới ngồi trước đó. “TÔI NGHE KHÔNG RÕ!” Cô nàng đặt tay lên gần tai.

“*DIANE!*” đám đông đáp lại.

Tiếng o o vang lên và mọi người đều đứng lên cổ vũ. Tracy ngó Missy và đồng đội của con nhỏ và dành cho tụi nó một nụ cười tự mãn để tụi nó biết rằng tụi nó không còn là người kiểm soát đám đông nữa.

Diane quay trở lại sân và nét mặt biểu lộ rõ sự quyết tâm. Chỉ còn chưa đầy mười lăm giây nữa là trận đấu kết thúc. Đội Springfield đang giữ bóng và cầu thủ phòng vệ chậm rãi tiến vào sân. Đội của họ chắc chắn thua trận, vì vậy không có lý do gì để bọn họ tạo cơ hội cho đội tớ ghi thêm điểm.

“MƯỜI...” – đám đông bắt đầu đếm với đồng hồ.

Đôi mắt Diane nhìn đối thủ đang tiến đến.

“CHÍN...”

Cô nàng bắt đầu rê chân tới lui.

“TÁM...”

Cầu thủ phòng vệ của đội bạn cố lườn sang trái nhưng đã quá muộn.

“BẢY...”

Diane đã lấy được bóng và chạy thật nhanh vào sân...

“SÁU...”

... trong khi cả đội Springfield chạy đuổi theo cô nàng.

Diane tập trung vào rổ trước mặt và...

“BỐN...”

... nhảy lên ném bóng một tay.

“BA...”

Bóng đập vào mép rổ và đập vào bảng chắn...

“HAI...”

... và rơi tọt vào rổ.

Tiếng râm ran bị nghẹt lại bởi tiếng reo hò từ đám đông. Diane được vây kín bởi các cầu thủ trong đội. Các hoạt náo viên rời sân với vẻ mặt phẫn nộ. Các khán giả của đội Springfield tỏ ra hoang mang tột độ trước cơn hò reo trước mặt.

Tớ nhớ lại về một Diane ngồi đối diện với tớ tại bàn ăn tối cách đây gần hai tháng. Tớ nhìn các thành viên của hội mà Diane đã mang đến nguồn cảm hứng cho họ. Cô nàng đã chứng minh cho bọn tớ thấy rằng mọi việc đều có thể.

Hai mươi chín

TỚ Ý THỨC ĐƯỢC RẰNG sự kết thúc của tình bạn giữa tớ và Ryan và sự gắn kết ngày càng thăm thiết của hội có một mối tương quan.

Mỗi khi hội tiến thêm một bước (chiến thắng của Diane trong trận bóng rổ tối qua), tớ và Ryan lại lùi một bước (hôm đó cậu ấy không xuất hiện ở tủ đựng đồ.)

Tớ rất buồn vì điều đó, nhưng tớ còn phải đối mặt với một vấn đề khác nữa.

Đó là Nate.

Khi tớ về nhà, có thêm một thư điện tử nữa đang đợi tớ. Với tiêu đề:

CÓ LÀ BẠN BÈ KHÔNG?

Tớ ngồi xuống mở thư ra.

Pen thân,

Đạo gần đây tớ nghĩ rất nhiều về hai bọn mình. Thực ra là tớ chỉ nghĩ về cậu. Tớ biết tớ sẽ không nhận được tin gì của cậu đâu. Tớ biết cậu ghét tớ. Tớ biết cảm giác của cậu về tớ sẽ không bao giờ giống với cảm giác của tớ về cậu. Tớ đáng bị như thế này. Nhưng tớ cần phải hỏi cậu một câu, và tớ muốn cậu suy ngẫm về câu hỏi đó (nếu cậu chịu đọc bức thư này) trước khi tớ gặp cậu trong hai tuần tới. Cậu có nghĩ là ít nhất tại mình có thể là bạn bè không? Tớ cần cậu lắm. Và tớ sẽ làm mọi cách để đưa cậu trở lại bên mình.

Tớ sẽ làm mọi việc có thể để cậu trở lại với cuộc đời tớ.

Thân mến,

Kẻ thất bại.

Bạn bè ư? Cậu ta muốn tớ là bạn ư? Liệu tớ có thể là bạn bè với Nate sau khi việc đó xảy ra không?

Ryan và Diane cũng là bạn bè của nhau, nhưng Ryan không lừa dối Diane, Ryan chỉ...

Tớ không sao chịu được mỗi khi nghĩ về sự tuyệt vời của Ryan. Hay khi nghĩ về tình bạn với Ryan, vì rõ ràng là cậu ấy không thích nói chuyện với tớ.

Có lẽ điều tốt nhất tớ nên làm là nói với Nate rằng bọn tớ có thể là bạn bè và cứ tiến lên nữa đi.

Nhưng tớ biết một điều: nếu tớ nghĩ mình có thể làm điều đó, tớ chỉ lừa dối chính mình mà thôi.

Sau khi ủ ê suy nghĩ về chuyện này trong suốt một tuần, tớ quyết định xin lời khuyên của Diane vào bữa ăn tối. “Làm thế nào cậu có thể làm bạn với Ryan vậy?” Tớ buột miệng nói trước khi bọn tớ gọi món.

Diane ngạc nhiên. “Cậu ấy ở bên tớ rất lâu rồi.”

“Nhưng Nate cũng vậy mà... với tớ ấy,” tớ trả lời.

Diane có vẻ lo lắng. “Ừ, nhưng Ryan chưa bao giờ...”

Tớ ngồi sụp trở lại ghế.

“Cậu có chuyện gì vậy?” Diane cắn môi.

Tớ kể cho cô nàng nghe về các bức thư và lời cầu khẩn của Nate để được làm bạn với tớ.

Cô nàng lắc đầu. “Penny à, cậu có muốn làm bạn với Nate không?”

“Không, tớ không muốn gặp Nate nữa. Nhưng lại không thể như thế được.”

Cô nàng thở dài. “Tớ nghĩ cậu phải nói rõ với bố mẹ cậu.”

“Không đời nào.”

Diane đặt thực đơn xuống và cầm tay tớ. “Cậu có sao không? Cả tuần nay cậu ít nói lắm.”

Tớ nhún vai.

“Cậu biết không,” Diane nói, “ban đầu cũng không dễ dàng gì đâu, khi phải làm bạn với Ryan ấy. Tớ phải bước vào thói quen mới với cậu ấy, nhưng bây giờ cậu ấy là một trong những người bạn tốt nhất của tớ. Và cậu cũng vậy.” Cô nàng ngập ngừng. “Và tớ hy vọng hai người bạn thân thiết nhất của tớ có thể tha thứ cho nhau.”

“Sao cơ?” Tớ há hốc miệng. “Tha thứ cho nhau á? Diane ơi, cậu ấy không thèm nhìn tớ. Tớ đã cố xin lỗi, nhưng cậu ấy còn không thèm công nhận sự tồn tại của nó.”

“Tớ biết mà. Cậu ấy buồn lắm.”

“Buồn á?” Tớ giận quá đi mất. “Rosanna là đồ nói dối trắng trợn thôi. Cậu ấy biết điều đó, đúng không?”

Diane gật đầu.

“Vậy thì vấn đề là gì chứ? Bọn tớ là bạn từ lâu rồi, và cậu ấy không muốn nói chuyện với tớ nữa ư? Tại sao chứ? Tại vì mọi người nghĩ hai bọn tớ hện hò với nhau.”

Diane cựa mình trên ghế. “Penny à, Ryan nghĩ đó là một buổi hện hò.”

“Diane ơi, cậu ấy biết thừa về Hội những trái tim cô đơn mà. Cậu ấy biết là tớ không thể hẹn hò mà.”

Cô nàng nhún vai.

“Cậu này,” tớ nói, “có lẽ Nate và Ryan chẳng khác gì nhau hết.”

Diane có vẻ sững sốt. “Sao cậu lại nói thế?”

“Diane à.” Mặt tớ đỏ lừ. “Được thôi, nếu Ryan nghĩ đó là một buổi hẹn hò. Vậy thì vì tớ không thể là...” Tớ muốn nói từ “người yêu bé bỏng của cậu ấy” nhưng tớ không muốn làm cô nàng khó chịu. “Bởi vì tớ không thể hẹn hò với cậu ấy nên cậu ấy không muốn làm bạn với tớ nữa à? Tớ cũng không biết nhưng có phải tất cả những gì cậu ấy muốn là bị lừa dối không?”

Diane mím môi. “Cậu biết cậu ấy không phải là người như vậy mà.”

“Tớ biết sao?”

Tớ buồn. Tớ biết mình đã bước quá giới hạn. Tớ biết Ryan không giống Nate – nhưng tớ nhớ Ryan. Tớ nhớ những lúc nói chuyện với cậu ấy, những lúc đi chơi với cậu ấy trong giờ giải lao. Và cậu ấy đã đít tớ. Giống như Nate thôi. Thế thì cậu ấy có gì khác chứ?

“Tớ chỉ muốn nói là quan điểm của tớ về tụi con trai không thay đổi gì hết,” tớ nói.

Tớ biết mình làm đúng khi không dính líu gì đến Ryan. Rồi thế nào cậu ấy cũng sẽ làm tớ đau lòng thôi. Cũng giống như cậu ấy đang làm tớ đau lòng đấy thôi.

Ngày hôm sau, sau giờ học, Tracy xuất hiện trước mặt tớ. “Này, tớ muốn nói chuyện với cậu một chút.” Trông vẻ mặt cô nàng có vẻ nghiêm trọng.

Bọn tớ đi tới hàng ghế xếp trước hành lang gần nhà ăn.

“Hội có chuyện và tớ cần phải thông báo cho cậu.”

“Hội á?” Tớ cứ nghĩ mọi việc vẫn tốt đẹp mà. Nhưng dạo gần đây tớ cũng lơ là, vì vậy tớ cũng không ngạc nhiên nếu mình bỏ lỡ thông tin gì đó.

“Ừ, Kara sẽ không tham dự hai buổi họp sắp tới.”

“Ồ?”

Tracy nhìn quanh quất. “Ừ, tớ vẫn chưa nói gì với cậu hay Diane vì tớ đã thề với cậu ấy là tớ sẽ không nói gì với ai.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Bạn ấy sẽ tham gia nhóm cố vấn.”

“Cố vấn?”

Tracy thở dài. “Pen ơi, thôi nào. Suốt hai năm qua tụi mình đã giữ im lặng trong khi bạn ấy ồm yếu gầy mòn. Tớ không biết tác nhân gì thúc đẩy bạn ấy, nhưng trong buổi họp lần trước, bạn ấy nói với tớ và Morgan về ý muốn được lấy lại kiểm soát.”

“Hay mà.” Tớ mừng cho Kara. Mừng và lo.

“Vì thế,” Tracy nói tiếp. “Chương trình mà bạn ấy tham gia sẽ kéo dài cả tuần.”

“Ừ, không sao đâu.” Tớ thấy buồn vì mình không biết điều đó, hoặc vì tớ đã không ở bên Kara.

Ryan đi về phía tủ của cậu ấy. Đây là lần đầu tiên trong vòng một tuần, tớ nhìn thấy cậu ấy bên ngoài lớp học Lịch sử Thế giới.

“Chào cậu, Ryan,” Tracy nói.

Từ phía tủ cậu ấy ngẩng đầu lên. “Chào Tracy.”

Thêm một lần nữa, cậu ấy không thèm nhìn tớ. Cậu ấy lấy nhanh những thứ cần thiết và bước đi.

Tracy nhìn tớ rồi lại nhìn Ryan – cậu ấy đang đi ra khỏi cửa. “Hai cậu sao vậy?”

“Không có gì.”

Và sự thật là thế. Hiển nhiên là, và rõ ràng là không có gì xảy ra thật.

Tớ quyết định tận dụng một tuần trước kỳ nghỉ lễ Tạ ơn để tập trung trở lại vào hội. Tớ quá mệt mỏi trước sự lạnh lùng của Ryan và khao khát được làm bạn trở lại của Nate.

“Được rồi, cậu nói đi!” Tracy nói với Morgan khi cô nàng vừa ngồi xuống trong cuộc họp vào tối thứ Bảy. “Bọn tớ muốn biết thông tin chi tiết.”

Mặt mũi Morgan đỏ bừng bừng trong khi cả nhóm chờ đợi thông tin chi tiết về cuộc hẹn hò đầu tiên của cô nàng với Tyson.

“Ừ, Tyson đến đón tớ bằng chiếc xe có ngăn xếp hành lý.”

“Không phải chứ!” Erin hét lên. “Tớ không hình dung như vậy đâu.”

“Tớ biết mà.” Morgan mỉm cười. “Tớ cứ nghĩ cậu ấy sẽ có một chiếc xe mang đẳng cấp ngôi sao nhạc rock cơ, nhưng chiếc xe này cũng tuyệt lắm. Bọn tớ đến nhà hàng Mexicana Grill và ăn bữa ăn ngon chưa từng thấy – nhà hàng đó có món salad Mexico hạng nhất. Sau đó bọn tớ đến ga-ra và nghe ban nhạc của cậu ấy biểu diễn thử, và cậu ấy hát tặng tớ một bài.” Mặt Morgan lại đỏ bừng khi nhớ lại chi tiết đó.

“Một bài hát độc chứ?” Teresa hỏi.

Khi Morgan tiếp tục kể chuyện về buổi tối hôm đó, tớ nhìn các thành viên. Ai ai cũng hứng thú với buổi hẹn hò của Morgan và mừng cho bạn ấy.

Tớ cũng mỉm cười.

Đó là những người bạn mà tớ cần. Những người bạn biết ủng hộ nhau. Không phải Nate, người đã phản bội tớ. Và không phải Ryan, người đã nhanh chóng đá đít tớ.

“Anh ấy có hôn cậu không hả? Tớ đã nói là phải chi tiết cơ mà,” Tracy chọc ghẹo.

Morgan lại đỏ mặt và nhìn xuống sàn nhà.

Tiếng “ô ô ô” đồng thanh vang lên khi Morgan giơ tay lên che mặt.
“Penny ơi, cậu phải giúp tớ chứ,” cô nàng nài nỉ.

“Thôi nào các cậu. Để bạn ấy giữ một chút riêng tư cho mình đi chứ.”
Tớ cười vang.

Tớ xem qua một loạt các bộ phim mà bọn tớ sẽ xem với nhau và một cuộc tranh luận đã nổ ra trước việc cả nhóm sẽ xem một bộ phim hài tuổi teen từ những năm 1980 hay một bộ phim kinh dị.

“Penny ơi.” Teresa Finer đến cạnh tớ. “Tớ và Maria lên lầu học bài được không?”

“Học á? Hôm nay là tối thứ Bảy mà các cậu.”

Maria Gonzales lôi cuốn sách Toán Cao cấp ra. “Tớ biết chứ, nhưng thứ Hai tới bọn tớ phải qua bài kiểm tra quan trọng.”

Teresa nói xen vào. “Tớ bị trượt bài trước, và nếu điểm số của tớ tiếp tục rớt hạng thì tớ sẽ mất học bổng bóng chày tại UW.”

“Ồ, tất nhiên là được rồi!” Tớ ra hiệu cho hai bạn đi theo khi tớ đưa bọn họ lên phòng mình. “Ở đây yên tĩnh lắm. Cần gì cứ gọi tớ.”

“Cám ơn cậu,” Teresa nói khi cô nàng ngồi xuống sàn nhà.

Khi xuống cầu thang, tớ nhận được một tin nhắn của Nate. Tracy đã tắt tiếng chuông khi cậu ta gọi đến, nhưng điều đó không có nghĩa là cậu ta không thể làm cách khác.

Tớ mở điện thoại và cười ồ lên.

“Gì vậy?” Tracy ở trong bếp với Diane để lấy thêm đồ ăn.

Tớ vẫn cười không dứt. “À, tin nhắn của Nate mà...”

Tracy chạy ù đến túm lấy điện thoại của tớ. “Cái gì cơ? Tớ không hiểu.”

“Tin thế nào?” Diane hỏi.

“*Sửa là lựa chọn tôi,*” Tracy đọc to. Tớ lại cười ồ lên.

“Nó...” Tớ cười khúc khích. “Trong phim Anchorman đấy. Bọn tớ xem trên truyền hình hồi hè năm nay, và bọn tớ vẫn thường trích dẫn các câu nói trong phim. Các cậu biết đấy, bộ phim rất ăn khách...”

Cả Tracy và Diane đều tỏ vẻ hoảng hốt.

“Penny này, cậu mất trí à?”

“Cái gì chứ? Đó là phim hài mà.”

“Cậu không thấy cậu ta đang làm gì à?”

Cậu ta *đang* làm gì chứ?

Tracy nhấn vào nút XOÁ. “Tối nay tớ sẽ giữ điện thoại của cậu.” Cô nàng cho điện thoại của tớ vào túi quần. “Mình xuống tầng đi. Có lẽ ở bên các thành viên khác sẽ giúp cậu nhớ lại lý do tại sao tui mình lại ở đây.”

Tớ đi theo Tracy xuống lầu. Nhưng tớ vẫn cười khi nhớ đến lúc tớ và Nate cười đến mức tớ chảy nước mắt. Nước mắt tốt lành.

Tớ gần như quên mất rằng tớ cũng có những khoảng thời gian tuyệt vời bên Nate.

Suốt cả tuần tớ tiếp tục nhận được tin nhắn. Và tớ ghét phải thừa nhận là tớ bắt đầu mong ngóng nhận được các tin nhắn đó. Cũng giống như tớ đã từng mong ngóng được đi tới tủ đựng đồ và nói chuyện với Ryan.

Tớ nói với Tracy rằng tớ không nhận được tin nhắn nữa, bởi vì cô nàng nhất quyết đòi cầm điện thoại của tớ. Và không giống như vài dòng tin buồn cười sẽ khiến tớ quên việc mà cậu ta đã làm.

Tớ chỉ cần cười thôi.

Tớ chạy ù trở lại tủ đựng đồ để gói ghém đồ đạc trước kì nghỉ lễ Tạ ơn. Tớ kiểm tra điện thoại và bắt đầu cười rúc rích trước câu trích dẫn mới nhất của cậu ấy.

“Có chuyện gì vui vậy?”

Tớ gần như không nhận ra giọng nói đó.

Ryan đấy. Cậu ấy cười với tớ.

“À.” Tớ đã không nói chuyện với cậu ấy suốt mấy tuần. Tớ đã mong chờ khoảnh khắc này, nhưng tớ cũng không biết mình phải làm gì. “À, tớ mới nhận được một tin nhắn vui vui.”

“Thật vui khi thấy cậu cười trở lại, Bloom ạ.”

Tớ không biết phải nói gì. “Ừ...” Thật vui khi được nói chuyện trở lại với cậu ấy. Giá như tớ biết mình nên nói gì. Tớ quyết định tỏ ra chân thành. “Tớ đoán là tớ chỉ có thể nói điều tương tự với cậu.”

Cậu ấy cười. “Ừ, cậu nói đúng. Quả là mấy tuần khó khăn, phải không?”

Tớ chỉ gật đầu. Cái gật đầu này bắt nguồn từ đâu chứ?

“À.” Cậu ấy đóng cửa tủ. “Chúc cậu nghỉ lễ Tạ ơn vui vẻ. Gặp cậu khi tụi mình quay lại trường học nhé.” Cậu ấy chạm vào vai tớ khi cậu ấy bước đi. Tim tớ thót lại.

Đúng lúc đó tớ nhận được một tin nhắn khác của Nate, nhưng tớ xoá ngay đi mà không thèm ngó ngang tới. Các câu trích dẫn rất vui và hay, nhưng đó không phải là điều tớ muốn.

Tớ thấy sợ khi cuộc gặp chóng vánh với Ryan lại quan trọng đến vậy với tớ.

Tớ nhắm mắt lại. Tớ rất biết ơn Hội. Vì không hẹn hò.

Nhưng Ryan sẽ không thể làm gì khác ngoài việc làm tan nát trái tim tớ.

Ba mươi

“PENNY LANE À, CON SẼ KHÔNG mặc bộ đồ đó chứ hả?” Mẹ hỏi khi tớ đi xuống bếp vào buổi sáng lễ Tạ ơn.

Tớ ngó xuống kiểm tra lại quần áo của mình – quần jean đẹp và áo dài tay đẹp. “Dạ... Đây là trang phục điển hình của Bloom vào ngày nghỉ mà mẹ.”

Mẹ đang lau bàn bếp và trông mẹ có vẻ căng thẳng hơn mọi khi.

“Mẹ biết, nhưng năm nay mình có khách đấy.”

“Ồi, con xin lỗi vì con không biết là Nữ hoàng Anh sẽ ghé qua đây.”

“Penny Lane kia!” Mẹ gắt gỏng với tớ. Tớ đã quên không biết mình đã cố làm mẹ vui lòng biết bao nhiêu. Tớ và chị Rita đã cố hết sức để giúp mẹ, nào là gọt vỏ khoai tây, nào là cắt rau. Để chứng minh sự cố gắng đó, tớ còn bị đứt tay nữa cơ.

Bố bước vào bếp với tờ báo cuộn trong tay. “Penny Lane à, con thay đồ cho mẹ vui được không? Mẹ hơi buồn vì tuần này chị Lucy của con không về nhà đấy.”

Đây là kỳ nghỉ đầu tiên mà cả gia đình tớ không ở bên nhau. Chị Lucy nghỉ lễ Tạ ơn với gia đình chồng chưa cưới của chị ấy ở mãi tận Boston.

Mẹ lau mồ hôi trên lông mày. “Mẹ biết là chị con sẽ ở nhà cả tuần trong lễ Giáng sinh, nhưng tuần đó sẽ được dành để chuẩn bị đám cưới...”

Chị Rita bước vào phòng trong trang phục quần jean và áo phông.

“Hai đứa đi thay đồ ngay lập tức!”

Khi hai chị em đi lên lầu, chị Rita hỏi tớ, “Chị có để lỡ thông tin gì không?” Tớ chỉ lắc đầu. Chúc mừng mình lễ Tạ ơn. Chị Rita thừa biết hiện tớ chỉ là một xác chết chất đầy nỗi lo âu.

“Penny ơi, sẽ không sao đâu,” chị ấy nói. “Em giỏi hơn thế cơ mà. Em không cần cho thẳng ranh đó tí quyền lực nào hết.”

Gia đình Taylors sẽ xuất hiện trong vòng một giờ nữa, và tớ vẫn không biết mình nên nói gì với Nate. Thành thật mà nói, tớ còn không biết mình sẽ cảm thấy thế nào khi gặp cậu ta. Tức giận ư? Buồn ư? Thư điện tử và tin nhắn là một chuyện, nhưng tớ sẽ cảm thấy thế nào khi nhìn vào mắt cậu ta chứ? Chắc là sẽ tiết lộ được nhiều điều lắm đây. Tớ chỉ hy vọng mình sẽ giữ được vẻ mạnh mẽ. Cậu ta sẽ không thể đến gần tớ được. Tớ phải tiến lên, tiến lên.

Tớ vào phòng riêng và thấy chiếc áo yếm màu trắng mà Diane cho tớ mượn sau bữa tiệc khiêu vũ, khi cô nàng nói với tớ rằng tớ cần phải nhấn mạnh vào “thứ mà mẹ dành cho cậu.” Vì vậy tớ mặc chiếc áo đó với chiếc quần sọc nhỏ đen trắng và đi guốc cao. Tớ đi xuống dưới lầu và nghĩ trông mình xinh hơn nhiều... nhưng hình như quá xinh đối với bố thì phải.

“Ồ ồ, áo mới hả con?” Bố vừa nói vừa lo lắng nhìn quần áo của tớ.

“Ôi, anh Dave à, thoải mái đi chứ,” Mẹ nói. “Bộ này của con đẹp đấy.”

Chuông cửa reo, và tớ cố hít vài hơi thật sâu. Chị Rita cầm tay tớ và thì thầm, “Đừng để cho thẳng ranh đó thẳng nhé.”

Thẳng ư? Có gì để mà thẳng chứ?

Cửa mở và nổ ra một tràng các hành động – bố mẹ tớ ôm chầm lấy cô chú Taylor và họ trao cho nhau những lời chào nồng nhiệt.

Cô Taylor quay sang phía tớ. “Ôi, Penny ơi, nhìn cháu xem!” Cô ấy ôm tớ rất chặt. “Ôi, cháu yêu, cháu xinh quá.” Cô ấy buông tớ ra và tớ quay

đầu.

Và cậu ấy ở đó. Với một vẻ mặt – tớ không biết là vẻ xấu hổ hay vẻ tự mãn nữa.

“Chào cậu nhé Penny.”

Tớ mở mồm định nói gì đó, nói gì cũng được. Nhưng khó quá. Tớ nhớ lại điều mà Diane nói về việc Ryan đã ở bên bạn ấy rất lâu rồi. Nate đây, cậu ấy đang đứng trước mặt tớ, Nate mà tớ biết từ lâu lắm rồi. Tớ cứ nghĩ có lẽ ký ức cuối cùng về cậu ấy sẽ nhấn chìm tất cả các ký ức khác, nhưng không phải vậy. Gặp mặt nhau là một thói quen, và mặc dù bọn tớ vẫn nói “Chào cậu nhé Penny” và “Ừ, chào Nate” như thể chưa xảy ra chuyện gì, nhưng bọn tớ đã từng chào nhau như thế hai đứa cùng chia sẻ một bí mật riêng. Bọn tớ đã từng như thế. Và bây giờ thì bí mật đó còn to hơn trước rất nhiều.

Tớ ghét gặp cậu ấy. Tớ ghét cậu ấy ở đây. Bởi vì tớ ghét cảm giác đang trỗi dậy trong tớ. Tớ càng muốn hét ầm lên và chạy trốn thì tớ càng thấy khó thở. Tớ cảm nhận được niềm phẫn khích giống như tớ vẫn cảm thấy mỗi khi gặp cậu ấy.

Việc này sẽ khó hơn tớ hình dung nhiều đây.

“Này em.” Chị Rita ấn áo khoác của gia đình Taylor vào tay tớ. “Penny đi treo áo nhé.”

Tớ nhìn chị Rita với vẻ mặt biết ơn khi tớ phi thẳng đến tủ. Tớ dành nhiều thời gian hơn mức cần thiết để treo mấy chiếc áo lên. Suốt khoảng thời gian đó tớ đều cảm nhận được ánh mắt Nate nhìn đăm đăm vào lưng tớ. Và tớ thích như thế.

“Cô chú muốn uống gì ạ?” Tớ hỏi ngay khi chiếc áo khoác cuối cùng được treo lên móc.

“Con yêu ơi, bố sẽ đi lấy đồ uống.” Bố bắt đầu rảo bước.

“Bố ơi,” chị Rita phản đối. “Để con và Penny làm cho ạ.”

Tớ quay đầu đi vào bếp, và lúc đó tớ cảm nhận được một cái giật mạnh trên cánh tay.

“Penny ơi,” Nate nói khi cậu ta ôm chầm lấy tớ. “Tớ nhớ cậu nhiều lắm.”

“Ừ ừ,” mẹ Nate thủ thỉ. “Cháu ạ, thằng bé suốt ngày chỉ nhắc đến lúc được gặp lại cháu thôi đấy nhé.”

Tớ chỉ biết đứng đó trong khi hai tay Nate vẫn ôm chầm lấy tớ.

“Penny ơi, đi thôi em.” Chị Rita bước tới và Nate vội vã buông tay ra. “Chị em mình phải vào bếp chứ.” Chị quay sang Nate. “Nói cho mà biết nhé, trong bếp có la liệt dao nhọn đấy.”

Khi cậu ấy quay lưng đi, đó là lần đầu tiên tớ nhìn kỹ cậu ấy kể từ khi cậu ấy làm tan nát trái tim tớ. Và thật là lạ, vì cậu ấy không giống như trong trí nhớ của tớ. Liệu trước đây tớ có nhận thấy mặt cậu ấy dẹt đến thế nào không? Còn đôi mắt cậu ấy nhỏ tí hí, vàng vọt, và vô hồn.

Tớ thấy dễ thở hơn.

Tớ ở lì trong bếp chuẩn bị mọi thứ với chị Rita và Mẹ trong khi cô Taylor tới tấp hỏi tớ này nọ về việc học hành. Thật may mắn là mấy vị đàn ông đều ở dưới lầu xem bóng đá. Đó là lần đầu tiên truyền thống phân biệt giới tính đó không khiến tớ phiền hà.

Tớ vào phòng khách rót nước vào cốc và nhận thấy mẹ xếp ghế của tớ ngay cạnh ghế của Nate. Tớ không có cách nào để tránh nói chuyện với cậu ấy.

Không có đủ thời gian để đổi chỗ – mọi người đều đã ngồi đợi ăn tối. Khi tớ lấy đĩa, tớ nhận thấy năm nay mẹ nấu rất nhiều món. Tớ gần như không thể cho hết thức ăn vào một đĩa trong lượt gấp đầu tiên, mặc dù tớ đã bỏ qua món sốt việt quất vì sợ nước sốt rớt ra làm hỏng áo. Sốt việt quất và món đậu phụ nhồi thịt. Bố mẹ tớ sẽ không cho phép truyền thống chặn đường niềm tin của họ, vì vậy tớ đã quen với việc lấy đầy một đĩa salad, khoai tây nghiền, yến mạch, và khoai lang.

Nate cũng theo tớ đi lấy đồ ăn. Cậu ấy vờ qua người tớ để lấy bánh cuộn, sau đó cậu ấy đặt bàn tay kia lên lưng tớ và di chuyển ngón tay cái lên xuống. Tớ đứng chết trân, không sao cử động được.

“Tớ nhớ cậu,” cậu ấy lầm bầm.

Trong một khoảnh khắc, tớ gần như cũng thì thầm *Tớ cũng nhớ cậu*. Tớ đã quá quen thuộc với sự trao đổi này giữa hai đứa. Lần này, tớ cố cự tuyệt. Tớ đã mất nhiều tháng liền ngăn chặn sự đụng chạm, và lời nói của cậu ấy. Tớ biết việc này sẽ đưa cậu ấy đến đâu.

Tớ không thể bắt mình nhìn cậu ấy. Tớ chỉ biết quay trở lại bàn ăn.

Sau đó, khi bọn tớ ngồi xuống, Nate nhìn rất lâu vào ngực tớ.

Và tớ nghĩ, *Cứ đợi đấy*.

Chú Taylor quay sang phía tớ. “À, Penny này, hội mà chú vẫn được nghe kể là gì vậy?”

Tớ suýt nghẹn khoai tây nghiền. Sao chú ấy lại biết nhỉ?

Chú Taylor nói thêm. “À, chẳng là mẹ cháu gửi cho chú đường dẫn đến bài viết đăng trên báo trường cháu mà.” Nếu mẹ nghĩ là tớ sẽ giúp mẹ rửa bát thì ít nữa sẽ không có việc đó đâu. “Có vẻ vui lắm đấy nhé. Ước gì hồi bằng tuổi cháu chú cũng có một hội như thế.”

Như thế nghĩa là Nate cũng biết về hội đó. Tớ không thể chịu đựng được việc nhìn phản ứng của cậu ấy. Thay vào đó, tớ mỉm cười và vui vẻ đáp lời. “Dạ vâng ạ, hội vui lắm chú ạ.”

Tớ thấy tay mình run lên. Tớ nhìn chị Rita, và chị ấy dành cho tớ một nụ cười khích lệ.

“Vui lắm chú ạ,” chị nói và trừng mắt nhìn Nate. “Đặc biệt là khi chú không tin được là có bao nhiêu *những kẻ thất bại tuyệt đối* đã mời Penny đi chơi đâu. Con bé xứng đáng hơn thế nhiều ạ.”

Chú Taylor mỉm cười và gật đầu. “Thế thì tốt quá Penny ạ.”

Cuộc trò chuyện chuyển sang chủ đề chính trị. Tớ không thể chịu nổi việc nhìn Nate. Cậu ta vẫn đang ăn. Một miếng thịt của món đậu phụ nhồi dính vào cằm cậu ấy.

Đó là chàng trai mà tớ vẫn mơ thấy vào mỗi mùa hè ư? Đó là gã trai đã làm tan nát trái tim tớ ư? Cậu ta đấy ư?

Sau khi ăn tối và rửa xong bát đĩa, tớ lên phòng gọi điện cho Tracy. Trước khi tớ kịp bấm số, Nate gõ cửa và đề nghị được vào.

Ý nghĩ phải ở một mình với cậu ta khiến tớ hơi sợ, nhưng tớ nghĩ mình không thể phớt lờ cậu ta mãi được.

Cậu ấy ngồi xuống góc giường tớ. “Cậu đến đây đi,” cậu ta nói và vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh.

“Không, cảm ơn.” Tớ ngồi xuống bàn học.

Nate đứng lên. “Penny ơi, thôi mà. Tớ thực lòng với cậu y như từng từ từng chữ trong thư. Cậu không còn giận tớ nữa, đúng không?” Cậu ta bước tới đặt hai tay lên vai tớ.

Trước đây, tất cả những gì tớ cần chỉ là cái chạm tay của cậu ấy. Tớ đã từng sung sướng đến mức tớ chỉ cần có cậu ấy trên đời – chỉ có hai đứa tớ ở bên nhau, chỉ có hai đứa tớ bí mật ở bên nhau. Danh sách bạn trai chưa một lần được viết ra đã từng chỉ có một cái tên duy nhất. Tình yêu của tớ đã từng khiến cậu ấy thật đẹp đẽ, bất chấp hành vi của cậu ấy, bất chấp việc làm của cậu ấy.

“Hãy nói với tớ xem tớ phải làm thế nào để mọi việc tốt đẹp hơn,” cậu ấy thì thầm và cúi xuống xoa hai vai tớ.

“À,” tớ nói, “trước hết cậu nên bỏ tay ra.”

Cậu ta vẫn tiếp tục. “Trước đây cậu vẫn thích tớ làm thế này mà.”

Tớ đứng lên đẩy cậu ta ra. “Đúng vậy, tôi đã từng thích rất nhiều thứ ngu ngốc.”

Trông cậu ta có vẻ bị tổn thương ghê gớm. “Penny ơi, cậu đừng nói thế mà. Tớ biết sự việc giữa hai bọn mình không tiến triển tốt, nhưng sự việc không tệ đến thế đâu.”

“Cậu đừng có đùa tôi nữa.” Tớ thậm chí còn không thèm kiềm chế giọng nói.

Tớ nghe thấy tiếng bước chân trên cầu thang, và chỉ ít giây sau chị Rita đã xuất hiện trong phòng tớ. “Tao thề đấy nhé, thằng đểu kia, tránh xa em gái tao ra.”

Tớ quay sang với chị Rita. “Chị Rita à, đóng cửa lại cho em.” Chị đặt tay lên cửa. “Không, chị đi ra ngoài đi.” Chị Rita đóng cửa phòng tớ lại.

Trông Nate có vẻ đắc thắng. “Cậu thấy không, như thế này mới giống chuyện giữa chúng mình.” Cậu ta tiến ra phía tớ nhưng tớ giơ tay ngăn cản.

“Dừng lại.”

“Tại sao lúc nào cậu cũng thích đùa như vậy chứ?” Cậu ta nháy mắt với tớ.

Tớ thấy cơn nóng trào lên mặt. Tớ cố hết sức để không đấm cho cậu ta một cái.

“Tại sao cậu có thể đứng đó và nghĩ rằng tôi sẽ tha thứ cho cậu sau những gì cậu đã làm với tôi chứ? Một vài bức thư và một vài tin nhắn vui nhộn không thể thay đổi điều đó đâu.”

Lúc ấy có gì đó ập đến với Nate. Đó là sự bình tĩnh lạ thường, như thể câu trả lời đã quá rõ ràng, ít nhất là như vậy với cậu ta.

“Tớ nghĩ cậu sẽ tha thứ cho tớ vì tớ yêu cậu,” cậu ta nói.

Và cậu ta đã tin như thế. Cậu ta là quân giả mạo, lừa đảo, gian dối, đáng khinh. Nhưng vào đúng khoảnh khắc đó, tớ không cảm thấy sự giả mạo, lừa đảo, dối gạt, và đáng khinh. Cậu ta thực sự tin vào điều đó, nếu cậu ta muốn điều đó là sự thật, dù chỉ trong một giây.

“Nate ạ,” tớ nói, “cậu không được phép làm thế. Cậu không được phép nói thế. Cậu lừa dối tôi.”

Tớ thấy cổ họng mẫn đắng.

“Nate ạ, cậu lừa dối tôi.”

“Tớ đã nói với cậu điều mà cậu muốn nghe,” cậu ta nói để lấy lại sự phòng vệ của bản thân.

“Cậu có nghĩ rằng có lẽ điều tôi muốn nghe là sự thật không?”

Tớ thừa biết đang xảy ra chuyện gì. Ngay khi tớ thử thách cậu ta, câu nói “*Tớ yêu cậu*” cũng biến mất. “Pen ạ, để tớ nói cho cậu nghe nhé. Không, tớ không biết như vậy, vì cậu không muốn nghe sự thật. Cậu vẽ lên

một câu chuyện cổ tích ngớ ngẩn về tụi mình kể từ khi tụi mình còn bé xíu bé xíu, vì thế, tở chỉ làm điều mà tở nghĩ là cậu muốn.”

“Cậu lợi dụng tôi!”

Nate giơ hai cánh tay lên. “Tở đâu có đi xa đến vậy chứ!”

Toàn thân tở run lên. “Cậu đi đủ xa rồi.”

“Sao cũng được. Tở nghĩ ít nhất cậu còn nợ tở một lời cảm ơn.”

“Sao cơ?” Chắc là tở nghe nhầm thôi.

Một nụ cười xuất hiện trên mặt cậu ta. “Hội những trái tim cô đơn ư? Rõ ràng là cậu khởi xướng hội đó vì tở.”

Tở ngậm chặt miệng lại. Cậu ta nghĩ tở nên cảm ơn cậu ta cơ đấy.

“Thôi nào – cậu cần phải quên tở, vì thế cậu mới thành lập hội. Thành thật mà nói, tở cũng hơi hãnh diện đấy, cục cưng của tở ạ.”

Tở nhìn cậu ta trong cơn sững sốt trọn vẹn.

Tở cố nhớ điều chị Rita đã nói về việc phải là một người xứng đáng hơn thế. Hoặc là tở bình tĩnh nói với cậu ta rằng cậu ta đã sai lầm, hoặc là để cậu ta chiến thắng. Hoặc tở là một người xứng đáng hơn thế, hoặc tở cũng chỉ giống mọi đứa con gái mười sáu tuổi khác.

Ở đây chỉ có một lựa chọn.

“Trước hết, nếu cậu còn gọi tôi là cục cưng thì không bác sĩ nào trên đời này dám nói cậu đã từng là một đứa con trai đâu.”

Nói cho cùng tở cũng chỉ mới mười sáu tuổi thôi mà.

Nụ cười nhanh chóng biến mất trên mặt cậu ta.

“Nghiêm túc mà nói, tôi không biết tôi đã từng nhìn thấy những gì bên trong cậu. Cậu là một người vô cùng ích kỷ. Không chỉ có vậy, cậu không đẹp trai như cậu nghĩ và cậu nói chuyện ngang phè phè. Tôi tin vào những người biết rút ra kinh nghiệm từ sai lầm, và để tôi nói cho cậu biết một điều nhé – cậu là một sai lầm *không* lỗi.

“Tôi sẽ không bao giờ lặp lại sai lầm đó thêm một lần nào nữa, và tôi sẽ không bao giờ chịu đựng cậu thêm một lần nào nữa.”

Tớ đi tới chỗ cậu ta ngồi và nói thẳng vào mặt cậu ta.

“Mùa hè năm sau cậu sẽ phải kiếm việc làm thêm ở nhà và ở đó với người khác đi. Cậu sẽ không còn nghỉ hè với gia đình tôi nữa. Cậu hiểu chứ?”

“Cậu không thể bắt tớ làm gì được đâu.” Cậu ta khoanh tay trước ngực.

“Hả, thật sao? Được rồi, ổn thôi.” Tớ túm tay cậu ta. “Tôi và cậu cùng đi xuống nhà và nói cho mẹ tôi nghe chính xác sự việc đã xảy ra hồi hè năm nay – ý tôi muốn nói là kể *mọi chi tiết*.”

Nate dừng bước.

“Nào, Nate – cậu nghĩ là cậu đâu có làm gì sai trái, vậy thì có gì mà sợ nào? Tôi nghĩ chắc mẹ tôi sẽ thích được biết điều mà cậu đã làm với tôi, nhất là khi cậu làm việc đó với nhiều người cùng một lúc. Chúa ơi, biết đâu tôi sẽ may mắn được có mặt khi mẹ tôi kể cho mẹ cậu nghe về việc này thì sao. Nói thật nhé, tôi chán phải giữ bí mật với họ rồi. Đúng là mẹ sẽ thất vọng vì lựa chọn kém cỏi của tôi và vì tôi đã thích một con heo, nhưng vì lý do nào đó, tôi nghĩ mẹ sẽ có một vài... à, một vài lời với cậu đấy.”

Nate gạt tay tớ ra khỏi tay cậu ta. “Penny, cậu thôi đi.”

“Thôi gì cơ? Cậu không sợ mẹ tôi cơ mà?”

Tớ không dám tin mình lại có thể nói ra điều đó với vẻ mặt dửng dưng đến vậy.

“Nói cho cậu biết nhé,” tớ nói tiếp. “Có một điều tốt đẹp *đã đến* trong mùa hè này. Tôi nên cảm ơn cậu vì cậu là đồ đểu giả toàn tập để giúp tôi tỉnh giấc và nhìn nhận xem tôi xứng đáng với điều gì. Nhưng cuối cùng, người quan trọng nhất với tôi vẫn là bạn bè tôi, thay vì một người như cậu. Cậu không là gì của tôi hết. Đúng vậy, xét trên khía cạnh nào đó, hành động của cậu đã tạo tiền đề cho hội, và đó là điều tốt đẹp nhất từng đến với tôi. Nhưng tôi không nợ cậu điều gì hết.”

Tớ quay lưng chuẩn bị rời khỏi phòng, nhưng tớ nghĩ lại.

“À, Nate này, cậu biết không? Cậu hôn hít y như một con cún dãi nhót lòng thòng, miệng thì hôi xì, và nếu tôi và cậu có quan hệ tình dục đi nữa thì chắc chắn cậu cũng không biết phải làm thế nào đâu. Chúc mừng lễ Tạ ơn, đồ đểu giả.”

Được rồi, từ giờ trở đi mình sẽ là một người trưởng thành hơn đây.

Ba mươi mốt

“KHÔNG PHẢI, CẬU KHÔNG LÀM THẾ ĐÂU!” Tracy hét âm lên trong điện thoại sau khi tớ kể đầu đuôi câu chuyện cho cô nàng nghe.

“Cậu có tin không? Tớ nghĩ mình đã hơi quá đà, nhưng tớ thấy gánh nặng trên vai đã biến mất rồi.” Tớ mặc quần áo ngủ nằm trên giường và cảm thấy lâng lâng. Gia đình nhà Taylors đã về, và chị Rita vừa mang cho tớ một miếng bánh bí ngô trước khi chị ấy đi chơi. Cuộc đời vẫn đẹp sao.

“Này nhé, trong cuộc họp tới, tớ muốn cậu phải biểu diễn lại toàn bộ sự việc cho hội xem. Tớ sẽ vui hơn bao giờ hết nếu được đóng vai thằng cha Nate. Tớ sẽ chỉ làu bàu ngã và tổng thức ăn vào miệng. Thật là tuyệt vời! Có ai biết nữa không?”

“Chỉ cậu và chị Rita thôi. Chị ấy coi tớ là nữ thần đấy nhé!”

“Cậu phải gọi cho hội thôi. Ai ai cũng mong được biết xem sự việc xảy ra thế nào đấy.”

“Tớ sẽ gọi chứ – chỉ là tớ không tin việc gặp cậu ta lại là một điều tốt lành đến vậy; tớ không biết tớ đã nghĩ gì nữa. Cậu ta thay đổi quá nhiều.”

“Penny ơi, người thay đổi là cậu chứ không phải thằng cha Nate đó. Cậu biết là cậu sẽ không bao giờ thích cậu ta nữa. Tớ vẫn luôn nói với cậu là cậu có thể làm tốt hơn thế, nhưng cậu đâu có nghe tớ đâu, và giờ thì cậu biết sự thật rồi đấy. Ngọt ngào quá hử?”

Quá ngọt ngào ấy chứ.

Tớ nằm bẹp xuống giường vì kiệt sức sau khi gọi điện cho Diane, Jen, Amy và Morgan.

Tớ đã làm được. Tớ đã dũng cảm đương đầu với Nate.

Tớ đi tới bàn học lấy cuốn nhật ký cũ và mở đến trang nhật ký gần nhất. Trang nhật ký đã từng làm tan nát trái tim tớ rất nhiều lần. Tớ lần lần các ngón tay dọc theo các con chữ. Có quá nhiều nỗi đau trong các con chữ đó. Nhưng lúc này, tớ biết, mọi việc sẽ ổn.

Tớ cầm một chiếc bút trên bàn và viết trang nhật ký “Ngày hôm qua.” Tớ không viết lại sự việc, tớ chỉ nhắc cho mình nhớ rằng nếu sự việc đó xảy ra thêm một lần nữa, tớ có thể vượt qua cơn thất tình đó.

... tớ sẽ trở lại.

Ừ, tớ sẽ trở lại. Tớ có thể dành cơ hội cho trái tim và tớ có thể đổi mặt, và cuối cùng, điều khiến tớ đau lòng rồi sẽ khiến tớ mạnh mẽ hơn.

Và tớ thật xứng đáng với mong muốn của mình – tớ mong sẽ có một người biết trân trọng tớ, một người mà tớ có thể tin tưởng, một người yêu tớ vì chính bản thân tớ.

Tim tớ thót lại khi tớ nghĩ đến Ryan.

Ba mươi hai

“NÀO, PENNY LANE À, đây là bí mật nho nhỏ của hai bố con mình nhé, con thề đi.” Bố giơ ngón út lên và tó vòng ngón út của tó vào ngón út của bố. “Mẹ con sẽ thủ tiêu bố nếu mẹ biết bố con mình làm như thế này với thức ăn thừa.”

Chỉ có tó và bố ăn tối với nhau vào tối hôm thứ Bảy, và cả hai bố con tó đều không thể chịu đựng được khi món đậu phụ nhồi thịt còn thừa... Vì vậy bố con tó đã ném tọt vào thùng rác. Mẹ sẽ không bao giờ mua chuộc được câu chuyện là tó đã tiếp tay cho bố đâu.

“Tối nay Hội của con sẽ làm gì?” Bố hỏi.

“Bọn con sẽ đi xem phim để bố mẹ không phải lo lắng về vô số đứa con gái kêu gào thảm thiết trong nhà.”

Bố cười. “Ừ, như thế sẽ khuây khỏa đấy. Các con không có kế hoạch hát karaoke sao?”

Ừm, đó là mục đích đi xem phim của bọn tó mà – để cố xao nhãng Jen khỏi bữa tiệc vào tuần sau. Cô nàng rất căng thẳng. Không chỉ có tó hứa sẽ hát một mình một bài mà tó còn đồng ý dẫn dắt hội để cùng hát bài *Ban nhạc Hội những trái tim cô đơn Sgt. Pepper*.

Điện thoại đổ chuông và bố nghe điện. “Ồ, chào cháu Ryan,” bố nói sau khi lắng nghe một lúc.

Không thể nào...

Tó ngó thấy trán bố nhăn lại. “Không không, cháu làm đúng mà. Năm phút nữa chú sẽ đến phòng khám. Đợi chú ở đó nhé.”

Cấp cứu. “Có sao không bố?”

“Không, đó là Ryan Bauer – em cậu bé bị ngã đập mồm vào bàn và đang bị chảy máu. Bố phải ra phòng khám đây.” Bố với áo khoác. “Penny Lane, con đi với bố chứ? Biết đâu bố cần con giúp.”

“Dạ...”

“Hơn nữa,” bố nói, “có vẻ Ryan đang run lắm. Có bạn bè sẽ giúp thẳng bé đỡ hơn.”

Trước khi tớ kịp phản đối, bố đưa áo khoác cho tớ và đã đi ra tới cửa.

Khi bố con tớ đỗ xe thì Ryan đang đứng đợi sẵn. Cậu ấy đang ôm cô em gái cùng mẹ khác cha là Katie tám tuổi, mái tóc dài đen sẫm của cô bé rũ xuống mặt. Bố chạy về phía cậu ấy và giơ tay đặt lên đầu Katie. “Cháu yêu,” bố nói, “sẽ không sao đâu nhé.” Bố đưa khoá cửa cho tớ. “Penny Lane, con đi mở cửa văn phòng, bật đèn trong phòng sơ cứu của bố, bật hết các thiết bị lên, và lấy cho bố một bộ dụng cụ sạch sẽ.” Ryan nhìn tớ khi nhận thấy tớ đi cùng bố, và tớ nhìn thấy nỗi bàng hoàng lấp kín đôi mắt cậu ấy.

Tớ lo lắng cầm chìa khoá và chạy thật nhanh vào văn phòng. Tớ bật đèn và chạy ngược trở lại vào phòng sơ cứu chính của bố. Như một phản xạ tự nhiên, tớ bật hết các thiết bị máy móc lên, cầm lấy một bộ dụng cụ sạch sẽ và đặt lên bàn.

Tiếng thốn thức của Katie mỗi lúc một lớn hơn khi bố và Ryan đi vào phòng. “Cháu đang ở trên tầng chuẩn bị bữa tối thì nghe thấy tiếng ầm. Cháu đoán là con bé nhảy nhót lung tung và... bị ngã.” Ryan giải thích với bố.

Cậu ấy đặt Katie lên ghế và bố nhẹ nhàng bỏ chiếc khăn che kín mặt cô bé. Tớ nhìn thấy toàn máu là máu.

“Ôi không!” Ryan hét lên; cậu ấy đặt tay lên đầu và bắt đầu đi đi lại lại.

“Sẽ không sao đâu,” Bố nói. Tớ không biết bố đang nói với Katie hay Ryan nữa.

Tớ chạy vào phòng làm việc của bố để lấy con hải mã Abbey bằng bông và chạy trở lại phòng sơ cứu. Bố đang kiểm tra vết thương của Katie – cô bé khóc la thảm thiết hơn nữa. “Em ơi, của em này.” Tớ đưa cho cô bé con thú bông mà hồi bằng tuổi cô bé tớ vẫn thường chơi cùng. Katie lưỡng lự cầm con hải mã bông và ôm chặt lấy nó.

“Không sao đâu, chỉ có vài cái răng bị lung lay thôi, ngoài ra không sao hết. Chú phải rửa vết thương và cố định mấy cái răng đó.” Bố nhìn Ryan – cậu ấy có vẻ như sắp ngất.

“Penny Lane, con với Ryan ra hành lang đi,” bố nói, và ngay đến Ryan cũng phản đối. “Ryan à, tốt nhất là cháu nên đợi ngoài đó. Cháu đã làm hết sức rồi.”

Tớ ra ngoài cửa và Ryan đi theo sau. Tớ đặt tay lên vai cậu ấy trước khi tớ kịp nghĩ ra điều đó.

Cậu ấy ngồi sụp xuống ghế trong quầy đón tiếp và đưa tay lên che mặt. “Mẹ sẽ giết tớ mất.”

Tớ ngồi xuống vòng tay qua người cậu ấy. “Ryan à, cậu có làm gì sai đâu.”

“Máu chảy nhiều quá,” cậu ấy kháng cự.

“Nhưng là vì máu hoà lẫn nước bọt thôi, nên trông có vẻ nhiều hơn bình thường mà,” tớ trấn an cậu ấy.

Cậu ấy bất ngờ ngẩng đầu lên. “Tại sao cậu lại đến đây?” Tớ không biết cậu ấy đang tức giận hay bối rối.

“À ừ, bố tớ bảo là có lẽ bố cần tớ giúp một tay... và biết đâu cậu cần một người bạn.” Tớ tìm tay cậu ấy và xiết nhẹ.

Điện thoại của Ryan rung chuông và cậu ấy nhảy vọt lên. “Dạ, mẹ ạ... không ạ, con đến chỗ nha sĩ Bloom... Vâng ạ... vâng... vâng... con sẽ gọi... chào mẹ.”

“Cậu phải biết đó không phải lỗi của cậu mà,” tớ nói sau khi cậu ấy úp máy. Cậu ấy chỉ nhìn chăm chăm ra trước. “À, hồi tớ hai tuổi, chị Lucy cũng phải trông tớ. Hồi ấy chị ấy mới 10 tuổi, vì vậy bố mẹ tớ cũng có vẻ vô trách nhiệm khi để chị ấy trông tớ, chị cho tớ ngồi trên chiếc giường trên của bộ giường hai tầng trong phòng chị ấy, và, ừ, chắc cậu cũng biết rồi, tớ bị ngã xuống sàn nhà. Và cậu biết không, hoá ra tớ bị méo đầu đấy.” Tớ đập đầu gối vào đầu gối cậu ấy. “Hoặc có thể là không...”

Cậu ấy mỉm cười. “Tớ biết là con bé sẽ không sao đâu, nhưng mẹ tớ tỏ vẻ tớ làm mẹ thất vọng, và dưỡng Cole thì bảo vệ Katie quá mức cần thiết. Chỉ là... cậu có biết nhiều lúc tớ mệt mỏi kiệt sức đến thế nào không?”

Tớ nhìn cậu ấy với vẻ hoài nghi.

“Ryan à,” tớ nói,” không ai kỳ vọng cậu phải hoàn hảo cả.”

“Ừ, vậy cậu nói điều đó với các huấn luyện viên và bố mẹ tớ xem.”

Tớ chưa bao giờ nghĩ đến điều đó. Chỉ là tớ vẫn luôn giả định Ryan là người hoàn hảo.

“Đó là lỗi của tớ,” cậu ấy nói. “Tớ tự giết chính mình khi phải sống theo sự kỳ vọng của mọi người. Chỉ cần tớ bỏ tiết, uống rượu khi đi tiệc, hay không nói điều đúng đắn mọi nơi mọi lúc, tớ sẽ nghe thấy mẹ và bố dưỡng tớ nói, “Ryan, đáng ra con phải trông em cẩn thận chứ,” “Ryan, con nghĩ sao vậy hả,” “Ryan, con vô trách nhiệm quá,” “Bố mẹ thất vọng về con quá Ryan ạ.” Điều tệ hại nhất là khi mẹ và bố dưỡng nói họ thất vọng về tớ, cứ

như thế tớ không được phép năm thì mười họa nghịch ngợm một chút. Tớ thấy biết ơn lắm vì bố đẻ tớ không cần biết về điều đó.”

Đó là lần đầu tiên Ryan nhắc đến bố cậu ấy kể từ khi chú ấy không đến xem trận đấu hồi đầu năm. “Nếu thêm một lần nữa tớ nghe thấy bố nói là điểm A trừ không khác gì điểm B trừ, và sẽ không có trường đại học tử tế nào nhận tớ nếu tớ không đạt toàn bộ điểm A... cứ như thế tớ muốn đi theo bố để làm một người đàn ông chỉ biết quan tâm đến bản thân không bằng...”

Tớ há hốc miệng.

Trông cậu ấy có vẻ hoảng hốt. “Tớ xin lỗi... tớ không nên... tớ không có ý nói...”

“Không sao đâu.” Tớ xoa tay cậu ấy. “Chỉ tại cậu căng thẳng vì Katie thôi. Chỉ là... có nhiều chuyện xảy ra quá thôi.”

Cậu ấy quay sang phía tớ với vẻ mệt mỏi. “Tớ biết cậu nghĩ tớ đang phản ứng thái quá, nhưng tớ mất quá nhiều thời gian để làm những việc không làm người khác thất vọng... Còn điều tớ mong muốn thì sao chứ?”

“Cậu *mong muốn* điều gì?” Tớ hỏi.

“Điều đó có gì quan trọng chứ?” Cậu ấy trả lời khi cậu ấy dựa đầu vào tường.

“Ồ, có chứ, nó quan trọng với cậu mà.”

“Ừ, nhưng tớ không thể có được, vậy thì điểm cốt yếu là gì chứ?”

Đó là một Ryan hoàn toàn khác – một Ryan dễ bị tổn thương. Điều đó khiến tớ mến cậu ấy hơn nữa. Tớ lại đưa tay cầm tay cậu ấy. “Ryan à, cậu là một người rất tuyệt vời, và cậu xứng đáng có được mọi điều cậu muốn.”

Cậu ấy nhìn xuống bàn tay tớ nằm trong bàn tay cậu ấy. “Tớ không ghét nghếch đâu, vì thế tớ sẽ gắng ổn thỏa .”

Tớ lúng túng; tớ không biết cậu ấy đang nói đến chuyện gì. Cậu ấy đưa bàn tay kia lên nâng cằm tớ. “Tớ biết dạo này mọi chuyện có vẻ kỳ quặc, nhưng hai đứa mình để mọi chuyện quay trở lại bình thường được không?”

Tớ không biết điều đó có khả thi không. Cái gì bình thường chứ?

Tớ gật đầu. “Tớ xin lỗi vì mọi chuyện. Rosanna chỉ...”

“Tớ biết mà,” cậu ấy nói khi cậu ấy bỏ tay xuống và rút tay kia ra khỏi tay tớ. Tớ rất muốn cầm bàn tay đó lại, nhưng tớ cố kìm nén.

“Này.” Tớ dấn vào đầu gối cậu ấy. “Tại cậu đấy. Cậu đến đây với em gái và rồi cuối cùng cậu đã làm cho tớ *cảm thấy* tốt hơn.”

“À ừ, tại Chàng trai Hoàn hảo...”

Tớ cười ồ lên. “Không phải thế. Đừng có quên là tớ đã nghe thấy cậu hát trong buổi hoà nhạc và thừa ngài, ngài có vấn đề nho nhỏ về âm vực đấy nhé. Tớ phải nói là còn lâu cậu mới đạt độ hoàn hảo.”

Cậu ấy lắc đầu và bọn tớ ngồi im lặng. Tớ bắt đầu ngân nga theo tiếng nhạc ngân lên từ bàn lễ tân.

“Ôi Chúa ơi,” tớ nói.

Ryan ngẩng lên nhìn. “Sao vậy?”

Tớ lắc đầu. “Không, chỉ là...” Tớ đi tới chiếc bàn trước phòng và bật nút âm thanh. “Có vẻ thích hợp, cậu có nghĩ thế không?” Tớ hát theo tiếng nhạc.

Hãy giúp tớ đi mà.

“Cậu không biết được đâu.” Cậu ấy thở, hình như là một tiếng thở nhẹ nhõm.

Vài phút sau bố đi ra và bố cầm tay Katie. Trông miệng cô bé đã đỡ hơn nhiều, nếu không tính miếng gạc mà bố gắn vào cho cô bé để cầm máu. Ryan nhảy vọt ra khỏi ghế và quỳ xuống ôm chầm lấy em gái.

“Chú Bloom ơi, cháu cảm ơn chú lắm. Cháu xin lỗi vì phải gọi cho chú bằng điện thoại nhà – lúc đó cháu cũng không biết phải làm thế nào.”

Bố tớ bắt tay Ryan. “Không sao không sao – cháu làm đúng mà.”

Katie chạy ra với tớ và giơ tay đưa thú bông Abbey ra. Tớ cúi xuống. “Chị nghĩ là em cần Abbey hơn chị.” Nét mặt cô bé rạng rỡ lên và cô bé chạy tới ôm lấy chân Ryan.

“Dạ,” cậu ấy nói. “Anh em cháu phải về thôi ạ. Chú Bloom ơi, cháu cảm ơn chú lần nữa nhé.” Cậu ấy đi đến chỗ tớ và nói, “Penny ơi, cảm ơn cậu,” khi cậu ấy ôm tớ một cái. Sau đó cậu ấy cúi xuống hôn lên má tớ.

Tớ nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của bố. Khi bố con tớ đưa anh em cậu ấy ra cửa trước, bố nhìn tớ nói, “Ừm... Ryan đó, thằng nhỏ cũng ngoan nhỉ?”

Bố không biết được đâu, tớ nghĩ bụng.

With a little help from my friends

“I get by with a little help from my friends...”

Ba mươi ba

NHƯ THƯỜNG LỆ, SAU KỲ NGHỈ, tớ rất sợ phải đi học. Nhưng tớ không thể đợi thêm nữa để gặp Ryan, để biết liệu giữa hai bọn tớ mọi chuyện có thực sự bình thường không.

Bọn tớ nhanh chóng trở về trạng thái cũ, và tớ gần như chạy ù ra tú đưng đồ giữa các giờ giải lao. Thay vì sợ hãi, tớ bắt đầu mong ngóng đến những khoảnh khắc bọn tớ vui đùa với nhau giữa các tiết học. Tớ nói cho cậu ấy biết rằng cậu ấy không hoàn hảo trên rất nhiều phương diện, và cậu ấy bình luận này nọ về hình dạng không may mắn của cái đầu của tớ sau vụ ngã từ giường tầng.

“A, nói đến việc này tớ mới nhớ ra là tớ chưa bao giờ thấy cậu đội mũ – có phải là do, à ừm, do vụ tai nạn đó không nhỉ.” Cậu ấy kéo khăn quàng cổ của tớ ra khi tớ đang mở cúc chiếc áo khoác bằng len.

“Gừ gừ, để tớ nghĩ đã nào. Tớ chưa bao giờ thấy cậu chơi nhạc cụ – có phải đó là vì cậu hoàn toàn không hiểu gì về những thứ liên quan đến âm nhạc không hử?”

Tớ quấn chiếc khăn quanh cổ để chiếc khăn quất vào đầu cậu ấy mỗi khi nó bay bay.

“Ồi, tớ xin lỗi nhé...”

“Penny ơ!” Tớ nghe thấy có tiếng gọi rống lên trong hành lang. Tớ nhìn thấy Jen chạy về phía tớ, và ngay sau cô nàng là Tracy cũng đang co giò chạy.

Việc này sẽ không ổn đây.

Tracy là người tiết lộ thông tin. “Thầy hiệu trưởng Braddock nói với bạn ấy là tụi mình sẽ không được tổ chức buổi hát karaoke ở phòng tập thể dục nữa.”

“Sao cơ?” tớ hét lên. “Chỉ còn bốn ngày nữa là đến rồi!”

Jen hít thở rất sâu. “Thầy nói có vẻ đó là sự kiện của Hội những trái tim cô đơn và vì vậy nó sẽ không được tổ chức bên trong trường.”

“Quá vô lý,” tớ phản đối. “Tụi mình muốn quyên góp tiền cho đội bóng rổ thôi mà. Tụi mình làm vậy cũng chỉ vì tụi mình là bạn bè của nhau. Ai ai cũng được mời cơ mà.”

Jen vùi đầu vào hai bàn tay. “Tớ không biết bọn tớ phải làm thế nào nữa. Bọn tớ đã cố hết sức rồi.”

Tracy ngồi xuống và đặt tay lên cơ thể đang run lên của Jen. “Không sao đâu mà, tụi mình chỉ cần hoãn lại cho đến khi...”

“Quý tha ma bắt!” Tớ tuyên bố. Jen và Tracy nhìn tớ với vẻ mặt ngỡ ngàng. “Tụi mình chỉ định tổ chức bữa tiệc đó để quyên góp chút tiền nhỏ nhỏ cho đội bóng rổ sắm bộ đồng phục đẹp nhất từ trước đến nay.”

Tracy nhìn tớ như thể tớ bị thần kinh. “Nhưng Pen à, tụi mình không tổ chức trong trường được đâu.”

“Vậy thì tụi mình sẽ tìm chỗ khác. Tớ chán ngấy mấy chuyện liên quan đến ông Braddock rồi. Nghiêm túc mà nói, tổ chức hội làm gì nếu tụi mình không thể tìm ra cách vượt qua những trở ngại nhỏ tí như thế chứ?”

“Nhưng tờ bướm các loại đã được làm...” Jen lập luận.

“Thì tụi mình sẽ làm tờ bướm mới. Hiệu trưởng Braddock bủn xỉn – phải chứng minh cho thầy ấy biết là tụi mình có quyền lực lớn đến đâu.”

Giờ thì chính tớ cũng phải hơi ngạc nhiên về chính mình. “Đến nhà tớ đi – tụi mình phải gọi vài cuộc điện thoại đấy.”

Chỉ trong vòng chưa đầy một giờ, toàn bộ ba mươi thành viên của Hội những trái tim cô đơn đã có mặt ở nhà tớ và sẵn sàng hành động. Bố mẹ tớ đã gọi bánh pizza cho cả nhóm trong khi bọn tớ phân tích các lựa chọn của mình.

“Bố vẫn giữ quan điểm là các bậc phụ huynh phải cùng nhau đến nói chuyện với thầy Braddock,” Bố vừa nói vừa mở hộp bánh pizza và bố tự lấy cho mình một miếng bánh.

Tớ lắc đầu. “Không ạ, bọn con sẽ tự mình tổ chức và chứng minh cho thầy ấy biết là bọn con có thể tự đứng trên đôi chân của mình. Bọn con có thể đối mặt với mọi rào cản thầy ấy gây ra.”

Bố vừa gật đầu vừa nhai bánh, nhìn quanh khắp phòng, và rõ ràng là bố rất sung sướng với sự phấn khích của bọn tớ.

“Đây rồi, thoả thuận đây này,” Eileen Vodak nói khi cô nàng xuất hiện. “Chú tớ sẽ cho phép tụi mình sử dụng miễn phí không gian tổ chức sự kiện ở nhà hàng Bowlarma, nhưng vì là tối thứ Bảy và chú ấy phải làm kinh doanh, nên chú ấy yêu cầu tụi mình không được mang đồ ăn vào, và tụi mình phải mua nước ngọt và đồ ăn nhẹ. Hoặc, nếu tụi mình trả cho chú ấy năm đô-la một người, nhà hàng sẽ phục vụ nước ngọt, khoai tây chiên và đồ ăn nhẹ.”

“Nhưng như thế sẽ làm giảm lợi nhuận,” Jen nói khi cô nàng nóng ruột ngồi trên sàn nhà.

“Chính xác là sẽ có bao nhiêu người đến nào?” Bố hỏi.

Jen chọc chọc vào miếng bánh pizza xúc xích bò rắc tiêu chưa được ăn đến và nói, “Cháu cũng không biết – 50 người?”

“Nhưng năm mươi thì chưa đủ số người trong hội và đội bóng rổ mà,” Diane nhắc.

“À ừ, đúng rồi. Vậy chắc khoảng 100 hoặc 150 người.” Jen viết các con số vào giấy.

Bố liếc phần chữ Jen vừa viết. “Jen này, cháu nghĩ xem nhé, năm nay Phòng khám Nha khoa Bloom vẫn chưa quyên góp cho đội bóng rổ đâu. Vì thế nên, chú sẽ trả tiền đồ uống còn các cháu vẫn tổ chức tiệc, được không?”

Jen nhìn bố tỏ vẻ với đôi mắt màu xanh nước biển to tròn, và trong buổi tối hôm nay, đó là lần đầu tiên cô nàng mỉm cười. “Ôi chú Bloom ơi, cháu cảm ơn chú lắm.” Cô nàng đứng lên ôm chầm lấy bố tỏ. “Cháu hứa sẽ bắt đầu dùng chỉ tơ nha khoa hàng ngày ạ!”

Bố cười âm lên. “Á à, như thế thì tốt quá.”

Tớ nghĩ việc đó chắc sẽ giúp bố kiếm được thêm tiền hơn là tiết kiệm tiền cho đội bóng rổ.

“Được rồi.” Jen lo lắng căn môi. “Bây giờ bọn mình cần phải thông báo cho mọi người biết về việc thay đổi địa điểm. Bọn mình đã có các tờ rơi... và tớ nghĩ như thế là đủ.” Trông cô nàng có vẻ không thuyết phục lắm.

“Tụi mình nên thông báo trên đài của trường,” Tracy nói và vẽ hình chiếc micro trên tờ áp phích. “Giống như thế thầy Braddock đã cho phép tổ chức bữa tiệc này. Ước gì tớ đột nhập được vào đó và đọc thông báo.”

“Cậu không thể đâu,” Diane nói.

“Ừ, tớ biết chứ. Tớ chỉ đùa thôi,” Tracy trả lời.

Diane đứng lên. “Không, tớ chỉ nói là cậu không thể, nhưng tớ thì có.”

Tớ lo lắng nhìn đồng hồ trước cửa phòng học và hít thở thật sâu để giữ bình tĩnh. Tớ hy vọng Diane sớm làm cho xong việc này và sẽ không bị đình chỉ học vì hành động đó.

Diane là chủ tịch hội sinh viên nên cô nàng chịu trách nhiệm đọc thông báo vào sáng thứ Sáu. Thông thường cô nàng chỉ cần sửa đôi chút các thông báo do các hội gửi đến trong tuần và để người khác đọc thông báo trên đài.

Lần này thì không như vậy.

Tớ và Hilary Jacobs nhìn nhau khi chuông reo và mọi người đang ngồi vào chỗ.

Suốt cả tuần bọn tớ đã phát tờ rơi mới trong bãi đỗ xe của trường. Bọn tớ phải đổi vị trí liên tục để không bị bắt. Một đứa con gái đứng bên ngoài văn phòng của trường, tay lăm lăm điện thoại, còn hai đứa khác giám sát lối ra gần nhất với bãi đỗ xe. Mỗi đứa bọn tớ được chỉ định đứng ở một ô trong bãi đỗ xe để phát tờ rơi. Sau đó một nhóm khác trong hội sẽ đến sau để chắc chắn không ai vứt tờ rơi đi để không còn lại bằng chứng.

Theo tớ biết, hiệu trưởng Braddock không hay biết rằng bọn tớ vẫn tổ chức tiệc hát karaoke để gây quỹ. Tớ nôn nóng đợi đến khi nhìn thấy vẻ mặt của thầy khi thứ Hai tới, Jen cho thầy biết số tiền bọn tớ thu được.

Tiếng o o vang lên. “Chào các bạn, chúc một ngày thứ Sáu vui vẻ,” Dianne đọc thông báo. “Sau đây là thông báo trong tuần. Cuộc vận động hoa thường niên của Hội âm nhạc sẽ được tổ chức vào tuần sau. Hoa cẩm chướng là một đô-la, và bạn sẽ có được...”

Tớ hầu như không thể tập trung vào tin thông báo vì quá lo lắng cho Diane. Tớ cầu nguyện thầy hiệu trưởng Braddock không đứng quá gần và cô nàng sẽ có đủ thời gian để làm xong phi vụ này.

“Và cuối cùng, vui lòng lưu ý rằng buổi tiệc karaoke gây quỹ cho đội bóng rổ nữ được tổ chức vào bảy giờ tối thứ Bảy chuyển địa điểm từ phòng

tập thể dựng ra nhà hàng Bowlarama trên đường Cook Street.” Trong sân nhốn nháo hết cả lên, nhưng Diane vẫn rất điềm tĩnh. “Vé vào là năm đô-la, đã bao gồm đồ ăn uống. Chúng tôi rất mong được gặp các bạn vào tối thứ Bảy tại nhà hàng Bowl...”

Âm thanh trên đài tắt lịm.

“Diane ơi, cậu là nữ anh hùng của tớ,” Jen nói khi bọn tớ đi vào nhà hàng Bowlarama. Cô nàng cười tươi rạng rỡ khi bọn tớ mua vé. “Ở đây có nhiều người lắm rồi! Tớ phải kiểm tra tờ đăng ký bài hát. Nhưng nhớ nhé, vẫn còn nhiều trở ngại đang đợi tụi mình đấy.”

Tớ không muốn được nhắc cho nhớ đâu.

Diane mỉm cười khi cô nàng trả tiền vé vào. “Này, tớ nhận một trở ngại vì đội nhé. Ai ai cũng sẽ làm thế thôi.”

Tớ không biết bao nhiêu người sẽ bị đình chỉ chơi bóng rổ ngày thứ Ba và bị miễn nhiệm vụ đọc thông báo, nhưng Diane đang rất phấn chấn.

Bọn tớ đi vào phòng sau, và trong đó chật kín người – dễ nhận thấy đã có tới hơn 150 người. Căn phòng hơi tối với đèn sáng chiếu từ trần xuống. Một nơi rất đẹp, để chơi ki.

Tớ nhìn thấy sân khấu phía trước với chùm đèn to tướng bên trên, và một màn hình chiếu lời bài hát. Khi bọn tớ đến đó, Jen chạy vọt lên. “Đúng là một thảm họa!”

“Mọi thứ đều tuyệt vời và cậu nhìn số người đến tham dự xem – có gì không ổn cơ chứ?” tớ hỏi.

“Erin bị ốm – không hát được đâu.”

Ôi trời, Jen muốn làm âm lên đây. Sau sự việc diễn ra mấy tuần trước, tớ thật sự không thấy có lý do gì mà một người bị ốm lại là một thảm họa

được. “Jen à, sẽ có rất nhiều người lên hát, cậu đừng lo làm gì.”

“Nhưng ai sẽ là người hát đầu tiên? Những người đăng ký đều không đồng ý lên hát đầu tiên. Penny ơi, cậu phải giúp tớ.”

Tớ nhìn quanh quất và thấy Tracy đang nhanh chân chạy trốn.

“Jen ơi, tớ nói thật đấy, cậu không cần tớ giúp đâu. Nếu tớ là người hát đầu tiên, cả phòng sẽ giải tán hết cho mà xem.”

“Penny ơi, làm ơn đi mà. Mọi người đang trông vào cậu. Nếu cậu hát đầu tiên, chắc chắn cả hội cũng sẽ hát.”

Được rồi, tớ sai rồi. Đây *đúng* là một thảm họa.

“Cũng được.”

“Cám ơn, cám ơn cậu lắm lắm. Tớ nợ cậu nhiều lắm.”

Tớ sẽ khó quên lần này đây, thật đấy.

Tớ đi tới năm chiếc bàn trước của hội. “Này các cậu. Tớ sẽ hát đầu tiên. Có ai muốn hát chung với tớ không?”

Lúc này tiếng động khê khàng nhất cũng có thể được nghe thấy. Kể từ khi Hội những trái tim cô đơn thành lập, đây là lần đầu tiên không có ai nhìn thẳng vào mắt tớ. “Tớ nói thật đấy, nếu tất cả tụi mình cùng lên hát với nhau, chắc chắn sẽ không tệ đến thế đâu.” *Đi mà, làm ơn mà, phải có người hát chung với tớ chứ.* “Các cậu?”

Tracy vùn vùn túi khoai tây chiên để không phải nhìn thẳng vào mắt tớ.

Tracy ơi, đến cậu cũng không lên sao?

Buồn cười chưa. Chỉ cần hát một bài thôi mà.

Jen lo lắng nhìn xung quanh. Nếu tớ không sớm hành động, cô nàng sẽ đập bàn đập ghế ngay.

“Jen ơi, OK, tớ sẽ hát! Bài gì được nhỉ?”

Vẻ nhẹ nhõm thể hiện rõ trên nét mặt cô nàng. “Bài gì cũng được. Nhớ nhé – tớ có cả bài hát của nhóm Beatles đấy!”

Mặc dù tớ yêu nhóm Beatles nhưng tớ lại cảm thấy mình hơi hơi ngu khi hát bài hát của nhóm trước mặt mọi người. Như Ryan đã học được thì chỉ có bốn người biết dốc hết khả năng hát những bài hát đó, và tớ không phải là một trong bốn người đó.

Tớ bắt đầu dò tìm danh sách các bài hát – có vẻ như không bài hát nào mời gọi được tớ. Tớ cần một bài không khó hát và đó phải là bài mà mọi người muốn hát cùng tớ. Không có bài nào phù hợp, vì thế tớ chuyển sang phần chữ khác. Tớ chuyển sang phần bài hát có chữ B và xem các bài hát của nhóm Beatles, và khi đó tớ phát hiện ra điều đó.

Tuyệt hảo.

Được rồi, dù tớ không phải Paul, John, hay George nhưng tớ có thể là Ringo.

Tớ miễn cưỡng lên sân khấu và khi hội bắt đầu cổ vũ, tớ trừng mắt nhìn bọn họ. Quân phản bội. Hai tay tớ run bần bật khi tớ nhìn đám đông – hình như học sinh cả trường đều đến đây. Nhìn ra tít phía sau tớ thấy Ryan đang vỗ tay cổ vũ. Tớ mỉm cười cho đến khi tớ nhận thấy người đang đứng ngay cạnh cậu ấy – con nhỏ Missy. Sau ngần ấy việc xảy ra, tại sao cậu ấy vẫn quanh quẩn bên con nhỏ đó chứ?

Và quan trọng hơn nữa, tớ đang làm gì trên sân khấu thế này?

Jen túm lấy micro. “Cám ơn các bạn rất nhiều vì đã đến góp mặt trong buổi gây quỹ cho đội bóng hôm nay. Toàn bộ số tiền thu được trong sự kiện

này sẽ giúp bọn tớ mua đồng phục mới. Vì vậy, các bạn đừng ngại nhé, hãy đứng lên và hát. Và người mở màn lễ hội buổi tối hôm nay không ai khác chính là Penny Lane Bloom!”

Tớ nghe thấy tiếng reo hò cổ vũ, nhưng tớ vẫn nhìn đăm đăm vào màn hình, cố gắng điều khiển nhịp thở. Tớ không cần phải nhìn lời bài hát mới hát được, nhưng tớ không thể chịu được cảnh nhìn khán giả. Gần như không có phần giới thiệu cho bài hát, và trước khi tớ kịp nhận ra, tớ đã thấy mình hát, và hỏi mọi người xem họ sẽ làm gì nếu tớ hát sai nhạc – liệu họ có đứng lên và tống cổ tớ ra ngoài không.

Đến giờ thì vẫn chưa đâu.

Mặc dù nếu tớ vẫn hát thì điều chắc chắn sẽ, và thực sự đang xảy ra, có hẳn là một điều tồi tệ không?

Tớ vừa nhắm mắt vừa đi tới đi lui vừa hát. Tớ nhìn xuống phía hàng ghế đầu tiên, Làm ơn giúp tớ đi. Tớ không chỉ nài nỉ, mà tớ thực sự hát để được cứu vớt. Khán giả bắt đầu vỗ tay theo.

Tớ oai vệ bước đến nơi Tracy và Diane đang ngồi cổ vũ cho tớ. Tớ quay mặt về phía bọn họ khi vẫn hát để mong có được sự giúp đỡ nho nhỏ từ phía bạn bè. Tớ ra hiệu cho bọn họ lên sân khấu với mình.

Diane bắt được tín hiệu và đứng lên, kéo theo cả Tracy nữa. Morgan và Amy lên theo sau, và Erin cũng lên sân khấu – chưa một ai từng xuất hiện dưới ánh đèn sân khấu.

Bọn tớ đứng xúm xít quanh chiếc micro, còn các thành viên khác trong Hội đứng lên vỗ tay theo nhịp bài hát. Tớ cầm chiếc micro khác và đi về phía khán giả. Tớ nhún nhảy với các cô nàng. Và bọn họ thay phiên nhau hát.

Ừ, đúng rồi, tớ có thể vượt qua nhờ sự giúp đỡ nho nhỏ của bạn bè.

Bài hát kết thúc và tiếng reo hò ào lên từ phía đám đông. Tớ quay lại với mọi người trên sân khấu và bọn tớ giơ tay làm dấu hiệu chiến thắng với nhau. Jen nhảy lên nhảy xuống khi một đám đông chạy ra xếp hàng đăng ký lên hát.

Bọn tớ được nghe các cô gái hát theo một ban nhạc pop và đội bóng nam hát sai nhạc bài hát We are the Champions. Ngay cả Morgan và Tyson cũng hát cặp với nhau một bài tuyệt hay. Như vậy là chưa đủ cho hội. Nhưng điều quan trọng nhất là Jen thu được một khoản tiền to.

Morgan, Eileen, Meg và Kara hát xong bài We are Family và bọn tớ phấn chấn trở lại.

Tớ ngồi xuống cạnh Tracy và thò tay lấy một miếng khoai tây chiên trong túi của cô nàng. “Penny! Ôi Chúa ơi,” cô nàng nói.

“Tracy à, có gì to tát thế, chỉ là một miếng khoai tây chiên thôi mà.”

Cô nàng chỉ lên sân khấu. Tớ nhìn thấy Ryan đứng một mình trên đó. Tớ bắt đầu cười ồ – có phải cậu ấy định chứng minh cho cả trường biết cậu ấy không hoàn hảo đến mức nào không nhỉ? Cậu ấy ngó nhìn tớ và nháy mắt một cái.

“Có gì đáng nói đâu?” tớ hỏi.

Tracy mở to mắt nhìn tớ. “Cậu có nhìn thấy bài hát mà cậu ấy chọn không?”

Tiếng nhạc bắt đầu vang lên và tim tớ như rụng xuống.

Tớ nhận ra bài hát đó ngay lập tức.

Làm sao tớ không nhận ra được chứ?

Tớ được đặt theo tên bài hát đó mà.

Toàn bộ hội đều nhìn tớ khi Ryan bắt đầu hát bài *Penny Lane*. Sai nhạc be bét. Tớ muốn thấy gương mặt cậu ấy khi cậu ấy hát đoạn đầu tiên, nhưng tớ phải cố kiềm chế cảm xúc để không biểu hiện ra mặt vì cả phòng cứ hết nhìn tớ lại nhìn Ryan.

Tớ phải tập trung hít vào thở ra. Tớ xúc động lắm. Tớ không dám tin lại diễn ra chuyện này, tớ không dám tin là Ryan lại làm thế này trước mặt học sinh toàn trường.

Cậu ấy thích tớ. Cậu ấy thực sự, thực lòng thích tớ.

Và tớ thích cậu ấy. Tớ thực sự, thực lòng thích cậu ấy.

Tớ không thể phủ nhận cảm xúc của mình nữa và tớ tự nói với mình rằng tớ không thể liêu minh đánh đổi hội. Tại sao tớ lại không muốn ở bên một người như Ryan chứ? Tớ sẽ phải đấu tranh bao lâu nữa đây? Tớ còn phải lừa dối chính mình đến bao giờ chứ?

Đoạn nhạc đầu kết thúc và Ryan đứng lù lù lại, như thể cậu ấy biết mình vừa gây ra một sai lầm. Điều đó khiến trái tim tớ đau đớn làm sao. Diane đột ngột đứng vọt lên khỏi ghế ngồi để hỗ trợ cậu ấy. Chỉ một giây sau Tracy cũng lên với cậu ấy, và sau đó gần như toàn bộ các thành viên của Hội những trái tim cô đơn đều nhập hội. Trông Ryan nhẹ nhõm ngay khi có được sự hỗ trợ đó. Tớ biết chính xác cậu ấy cảm thấy thế nào.

Tớ cũng biết rằng sẽ có rất nhiều tin đồn sau buổi tối hôm nay.

Nhưng vào khoảnh khắc đó, tớ không quan tâm. Đó là điều tuyệt vời nhất mà một chàng trai từng dành cho tớ.

Đúng vậy, *Penny Lane* không phải là một bài tình ca tuyệt vời, nhưng đối với tớ, đó là cử chỉ lãng mạn nhất mà một người có thể thể hiện. Bài hát kết thúc, và tớ đứng lên tung hô cả nhóm. Khi nhìn mọi người, trừ Ryan, tớ hơi sợ. Tớ phải làm gì bây giờ? Biết đâu mọi người sẽ không tập trung vào tớ và Ryan vì toàn bộ Hội đã lên sân khấu thì sao?

Không khả thi chút nào.

Ryan xuống sân khấu và đi về phía tớ. “Nếu cậu vẫn chưa đoán được,” cậu ấy nói, “thì bài hát đó dành tặng cậu nhé.”

Tớ mỉm cười, không biết phải nói gì với cậu ấy.

“Chỉ còn đủ giờ cho một bài hát nữa thôi,” Jen thông báo. “Penny ời?”

“Ừ, tớ đến ngay,” tớ nói, nhưng tớ xiết tay Ryan trước khi đi.

Bài hát cuối cùng vang lên và toàn bộ các thành viên của hội đều lên sân khấu hát bài *Sgt. Pepper’s Lonely Hearts Club Band*.

Hy vọng các bạn thích chương trình này.

Ba mươi tư

TRACY, DIANE, JEN, LAURA VÀ TỐ đi ra bãi đỗ xe với cảm giác chiến thắng hân hoan.

“Này các cậu, tụi mình có được ba ngàn đô-la! Mọi người quyên góp thêm nhiều tiền cho tớ để họ được xếp hàng hát,” Jen nói khi cô nàng cầm phong bì tiền với toàn bộ sức lực của mình.

“Jen ơi, thế thì quá tuyệt – chúc mừng cậu nhé!” Diane nói.

“Úi chà, xem ai kìa. Quý bà Penny cơ đấy!” Bọn tớ quay lại và nhìn thấy Todd, với hai cặp tình nhân quen thuộc Brian-Pam và Don-Audrey. Ryan đứng ngay sau lưng cậu ta. Missy cũng có mặt luôn. Nhưng không rõ là con nhỏ đi với Ryan hay Todd... hoặc là con nhỏ chỉ đi theo thôi.

Ryan cố túm vai Todd nhưng cậu ta chỉ nhún thấp vai xuống.

“Này Todd, cậu say đấy hả?” Diane hỏi với vẻ mặt không mấy may xúc động.

“Diane, tránh ra.” Rõ ràng là Todd say và cậu ta đang len lỏi giữa những chiếc ô tô. Tớ không nhìn thấy cậu ta suốt cả buổi tối. Tớ chắc chắn đã nghe thấy tiếng la ó của cậu ta khi tớ... và Ryan hát.

Ryan lại cố kéo Todd quay trở về ô tô nhưng lần này Todd ấy cậu ấy ra. “Ryan, mà là đồ đáng thương.”

“Ừ, đúng rồi, tớ là đồ thế đấy.” Chỉ mất một giây thôi tớ đã nhận ra rằng sự việc đó bắt nguồn từ tớ. Todd bỗng nhiên đứng ngay trước mặt tớ.

“Bauer, tránh xa ra. Đây là việc giữa tôi và kẻ đồng tính này.”

Tớ cố lui mặt ra khỏi hơi thở hôi nồng của Todd. “Todd này, cậu đang nói đến chuyện gì vậy?” Tớ hỏi. Ryan bước tới nhưng tớ phản đối. “Ryan à, tớ tự giải quyết được.” Cậu ấy quay lưng đi nhưng vẫn nắm chặt năm đấm như thể cậu ấy sẵn sàng hành động bất cứ lúc nào.

Todd vẫn nhìn tớ đăm đăm. “Nói cho cậu biết nhé, vì cậu là đồ đáng thương nên không có thằng con trai nào đầu óc tỉnh táo lại muốn đi chơi với cậu, nhưng điều đó không có nghĩa là cậu phải gây ảnh hưởng xấu cho toàn bộ đám con gái trong trường này.”

“À, nếu tôi nhớ không nhầm, thì đã có lúc cậu rất muốn đi chơi với tôi, nhưng hình như tôi đủ thông minh để ngăn cản chuyện đó. Nếu cậu thấy vui thì cứ đi mà đổ lỗi cho tôi vì không có đứa con gái nào muốn đi chơi với cậu.” Tớ định quay lưng lại thì Todd bước lên một bước.

“Todd này, nói thật nhé, tốt hơn là cậu nên tránh xa bạn ấy ra,” Diane nói khi cô nàng cùng Tracy, Jen và Laura tiến đến đứng ngay sau lưng tớ.

“Chu choa.” Cậu ta nghiêng người về phía bọn họ và giơ tay ra với vẻ thảng thốt. “Tôi s.....ợ một đám con gái quá đi thôi.”

“Thật ra thì bọn tôi muốn được gọi là phụ nữ hơn đấy,” tớ nói và mím chặt môi. Tớ không thể làm gì khác ngoài việc khiến cho sự việc ngày càng tồi tệ hơn.

Phía sau lưng cậu ta, con nhỏ Missy đứng nhìn với vẻ mặt thỏa mãn.

Todd vẫn nhòai người ra trước. “Nghe này...”

“Không, Todd ạ, cậu nghe này...” – tớ chịu đựng hành vi trẻ con của cậu ta thế là đủ rồi, và tớ sẽ không cho phép cậu ta phá hủy buổi tối của bọn tớ. “Có lẽ lý do khiến cậu chưa có nổi một ngày hẹn hò là vì không có nữ sinh nào đầu óc sáng suốt lại muốn hẹn hò với một thanh niên có trí tuệ của một đứa trẻ bốn tuổi đâu.”

Cậu ta nghiêng người vào tớ. “À, có lẽ lý do khiến bọn con trai lừa dối cậu là vì cậu là một đứa con gái hống hách chỉ biết nghĩ đến mình.” Cậu ta cười, còn tớ nhăn mặt lại.

“Nói cho cậu biết nhé, có lẽ lý do khiến tất cả nữ sinh trong trường đều gia nhập hội này là vì tất cả đám con trai các cậu đều là lũ ngốc đấy. Bọn tôi thà túm tụm với nhau còn hơn đi chơi với một trong số các cậu.” Tớ nhận ra rằng mình vừa nói ra một điều tổng quát bao gồm cả Ryan. “Todd, cậu không khác gì một thằng bé con. Tại sao cậu không quay trở lại sân chơi đá bóng – đó mới là nơi thuộc về cậu, và đuổi theo một quả bóng tin hìn thay vì bám theo những cô gái thông minh hơn cậu gấp mười lần chứ?”

Câu nói của tớ đã khiến Todd nổi đóa lên. “Đồ đáng ghét!” Cậu ta túm chặt lấy cổ tay tớ. Tớ đau ghê gớm khi cậu ta bóp chặt và vặn cánh tay tớ.

Tớ thét lên đau đớn khi Brian và Don kéo Todd ra.

Brian túm lấy hông Todd. “Bạn ấy không đáng bị như thế đâu. Không đáng chút nào đâu. Đi thôi, đi thôi...”

Todd hất vai đẩy Brian ra và đứng thẳng lên. Cậu ta chĩa một ngón tay về phía tớ và quay trở lại với đám bạn bè của mình. Con nhỏ Missy đứng hoan hô chào đón cậu ta khi cậu ta quay trở lại.

Và tớ là đồ đáng ghét ư?

Ryan đi đến với tớ. “Cậu có sao không? Tớ không nghĩ cậu ta lại hành động thái quá như thế.” Tớ run bắn lên, mạch cổ tay tớ đập thành thịch, nhưng ngoài hai điều đó ra thì mọi việc thật tuyệt vời! Tớ ngoan ngoãn gật đầu khi các cô nàng cùng hội cùng thuyền đi đến bên tớ để đảm bảo tớ vẫn ổn.

Diane đi về phía cậu ấy. “Ryan à, tại sao cậu có thể chơi với cậu ta được chứ?”

Cậu ấy chỉ nhún vai. “Có phải lúc nào cậu ấy cũng như vậy đâu.”

“Ryan ơi, Todd hành hung Penny, vậy mà cậu định vẫn đi với bọn họ và giả vờ như mọi chuyện đều tốt đẹp cả sao?” Diane lắc đầu.

Ryan quay lưng nhìn những người được coi là bạn của cậu ấy. “Thôi, cậu đừng phản ứng thái quá nhé,” cậu ấy phản đối.

“Chắc cậu đùa tở rồi.” Tở nhìn Ryan với vẻ hoài nghi. “Cậu về phe cậu ta sao?”

Cậu ở phe tở, tở nghĩ bụng. Cậu hát tặng tở mà, đúng không?

“Không, dĩ nhiên là không rồi. Chỉ là...”

Cơn tức giận trong tở bị kìm nén từ mấy tuần qua đang sục sôi lên. Tở đang muốn phá bình, đến mức tở gần như không thể thẳng thắn nhìn nhận mọi chuyện.

Tở quay sang Ryan, cơn nóng trào lên hai má. Tở cảm nhận được vị chua chát trên đầu lưỡi. Đáng ra cậu ấy phải là một người bạn của tở, vậy mà cậu ấy lại đứng đó và để xảy ra sự việc vừa rồi. Cậu ấy không muốn gây hấn với thằng bạn tốt nhất nhưng ngu ngốc nhất của cậu ấy, và những người đồng đội đáng ghét của cậu ấy.

“Ôi chao, Ryan ơi, thật *đáng thất vọng quá*. Cậu không muốn đứng lên bảo vệ chính mình, phải chứ?”

Ryan nhìn tở như thể tở vừa đâm một nhát vào người cậu ấy. Cả hai bọn tở chỉ biết đứng nhìn nhau.

Tở hồi hận ngay tức khắc.

“Tở không có ý...” tở lúng búng nói.

Cậu ấy quay lưng đi, để lại tở đứng đó với vẻ mặt hoảng hốt.

Tại sao tớ lại nói như vậy về cậu ấy trước mặt mọi người chứ?

Tracy vòng tay quanh người tớ và đưa tớ ra ô tô. “Pen ơi, cậu ta là đồ ngu, đừng quan tâm đến điều cậu ta nói làm gì.”

“Nhưng Ryan là...”

Tracy có vẻ bối rối. “Tớ đâu có nói về Ryan. Tớ nói về Todd cơ mà.”

À, ừ, *gã Todd*.

Tâm trí tớ nhớ đi nhớ lại cuộc đối thoại đó.

“Này, cậu chườm lên cổ tay đi. Tớ trải giường cho.” Tracy đưa cho tớ một túi đá lạnh, giành lấy tấm chăn trên tay tớ và bắt đầu mở đệm hơi trên sàn phòng ngủ nhà tớ. “Penny ơi là Penny, đừng có hành hạ mình vì chuyện đó nữa. Cậu ta là đồ ngu thôi mà.”

Tớ ngẩng lên nhìn cô nàng. “Cậu có nghĩ là bọn mình đã khiến rất nhiều người trong trường buồn lòng vì đã thành lập Hội không? Trước tiên là thầy hiệu trưởng Braddock, giờ thì đến...”

Cô nàng giữ mạnh tấm chăn khi nó rơi thụp xuống giường. “Cậu ngồi xuống đi.” Cô nàng ngồi lên giường và vỗ vào chiếc gối cạnh tớ. “Penny ạ, hội là một trong những điều quan trọng nhất mà hai bọn mình từng làm được. Todd Chesney là đồ ngu, chỉ có vậy thôi. Đừng để việc đó phá hỏng thành công của buổi tối hôm nay.”

Tớ nhìn xuống bộ quần áo ngủ bằng vải flanen và co hai đầu gối lại rồi dựa cằm lên đầu gối. “Tớ không muốn mình phải chịu trách nhiệm trước việc khiến ai đó buồn lòng.”

“Cậu có biết cậu chịu trách nhiệm trước điều gì không?”

Tớ nhún vai. Tớ không biết phải nghĩ thế nào. Mỗi khi tớ nghĩ tớ có thể có Hội và vẫn làm bạn với Ryan, mọi việc lại đổ vỡ.

Tracy kéo vai tớ để tớ buộc phải nhìn cô nàng. “Cậu có trách nhiệm với Kara vì bạn ấy cảm thấy thoải mái khi nói cho mọi người biết về chứng rối loạn ăn uống của mình.”

Sự biến chuyển của Kara được nhận thấy rất rõ. Đã qua rồi những bộ quần áo rộng thùng thình, hay những tấm hình người mẫu có thân hình mỏng dính trong tủ đựng đồ của bạn ấy, và cũng qua rồi những bữa trưa bạn ấy chỉ gặp rau trộn và không ăn thịt cá. Bây giờ bạn ấy mặc quần áo đẹp hơn, trong tủ treo ảnh bạn bè thay vì ảnh mấy cô người mẫu ốm o, và bạn ấy đi ăn cùng cả nhóm. Bạn ấy còn phải cố gắng nhiều nữa, nhưng đó cũng là một sự khởi đầu tốt đẹp.

“Cậu có trách nhiệm trước việc Teresa vẫn giữ được học bổng bóng rổ vào trường UW.”

Cuối cùng Teresa cũng xuất sắc vượt qua bài thi Toán học, nhờ sự giúp đỡ của Maria.

“Cậu có trách nhiệm trước sự thật là lần đầu tiên trong đời, Diane Monroe là chính mình. Cậu vẫn còn nhớ bạn ấy như thế nào hồi đầu năm học chứ?”

Tớ hình dung thấy hình ảnh Diane ngồi ăn tối, với vẻ mặt hoàn toàn đau khổ, nhưng vẫn cố giả vờ như mọi chuyện đều tốt đẹp.

“Và bây giờ, mỗi khi gặp bạn ấy, cậu đều thấy bạn ấy rất vui vẻ khi được ở trong hội và có bạn bè nữ. Bạn ấy làm tớ ngạc nhiên lắm.”

Tracy không phải là người duy nhất ngạc nhiên trước Diane. Tớ vẫn không dám tin là cô nàng dám liều lĩnh đối mặt với thầy Braddock để giúp đỡ hội, hoặc cô nàng dám đối mặt với Todd hồi tối nay... hoặc đối mặt với con nhỏ Missy sau khi bài báo được đăng tải.

Tớ cảm thấy ngực thắt lại và hai mắt như muốn nổ đom đóm. “Những việc đó xảy ra không phải vì tớ. Tớ không có trách nhiệm trước những việc

đó.”

Tracy đứng lên và cầm tay tớ. “Cậu giúp bọn tớ mở rộng tầm mắt. Cậu là người mạnh mẽ nhất.”

Môi dưới của tớ run lên. “Ừ, tớ mạnh mẽ quá ấy chứ.”

“Penny kia, cậu có thôi đi không? Đừng bán rẻ mình như thế. Cậu là trưởng nhóm bởi vì mọi người tôn trọng cậu, vì cậu luôn có mặt vì mọi người, và vì cậu là một trong những người tuyệt vời nhất mà tớ từng biết. Tớ rất vui vì có cậu là người bạn thân thiết nhất. Tớ đã nói với cậu điều đó bao nhiêu lần rồi chứ?”

Tracy ôm tớ, và tớ ôm cô nàng thật chặt.

“Ngoài ra,” cô nàng nói tiếp, “mọi người rất sợ tớ khi lần đầu bọn họ nhìn thấy tớ và Diane thoát khỏi vòng vây của Hoa khôi Hoàn hảo Bé nhỏ, vì thế, tớ đoán cậu là người ít đáng sợ nhất trong ba con quý đấy.”

Tớ buông tay ra khi Tracy cười ồ lên. “Xin lỗi cậu nhé, nhưng tớ không được. Chính xác đây là lý do khiến bọn tớ cần cậu nhiều đến vậy!”

Tớ ngồi trở lại lên giường và nhận thấy mình mệt đến thế nào. Tracy nằm lên đệm và tung chăn trùm lên người. “Thế là đủ cho hôm nay rồi. Tớ đi ngủ đây.”

Tớ tắt đèn ngủ và kéo chăn lông vịt lên người. Bên dưới vẫn có tiếng cười.

“Gì vậy?”

Tracy cười khúc khích. “Tớ chỉ mong sáng mai sẽ được nhìn thấy thẳng cha Todd. Cậu ta sẽ mệt mỏi lắm đấy. Hãy mong cậu ta mệt mỏi vì con nhỏ Missy nhé. Tớ dám bỏ tiền để thấy cảnh đó đấy.”

Tớ cười một lúc trước khi nghĩ về Ryan. Tớ phải tìm ra một cách để mọi việc giữa hai bọn tớ trở lại bình thường – lại bình thường.

Tại sao tớ có thể tham gia một nhóm nữ sinh đông đúc nhưng lại không thể ngừng gây rắc rối với một nam sinh thôi?

Tớ nhăn mặt khi nhớ lại nét mặt của cậu ấy.

Tớ nhắm mắt và đẩy suy nghĩ đó ra khỏi đầu. Ngày mai tớ sẽ giải quyết. Tối nay tớ phải thưởng thức hương vị chiến thắng của buổi tối. Đúng là một đêm tuyệt vời, trừ việc Todd quát tháo vào mặt tớ và tớ quát tháo vào mặt Ryan.

Khi nằm thao thức trong bóng tối, tớ cố hình dung lại những điều tốt đẹp đã diễn ra vào tối nay – Jen quyên góp được tiền cho đội, bản nhạc *I Will Survive* tuyệt vời của Kara, Diane và Tracy cùng hát chung với tớ...

Nhưng mỗi khi tớ chuẩn bị cảm thấy vui vẻ thì vẻ mặt bị tổn thương của Ryan lại xuất hiện ngay trong đầu tớ.

“Ái!” tớ kêu lên khi đấm cái đầu nhỏ thó của mình hơi mạnh tay, vì tớ cứ tưởng làm vậy sẽ trút bỏ được hình ảnh kia.

“Penny ơi,” Tracy lơ mơ hỏi, “cậu có sao không đấy?”

Không, tớ không sao.

“Tớ không sao. Ngủ ngon nhé.”

Tớ phải thôi không nói dối người bạn thân nhất nữa mới được.

Và thôi không lừa dối chính mình nữa.

Ba mươi lăm

ĐỒNG HỒ CHẠY CHẬM QUÁ. Tớ đi đi lại lại trước tủ đựng đồ trong khoảng thời gian dài như vô tận. Tớ đi học sớm hơn thường lệ. Tớ đòi mẹ đưa đến trường sáng nay để có mặt ở đây sớm thế này. Ruột gan tớ thắt lại – chẳng mấy phút nữa Ryan sẽ đến đây.

Cậu ấy rẽ vào góc quanh và bỏ mũ len ra, khiến mái tóc cậu ấy rối bù lên. Cậu ấy đưa tay lên vuốt tóc, rồi cậu ấy ngẩng mặt lên và nhìn thấy tớ. Cậu ấy dừng lại trong một thoáng và cậu ấy lại ngó đăm đăm xuống sân trường khi đi về phía tủ.

“Chào cậu...” tớ nói với cậu ấy.

Cậu ấy vừa gật đầu vừa bỏ chiếc áo mùa đông màu đen đang phập phồng gió ra.

Tớ biết tớ đáng bị như vậy lắm.

“Ryan ơi, tớ thực lòng, thực lòng xin lỗi vì tớ đã nói như thế. Cậu biết là tớ không cố ý nói như vậy mà.”

Cậu ấy đưa túi vào trong tủ và lấy sách. Tớ tự hỏi bao lâu nữa cậu ấy mới lại nhìn tớ.

“Tớ biết cậu không cố ý nói vậy,” cậu ấy nói nhỏ nhẹ, và cậu ấy vẫn không buồn ngẩng lên nhìn tớ. “Nhưng vấn đề ở chỗ, cậu nói như vậy vì cậu biết điều đó sẽ làm tớ đau lòng. Hay, nhiệm vụ thành công rồi đấy.” Cậu ấy lắc đầu. “Trong số biết bao nhiêu người trong trường, tớ vẫn cứ nghĩ cậu là người cuối cùng chịu hạ thấp phẩm giá như vậy đấy.”

Cậu ấy đóng rầm cửa tủ lại và bắt đầu bước đi. Cậu ấy dừng lại và quay lại với tớ. “Cậu có biết suốt mấy tuần qua điều tớ vẫn thường làm mỗi sáng là gì không? Tớ lái xe đến trường và tự hỏi hôm nay, tại tủ đựng đồ, tớ sẽ

được gặp Penny nào? Sẽ là một Penny ngọt ngào, ấm áp và vui tươi hay một Penny lạnh lùng và xa cách đây? Tớ gần như nín thở để xem cậu sẽ phản ứng thế nào với tớ và rồi tớ phải cố tìm hiểu xem mình đã làm gì để xứng đáng nhận được cách cư xử của cậu. Đó là lý do khiến tớ không nói chuyện với cậu trong hai tuần đó. Tớ bị tổn thương.”

Tớ nhìn cậu ấy. Tớ không thể phủ nhận điều cậu ấy đang nói, tớ biết mình tỏ ra thất thường với cậu ấy, và tớ không thể nói cho cậu ấy biết nguyên nhân thực sự.

Cậu ấy lắc đầu. “Chỉ là tớ không biết mình đứng ở vị trí nào trong lòng cậu thôi.” Cậu ấy bắt đầu bước đi.

“Đợi tớ đã.” Tớ chạy ra trước mặt cậu ấy. “Tớ biết điều tớ đã nói ra không thể tha thứ được – tớ thực lòng xin lỗi cậu. Hai tháng qua đã xảy ra quá nhiều chuyện, và, ừm, tớ có mang cái này cho cậu.”

“Tại sao chứ?” Cậu ấy nhìn tớ chăm chăm.

“Tớ...” tớ thò tay vào trong túi. “Tớ... tớ muốn đưa cho cậu cái này.”

Tớ giơ tay ra và đưa cho Ryan thứ duy nhất tớ nghĩ ra được để cậu ấy biết cảm giác thực sự của tớ.

Cậu ấy đưa tay lấy và ngó nghiêng chiếc đĩa CD. Cậu ấy mở đĩa ra và nét mặt cậu ấy thay đổi khi ngón tay cậu ấy lần theo tên các bài hát. “Cậu làm cho tớ à?” Cậu ấy ngẩng lên nhìn tớ.

“Ừ.”

Cậu ấy nhìn bên trong đĩa và đọc to câu đề tặng. “*Tớ tặng cậu.*”

“Đó là một câu trong bài hát – bài này này.” Tớ cầm chiếc đĩa và chỉ vào một bài hát. Tớ không dám viết hết lời bài hát ra – như thế thành ra nói quá nhiều. Cậu ấy sẽ phải nghe đĩa để hiểu hết mọi thứ.

Cậu ấy vẫn nhìn chiếc đĩa.

“Tớ biết là ngốc lắm, nhưng tớ chỉ nghĩ ra được thế thôi.” Tớ thấy giọng mình nghèn nghẹn và nước mắt ngân ngấn. Mọi thứ trong đời tớ, trừ hội, như đang vỡ vụn xung quanh – ánh mắt nhìn chăm chăm của đám nam sinh trong trường, Todd quát tháo vào mặt tớ, thầy hiệu trưởng Braddock kiên quyết cấm đoán tớ – và tớ sẽ không thể đối mặt với mọi chuyện nếu Ryan cũng ghét tớ.

Ryan nghe thấy giọng nói nghèn nghẹn của tớ và cậu ấy ngẩng mặt lên. “Tớ thích lắm. Cám ơn cậu nhé.”

“Chỉ là một đĩa CD ngu ngốc thôi.” Tớ đi về phía tường, cố gắng kìm nén những giọt nước mắt đang rơi xuống hai má. Mình đang nghĩ gì chứ? Rằng một đĩa nhạc của nhóm Beatles có thể giúp mọi việc tốt hơn ư? Giá như cậu ấy biết những bài hát đó quan trọng thế nào với mình. Đây không chỉ là một đĩa CD, mà nó là trái tim và linh hồn của mình. Mình đã trao nó cho cậu ấy, mình đã cho cậu ấy bước vào trái tim mình. Giá như cậu ấy biết được điều đó.

Ryan bước tới và nghiêng người vào với tớ, và cậu ấy làm thế để che không cho đám đông học sinh đang bước vào sảnh nhìn thấy tớ khóc. Sự gần gũi của cậu ấy khiến tớ cảm thấy dễ chịu hơn là bực bội.

“Penny à, chiếc đĩa này của cậu có rất nhiều ý nghĩa với tớ. Cậu đừng buồn mà.” Cậu ấy đặt tay lên cổ tớ và nghiêng vào sát hơn nữa để cảm cậu ấy tựa lên trán tớ.

“Tớ xin lỗi, tớ chỉ...” tớ cố giữ bình tĩnh. “Mấy tuần ấy dài quá.”

Cậu ấy vẫn tựa vào tớ. “Ừ, dài lắm.”

Nước mắt tớ càng tuôn nhiều hơn. Tớ cố trấn tĩnh khi hành lang đầy kín học sinh. “Hay thật. Tớ cần nhất là thêm tin đồn này nọ đấy. Tớ chán cảnh

mọi người bàn tán xôn xao sau lưng mình rồi, và tớ dám cá là việc này sẽ giúp bọn họ có ối thông tin để nói này nói nọ.”

Cậu ấy cúi xuống và lấy tay lau nước mắt cho tớ. Tớ nhìn vào đôi mắt xanh thẳm của cậu ấy và mong ước mọi rào cản sẽ tan biến.

“Cậu tử tế quá, nhưng không ích gì đâu,” tớ nói với cậu ấy.

Ryan nhìn tớ đăm đăm trong một vài giây trước khi một nụ cười hé mở trên môi cậu ấy.

“Thôi nào, cô gái, đừng khóc nữa. Đúng là một đứa con gái hư hỏng khóc lóc om sòm.”

“Gì chứ?” tớ hét lên trong sự ngạc nhiên. Tớ không nhin cười được.
“Thế là thế nào hả?”

Cậu ấy nhún vai. “À, cậu cần phải cười to mà.”

“Ừ, nhưng *“một đứa con gái hư hỏng khóc lóc om sòm”* là gì chứ?”

“Tớ đang bị áp lực đấy – tớ chỉ nghĩ được từ đó thôi.”

Cậu ấy nghiêng người vào thêm một lần cuối để lau nước mắt trên mặt tớ. Cậu ấy nở nụ cười ấm áp với tớ. “Có đỡ hơn không?”

Khi tớ gật đầu, hình ảnh gì đó trong hành lang lọt vào mắt tớ. Tớ thấy Tracy đang há hốc miệng nhìn bọn tớ. Cô nàng vội vã rảo bước đi khi biết mình đã nhìn thấy.

“Chỉ hai tuần nữa là đến kỳ nghỉ. Giờ tụi mình ra hiệp ước là sẽ không để việc gì khác chen vào... tình bạn của tụi mình nữa nhé,” cậu ấy nói với tớ.

Tớ mím cười với cậu ấy. “Thế thì vui quá.”

“Ừ, giờ mình quay lại tủ trước khi muộn tiết học đầu tiên nhé.” Cậu ấy vòng tay quanh người tớ và đưa tớ đến tủ. Cảm giác nhẹ nhõm ùa lên trong tớ khi tớ lấy sách vở.

Khí thật. Tớ quên bémg mất là tiết học đầu tiên là môn Tây Ban Nha học chung với Todd. Chán thế.

Hoặc, nói đúng hơn là, *quá chán*.

Đúng là tớ không thể qua môn tiếng Tây Ban Nha được. Tớ chép nguyên những chữ cô Coles viết trên bảng nhưng không sao tập trung tâm trí. Todd đến muộn mấy phút và được cô giáo cho vào lớp ngay, còn tớ sợ đến nỗi không dám liếc sang phía cậu ta.

“Thứ Năm tuần sau các em sẽ làm bài thi học kỳ. Hôm nay chúng ta học đến đây thôi. Bây giờ các em sẽ tự làm hội thoại. *En Espanol, por favor*,” cô Coles nói với cả lớp khi cô quay trở lại ghế ngồi phía cuối lớp.

Tớ quay người đối mặt với Todd và thấy cậu ấy nhìn chăm chăm vào cổ tay tớ. Tớ mặc áo len dài tay để che vết thâm đi, nhưng vết bầm tím và xanh lét vẫn lộ ra. Tớ mở miệng định nói, nhưng không biết nói gì.

Todd nói gì đó, nhưng chỉ lí nhí thôi, tớ không nghe được.

“*Qué?*”^[2]“ tớ hỏi.

Todd nhìn tớ. “*Lo siento, Margarita. Lo siento*”^[3]. “

Cậu ấy có vẻ kiệt sức. Trước khi tớ kịp nói gì đó thì chuông reo. Tớ cất sách vở. Tớ bước tới cửa lớp thì Todd đã đứng đợi.

“Penny ơi, tớ nói thật lòng đấy, tớ xin lỗi mà.” Mặt cậu ấy đỏ bừng lên, và cậu ấy tựa vào mấy chiếc tủ đựng đồ được đặt ngay bên ngoài lớp học.

“Cám ơn cậu nhé Todd.”

Cậu ấy mỉm cười yếu ớt với tớ trước khi đi đến lớp học kế tiếp. Todd trông không giống Todd lắm, trừ khi cậu ấy làm trò cười hoặc hành động ngốc nghếch. Tớ thấy hơi buồn – mọi thứ có thể thay đổi thế nào nữa chứ? Tớ gần như không thể bắt kịp sự thay đổi đó.

Đến bữa trưa thì cả trường đã biết Todd không chỉ say rượu vào tối hôm thứ Bảy mà bố mẹ cậu ta còn bắt được quả tang, và sáng nay họ lên gặp thầy hiệu trưởng Braddock, vì vậy thầy không còn lựa chọn nào khác là đình chỉ Todd không được chơi ba trận bóng rổ.

Giờ thì tớ hiểu sao Todd lại buồn đến thế. Mặc dù đó là do lỗi của cậu ấy.

“VẬY...” Jen nói khi Morgan ngồi xuống. “Cậu và Tyson đi đâu sau khi bữa tiệc kết thúc vậy?”

Mặt mũi Morgan đỏ bừng bừng.

“Hay lắm!” Jen cười. “Tớ thấy đó là buổi tối thành công đấy.”

“Thôi nào, để cho bạn ấy yên đi chứ,” Diane nói.

“Thật ra thì đây cũng là vấn đề mà tớ muốn nói đây,” Tracy nói.

Morgan tỏ ra hoảng sợ.

“Không không,” Tracy lắc đầu. “Tớ muốn nói về hội cơ.” Cô nàng phát cho mỗi người một tờ giấy.

Tim tớ đập thình thịch khi tờ giấy được phát đến tay tớ. Tớ thấy hơi bị tổn thương vì đây là lần đầu tiên tớ nhận ra sự việc. Tớ biết bọn tớ đã nói về vấn đề này rồi, nhưng vẫn...

Quy định mới của Hội những trái tim cô đơn

Dưới đây là quy định chính thức dành cho các thành viên của “Hội những trái tim cô đơn.” Tất cả các thành viên phải nhất trí với các điều khoản dưới đây, nếu không tư cách thành viên sẽ bị loại bỏ.

1) Các thành viên được phép hẹn hò, nhưng không bao giờ được quên rằng bạn bè là trên hết.

2) Các thành viên không được hẹn hò với đám con trai ngu xuẩn, quân tay sai, quân nói dối, quân xấu xa, hoặc về cơ bản là những người không biết đối xử tốt với chính mình.

3) Các thành viên phải tham dự các buổi họp của Hội vào tối thứ Bảy hàng tuần. Không thành viên nào được phép không tham dự để đi hẹn hò. Trừ trường hợp gia đình có công việc khẩn cấp hoặc vào những ngày thời tiết xấu.

4) Các thành viên sẽ cùng nhau tham dự các sự kiện với nhau, bao gồm, nhưng không giới hạn Tiệc Khiêu vũ, cắm trại, các bữa tiệc, và các sự kiện cặp đôi khác. Các thành viên có thể mang theo bạn trai, nhưng các chàng trai này tham dự sự kiện có thể đối mặt với rủi ro.

5) Trước nhất, các thành viên phải biết ủng hộ bạn bè, bất chấp lựa chọn của họ. Điều quan trọng nhất là các thành viên phải gắn bó với nhau.

6) Và quan trọng nhất, trong mọi trường hợp, nếu bất kì thành viên nào mang những điều đã được nói tại hội đi nói lại với người khác, chắc chắn thành viên đó biết là tôi đang nói đến hậu quả gì rồi.

Những người vi phạm các quy tắc sẽ bị tước tư cách thành viên, bị làm bẽ mặt trước công chúng, bị tin đồn thổi bóng gió, và có thể bị xử trảm.

Khi mọi người đọc quy tắc mới, rất nhiều người gật đầu và nói lời tán thành. Tố ngó nhìn mọi người và thấy Tracy đang đợi phản ứng của tố.
“Thưa sếp, sếp thấy thế nào?”

“Hãy để mọi người biểu quyết. Tất cả chúng ta đều đồng ý với quy tắc mới chứ?”

Tất cả các cánh tay trên bàn giơ vọt lên.

“Cám ơn Chúa!” Tracy kêu lên. “Michelle ơi, cậu vui lòng hẹn hò với em trai tớ để nó nói chuyện với tớ được không?”

Hai má Michelle đỏ ửng.

“Này, mời cậu bé đi dự tiệc đi nhé.” Amy phát phong bì cho mọi người. “Mỗi người một vé nhé, nhưng các cậu cứ thoải mái đưa thêm bạn nhé. Con trai cũng được tuốt.” Cô nàng nháy mắt với Morgan.

Amy đưa vé cho tớ, và ghi rõ, “Penny Lane, Người lãnh đạo không nao núng,” gọn ghẽ ngay trước phong bì. Cô nàng sẽ tổ chức một bữa tiệc lớn cho cả hội sau khi kết thúc môn thi cuối cùng.

Bọn tớ bàn tán xôn xao về bữa tiệc, và tớ lại nhìn Tracy. Cô nàng không nói một lời nào với tớ về việc cô nàng đã nhìn thấy tớ và Ryan như thế. Và tớ không thích vẽ thêm viễn cảnh nào nữa cho cuộc đời mình. Bây giờ tớ cần nhất là thi qua các môn cuối kỳ.

“Teresa ơi,” tớ gọi với. “Cậu thi môn Tây Ban Nha 3 năm ngoái à?”

“Si^[4],” Teresa nói.

Một tia sáng loé lên trong đầu tớ.

“Các cậu ơi.” Tớ đứng lên và mọi người ngừng nói. “Có lẽ tụi mình nên sử dụng hai buổi họp tới để học nhóm chuẩn bị cho các môn thi cuối kỳ.” Tớ nghe thấy có người rên rỉ. “Tớ biết mà, biết mà, nhưng các cậu cứ nghĩ thử xem. Tụi mình có thể giúp nhau thi cho tốt, nhất là các thành viên đã thi qua hồi năm ngoái.”

Tớ muốn đạt điểm tốt hơn trong học kỳ này, chỉ để chứng minh rằng thầy Braddock đã sai lầm. Và tất nhiên, tớ muốn tất cả các thành viên Hội đều qua các môn. Sáng nay, khi Jen đến văn phòng hiệu trưởng để đưa tiền cho thầy Braddock, thầy ấy chỉ biết càu nhàu khi đếm tiền.

Liệu có điều gì khiến người đàn ông đó vui vẻ không nhỉ?

Ba mươi sáu

KỶ CỤC LẮM, VÌ NGAY CẢ KHI tớ là một tín đồ đối với bí mật của Hội, tớ vẫn muốn có người nói cho Ryan biết các quy tắc mới. Đồng thời, tớ không biết mình đã sẵn sàng hẹn hò trở lại chưa, không biết mình đã sẵn sàng đối mặt với rủi ro chưa. Thật là bất công: càng mến Ryan tớ càng nhận thấy rồi cậu ấy sẽ làm tan vỡ trái tim tớ.

Tớ quyết định tổ chức một buổi học nhóm là một ngày không hẹn hò. Vì vậy tớ mời Ryan đến học chung môn Lịch sử Thế giới. Cậu ấy có vẻ hơi bất ngờ khi nhận được lời mời, nhưng cậu ấy nhận lời ngay lập tức.

“Chính xác thì làm cách nào cậu có được các thông tin nội bộ này?” Ryan hỏi tớ khi bọn tớ ngồi dưới tầng hầm xem lại vở ghi.

“À, tớ có tài liệu mà.” Tớ lấy bản đồ Châu Âu bị quân phát xít Đức đóng chiếm hồi chiến tranh thế giới lần II.

Trong buổi họp hôm thứ Bảy, tớ phát hiện ra rằng năm ngoái cô Barnes ra đề thi tập trung vào chiến tranh thế giới lần II. Tớ biết các giáo viên sẽ không ra đề thi giống hết năm trước, nhưng cũng có ích khi biết năm trước đề thi là gì.

Hơn nữa, tớ không nghĩ như vậy là gian dối, vì bọn tớ không được đưa sẵn câu trả lời, thay vào đó chỉ là thông tin về câu hỏi năm trước. Tớ đón nhận mọi thứ mình có thể có.

“Ồ, chào cháu Ryan,” mẹ vừa bước xuống cầu thang vừa nói. “Cháu ở lại ăn tối nhé?”

Ryan nhìn tớ và tớ nhún vai. “Thế thì tuyệt quá ạ. Cháu cảm ơn cô Bloom.”

Mẹ nhìn cả hai bọn tớ và cười rõ tươi. Không giống như thể bọn tớ sắp làm việc gì đó được – trên sàn đầy sách vở, còn tớ và Ryan cách nhau đến mấy chục phân. Tớ vẫn nhìn mẹ, đợi mẹ sẽ nói gì đấy, nhưng mẹ cứ đứng nhìn bọn tớ.

“Mẹ ơi...”

“À ừ, mẹ xin lỗi.” Mẹ quay trở lại lên nhà.

Chỉ một lần trong đời thôi, liệu người phụ nữ đó có thể cố gắng, *chỉ cần cố gắng*, không làm tớ ngượng được không?

Tớ rất cảm động khi tớ và Ryan làm bạn với nhau gần hai tuần mà không phải đối mặt với biến cố. Có vẻ rất giống thoả thuận của hai đứa. Đôi lúc tớ nghĩ về cậu ấy như thể cậu ấy không hẳn là một người bạn, nhưng biết làm thế nào được, tớ cũng chỉ là con người như bao người thôi mà.

“Cậu có kế hoạch hoành tráng nào cho kì nghỉ không?” Ryan đứng lên duỗi chân tay. Tớ nhìn đồng hồ và bất ngờ khi nhận thấy bọn tớ đã học suốt hai giờ liền.

“Sẽ đi mua váy cưới.” Tớ duỗi thẳng chân và cổ xoay xoay cho hết tê.

“Ái chà, chàng trai nào may mắn vậy nhỉ?” Ryan nháy mắt với tớ.

Tớ mở tròn mắt. “Không phải cho tớ, cho chị Lucy đấy. Giáng sinh này chị sẽ về nhà và tớ, chị ấy và chị Rita sẽ đi mua váy phù dâu.” Chị Rita đã nói thẳng với chị Lucy rằng tớ và chị ấy phải được cùng đi mua váy vì chị ấy nhất quyết không chịu trông “giống một cơn ác mộng mặc váy bóng màu hồng hồng.”

Tớ nằm xuống sàn nhà và ngửa mặt nhìn lên trần. “Tớ mong hai anh chị ấy về quá. Ước gì các môn thi cuối xong xuôi cả rồi.”

“Một ngày nữa thôi mà,” cậu ấy nhắc cho tớ nhớ khi cậu ấy ngồi xuống.
“À, tớ thực sự mong đến bữa tiệc nhà Amy vào tối mai đây.”

Tớ co đầu dậy nhanh đến nỗi tớ cảm thấy hơi choáng. “Sao cơ? Cậu cũng đến á?”

Đôi mắt Ryan mở rõ to. “Ừ, thế là xấu à?”

“Không xấu, không xấu, chỉ là tớ không biết Amy cũng mời cậu thôi.”

Cậu ấy lắc đầu. “À, rõ ràng là tớ sẽ không được cậu mời rồi.” Cậu ấy ném chiếc cặp giấy vào tớ.

“Ôi, xin lỗi cậu...” Tại sao tớ lại không mời Ryan chứ?

“Nhưng Amy không phải là người mời tớ đâu nhé.”

Tất nhiên là Diane rồi. Tớ thật là ngu muội khi nghĩ cô nàng sẽ không mời cậu ấy.

“Tracy mời tớ đấy.”

Tracy ư? Tracy của tớ ư?

Mời cậu ấy ư?

Tớ cố hiểu cho ra hiểu việc Tracy mời Ryan đến dự tiệc, và việc cô nàng không kể gì với tớ. Cô nàng vẫn thường kể cho tớ nghe mọi chuyện.

Tớ là người giữ bí mật.

Lòng dạ tớ thót lại. Chúa ơi là Chúa. Tớ biết thừa như thế là thế nào mà.

Cuối cùng Ryan cũng lọt vào danh sách của Tracy.

Ngớ ngẩn hết chỗ nói. Trước đây Tracy chưa bao giờ tỏ ra thích cậu ấy. Có lẽ đây là lý do khiến bạn ấy không nhắc đến việc đã nhìn thấy tớ và cậu

ấy đứng gần tủ đựng đồ. Nhưng chẳng phải hồi đầu năm bạn ấy đã nói rằng cậu ấy với tớ mới là một cặp bài trùng sao?

Tất nhiên, điều cuối cùng tớ nói về vấn đề này là khi tớ tuyên bố sẽ không đi chơi với Ryan trong một triệu năm tới. Và sẽ không giống như tớ đã kể với Tracy về cảm xúc của mình. Không giống đâu.

Tớ đưa mắt nhìn Ryan đang ghi một số thông tin.

Tớ không thể đổ lỗi cho Tracy.

Tớ đã có rất nhiều tuần – thậm chí nhiều tháng! – để mời cậu ấy đi chơi.

Nhưng tớ cứ im lặng.

Và Tracy không như vậy.

Tracy muốn có Ryan.

Còn tớ lại muốn cuộn tròn thành một quả bóng và chết quách đi cho xong.

Ba mươi bảy

TỪ KHI BIẾT TRACY MỜI RYAN ĐI DỰ TIỆC, tớ đâm sợ phải đến bữa tiệc đó. Tớ cứ đợi cô nàng nhắc đến chuyện này, nhưng cô nàng không nói một lời nào. Và tớ không định là người nói trước. Bây giờ lại càng không, vì bọn tớ đã sẵn sàng hết rồi.

Tớ mở nắp lọ kem ra và thoa lên mặt. “Đừng quên phần ngực nhé,” Diane nói khi cô nàng chỉ vào chiếc áo phông cổ chữ V của tớ. Tớ mặc áo với một chiếc quần jeans màu xanh đậm, một chiếc thắt lưng màu bạc sáng bóng, và đôi bốt cao gót. Tớ hài lòng ngắm lại mình trong gương.

“Ôi, cho tớ bơi với.” Tracy vừa nói vừa cướp lọ kem trên tay tớ, và cô nàng cũng bơi bơi quệt quệt. Tracy mặc chiếc áo màu đen rất hợp với chiếc quần kẻ ống loe màu đen. Tối nay trông cô nàng rất xinh tươi với mái tóc được xõa xuống – mọi khi cô nàng thường buộc tóc đuôi ngựa. Rõ ràng là cô nàng đã chuẩn bị kỹ lưỡng vì Ryan.

“Xong rồi, sẵn sàng thôi,” Diane nói khi bọn tớ kiểm tra quần áo cho nhau thêm một lần nữa trước gương trong phòng tắm. Như thường lệ, trông Diane vẫn rất hoàn hảo. Cô nàng mặc váy màu đen hình chữ A, một chiếc áo cổ lọ mỏng màu xanh ngọc bích và một chiếc áo nhỏ đồng màu bên trong.

Ba đưa vào phòng ngủ của tớ để lấy áo khoác; Diane ngồi xuống giường và mở chiếc ví cũng màu xanh ngọc bích. “Tớ có cái này cho hai cậu,” cô nàng lôi ra hai chiếc hộp nhỏ được gói bằng giấy bạc với dải ruy băng màu hồng rồi đưa cho tớ và Tracy. “Tớ muốn các cậu biết rằng tớ rất trân trọng những điều mà các cậu đã làm cho tớ hồi năm nay.”

“Diane à, cậu không phải làm vậy đâu,” tớ phản đối.

Cô nàng lắc đầu và ra hiệu về phía hai hộp quà.

Tớ kéo dải ruy băng đỏ ra và cố cẩn thận không làm rách giấy bạc mỏng manh. Tớ há hốc miệng khi nhìn thấy chiếc hộp mang nhãn hiệu Tiffany.

“Diane ơi!” Tớ không dám tin. Tớ ngẩng lên để đảm bảo Tracy không mở hộp quà nhanh hơn tớ. Cô nàng gật đầu với tớ và cả hai cùng mở hộp.

Bên trong hộp là một cái túi nhỏ cũng màu xanh ngọc bích. Tớ mở túi và thấy một chiếc vòng tay bằng bạc có gắn trái tim.

“Đẹp quá,” tớ và Tracy đồng thanh nói.

“Nhớ đọc câu đề tặng nhé,” Diane nói khi cô nàng đi về phía tớ và mở trái tim ra. Một nửa trái tim ghi TTCD và một nửa ghi tên tớ. Cô nàng cầm chiếc vòng và đeo vào tay tớ.

“Diane ơi, cái này đắt lắm. Đáng ra cậu không nên mua,” tớ nói.

“Phải đấy Diane ạ – của hãng Tiffany cơ mà.” Tracy cật cật chiếc móc gài.

Diane đi tới giúp Tracy. “Năm nay hai cậu đã giúp tớ rất nhiều, và đây chỉ là cách nho nhỏ thể hiện lời cảm ơn thôi. Hơn nữa...” Diane giơ tay trái lên và kéo cánh tay áo lên, cho thấy cô nàng cũng đeo một chiếc vòng tay bạc như thế. “Các cậu nghĩ thế này không sướng sướng quá chứ?”

Tớ không thể rời mắt khỏi chiếc vòng. Đây là món quà đẹp nhất tớ từng nhận được.

“Không, không sướng tí nào hết.” Tớ và Tracy cùng ôm chầm lấy Diane.

“Và còn một điều nữa tớ muốn nói với hai cậu.” Trông Diane có vẻ lo lắng. “Tớ biết hội đang có nhiều thay đổi, và hai cậu sẽ sớm hẹn hò trở lại... và tớ chỉ muốn các cậu biết rằng,” – cô nàng nhìn tớ – “rằng tớ sẽ ủng hộ các cậu, dù các cậu hẹn hò với ai đi nữa.”

Cô nàng biết.

Diane biết chuyện của Tracy.

Tracy xoa lưng cô nàng. “Diane à, cảm ơn cậu nhé. Bọn tớ cũng luôn luôn ở bên cậu mà.”

Hai cô nàng đi ra khỏi phòng tớ. “Tối nay sẽ tha hồ mà vui,” Tracy nói.

Ừ, đúng thế đấy.

Có vẻ như bọn tớ là người cuối cùng đến bữa tiệc nhà Amy. Bọn tớ phải đỗ xe tí bên ngoài tòa nhà.

Ba bọn tớ quàng tay nhau khi bấm chuông cửa. Ngay khi Amy mặc một chiếc váy màu đỏ cực đẹp và dài đến đầu gối ra mở cửa, bọn tớ nghe thấy tiếng ồn ã rộn lên từ bên trong.

“Xin chào.” Cô nàng bước sang bên để bọn tớ nhìn thấy mọi người đang xúm xít trong phòng khách và đi tới đi lui vào phòng bếp ngay bên cạnh.

“Chúc nghỉ lễ vui!” mọi người đồng thanh nói và vỗ tay rào rào.

“Chu choa, rồi các cậu sẽ chán ngấy ngay thôi,” Tracy nói.

Mất một lúc bọn tớ mới nhận ra rằng tràng pháo tay đó được dành riêng cho mình. Tất cả các thành viên trong hội đang đứng cổ vũ. Tớ nhìn thấy Ryan, Tyson và cậu em trai của Tracy đứng tí trong góc và cũng vỗ tay rầm rầm.

“Chuyện gì vậy?” Diane hỏi Amy.

“Bọn tớ chỉ muốn đón tiếp ba cậu bằng màn chào mừng xứng đáng thôi.” Cô nàng chỉ đường cho bọn tớ vào và treo áo khoác giúp bọn tớ.

Tràng vỗ tay tan biến, nhưng tớ nhận thấy mọi người ai ai cũng mỉm cười nhìn theo ba đứa. Tớ nhìn Jen và Morgan xem có bắt được manh mối gì không. Nhưng bọn họ cũng chỉ mỉm cười.

“Ô kê,” Amy nói với đám đông, “bọn tớ chỉ muốn ba cậu biết các cậu quan trọng như thế nào đối với bọn tớ thôi.”

Tracy cầm và xiết chặt tay tớ. Tớ nghĩ cô nàng đã đúng. Ba bọn tớ đã thực sự tạo ra cái gì đó ở đây. Một cái gì đó tích cực, đáng để làm. Không cần biết đám con trai còn lại trong trường, hay thầy Braddock nghĩ gì.

“Bọn tớ muốn cảm ơn các cậu.” Amy lấy ba món quà bên dưới cây Giáng sinh ngay gần cửa sổ.

“Tớ và Jen nhớ lại lần đầu tiên bọn tớ tham gia hội và những điều bọn mình nói với nhau. Sau đó, bọn tớ gần như không nhận ra rằng, bên dưới gốc cây trong trường, một điều lớn lao như thế này đã được khởi động.” Amy ra hiệu về phía căn phòng chặt kín người.

Tớ, Diane và Tracy mở quà, nhưng tớ thấy lo khi nghe thấy tiếng cười khúc khích trong phòng. Tớ lóng ngóng mở giấy bọc, vì vậy Tracy là người đầu tiên mở hộp quà.

“Đẹp quá!” cô nàng sung sướng hét lên. Tớ ngó sang và thấy cô nàng đang cầm chiếc áo thun màu trắng với $\frac{3}{4}$ ống tay áo màu hồng. Cô nàng cho tớ xem chiếc áo và phía trước có in chữ TTCD và phía sau là chữ LARSON.

Tớ cười ồ lên khi Amy nói tiếp. “Bọn tớ thấy đã đến lúc bọn tớ cũng phải mặc áo thun.” Mọi người trong phòng đều giơ chiếc áo giống y chang lên. “Bây giờ các cậu nghĩ thầy hiệu trưởng Braddock sẽ thế nào nếu hôm tới tụi mình cùng mặc áo này đến trường?”

“Này, tớ không chịu trách nhiệm khi phải đưa một người đàn ông vào viện cấp cứu đâu nhé.” Tracy đi đến bàn nước, lấy ba ly rượu táo và đưa

cho tớ và Diane mỗi người một cốc.

“Penny ơi, tụi mình phải uống mừng thôi,” cô nàng nói với tớ.

Tớ giơ cao cốc lên. “Mừng Hội những trái tim cô đơn!”

Mọi người trong phòng đều giơ cốc lên. “Hội những trái tim cô đơn!”

“Và,” Tracy nói tiếp, “mừng những người đã ủng hộ chúng ta.” Cô nàng ra hiệu về phía góc phòng, ở đó có Tyson, Ryan và em trai cô nàng, rồi cô nàng lại nhìn tớ. Cô nàng nắm tay tớ. “Đi thôi nào, phải ngoại giao chứ.”

Bọn tớ đi đến nói lời cảm ơn và chúc mừng nghi lễ vui với tất cả mọi người. Các thành viên đều phấn chấn và xinh tuyệt. Tớ không hình dung nổi đời mình sẽ thế nào nếu không có bọn họ.

“Này, đi ra kia đi.” Tracy kéo tớ về góc phòng, nơi Ryan đang nói chuyện với Mike và Michelle.

Làm ơn đi mà, tớ không muốn làm bà mai cho hai bọn họ đâu. Tớ cũng không muốn phải đứng đó chứng kiến. Tớ không nghĩ trái tim tớ sẽ chịu được cảnh đó.

“Nghi lễ vui nhé,” Tracy nói. Cô nàng đẩy tớ mạnh đến nỗi tớ vô tình xô vào Ryan.

“Ái chà, cậu uống gì thế kia?” Cậu ấy ngó vào ly rượu táo của tớ.

Tớ đỏ mặt, đột nhiên cảm giác lo lắng lại trỗi lên trong lòng tớ. Chắc là tại sự phấn khích của buổi tối hôm nay thôi. Hoặc là tại tớ ăn mười hai miếng bánh ngọt.

“Vây là bọn mình đều uống rượu táo. Vẫn sống ngon ơ.” Ryan chạm ly vào ly tớ.

Tớ mỉm cười. Tớ không nói gì, chỉ đợi Tracy nhảy bộp vào và tỏ ra duyên dáng với Ryan. Tớ quay sang với Tracy và thấy cô nàng đã đi rồi. Michael và Michelle cũng đi luôn. Chỉ còn mỗi tớ và Ryan.

“Này cậu.” Ryan đặt tay lên eo tớ. “Cậu ổn không vậy? Đầu óc cậu nổ tung vì học hành thi cử chưa?” Cậu ấy nghịch tóc tớ.

Tớ gạt tay cậu ấy ra. “Cẩn thận chứ, mất nhiều thời gian lắm tớ mới làm được kiểu tóc này đấy. Nhất là với một cái đầu meo méo.”

Cậu ấy cười ồ lên. “À ừ nhỉ.”

Tớ mỉm cười tự mãn. “Xem cậu thế nào nào.” Tớ đưa tay lên làm điều mà tớ vẫn luôn muốn làm. Lấy tay làm tóc cậu ấy rối bù lên. Và mái tóc ấy mềm đúng như tớ mừng tượng.

Tớ cười ha hả. Tớ nhận thấy mọi người đang nhìn mình, và bọn họ nhanh chóng quay đi khi thấy tớ nhìn lại.

Đúng rồi. Đáng ra tớ không nên làm như vậy với chàng trai mà Tracy đem lòng thương mến.

Tớ bước xích ra khỏi Ryan để bọn tớ không chạm vào nhau nữa.

Có lẽ tớ không nên e dè như thế. Mọi người ai cũng biết bọn tớ là bạn. Dám chắc là tớ chỉ tưởng tượng thôi.

Nhưng để an toàn, tớ vẫn lùi một bước.

Tớ không tin mình ăn được nhiều đến thế, nhưng tớ đoán mình nên ăn thêm một miếng bánh ngọt cuối cùng. Tớ cho miếng bánh cuối cùng trên đĩa vào miệng và dọn bàn.

Bữa tiệc dần tan và chỉ còn khoảng mười hai người. Tớ cời bột ra để đi thu thập thức ăn rơi vãi trên sàn.

Tracy đến quàng tay vào tay tớ và đưa tớ ra sánh trước. “Trời ơi là trời,” cô nàng nói. “Tớ cứ nghĩ là nếu tớ mời cậu ấy thì thế nào cậu cũng sẽ làm gì đó, nhưng chắc là cậu không làm rồi. Thi thoảng cậu cũng đáng ghét lắm đấy.”

Gì chứ?

“Đi chơi với cậu ấy đi, cậu đang làm tớ phát điên lên đấy!”

Gì cơ?

Tớ nhìn cô nàng chăm chăm. Tracy rên rỉ, “Pen ơi là Pen, tớ là bạn thân của cậu bao nhiêu năm trời rồi. Thế mà cậu vẫn tưởng tớ không biết chuyện giữa cậu và Ryan sao?”

Sao cơ?

“Penny, nghe tớ nói này – tớ biết cậu lo lắng nhiều về việc hẹn hò. Nhưng luật lệ thay đổi rồi, cậu nhớ chứ? Đừng có tự lừa dối chính mình nữa.” Cô nàng cười mỉm. “Hơn nữa, mỗi khi cậu phải che giấu cảm xúc thì cậu đáng ghét lắm, vì vậy, cứ vào trong đó và mời cậu ấy đi.”

“Đợi đã nào.” Tớ sững sốt. “Cậu mời Ryan cho tớ à?”

Tracy rên lên. “Tất nhiên là thế rồi! Còn vì sao khác được chứ?”

Ồi trời ơi.

Tớ lắc đầu quày quật. “Tớ không thể...”

Ôi Chúa ơi.

Tớ ngó thấy Ryan đang nói chuyện với Morgan và Tyson. Tớ chưa bao giờ mời ai đi chơi cả, và nếu cậu ấy từ chối thì sao chứ?

“Cậu ấy sẽ không từ chối đâu.”

Sao cô nàng lại biết...?

“Ừ, còn Diane thì sao?” Tớ hỏi, hy vọng tớ có thể trì hoãn việc này thêm vài ngày, vài tháng, hoặc vài năm nữa.

“Cậu có chú ý đến những lời bạn ấy nói dạo gần đây không?”

Tớ nhìn Tracy với vẻ hoài nghi.

“Bạn ấy đã nói với tớ...”

“Penny ạ, nói thật nhé, tớ và Diane đã thảo luận về việc này rồi...”

“Gượm đã, *cậu và Diane đã thảo luận về việc này rồi ư?*”

“Pen ơi, chàng trai duy nhất hát tặng cậu trước mặt toàn trường. Đó là điều duy nhất mà Hội những trái tim cô đơn nói đến mỗi khi cậu vắng mặt.”

Hay chưa, hội cũng biết luôn. Vì thế mà ai ai cũng nhìn tớ chăm chăm! Tớ ngượng quá. Đáng ra không được xảy ra chuyện này.

“Hơn nữa, cậu và Ryan là bạn thân nhất của Diane. Bạn ấy muốn hai người vui vẻ.”

“Ừ, tớ nên nói chuyện với bạn ấy đã...”

Tracy cười. “Bạn ấy về rồi. Bạn ấy không muốn cậu khó xử. Bạn ấy nhờ tớ nhắn với cậu là ngày mai cậu nhớ gọi cho bạn ấy để hai người lên kế hoạch chọn trang phục phù hợp cho buổi hẹn hò đấy.”

Diane về rồi. Nhưng... nhưng...

Tracy chỉ lắc đầu. “Đôi lúc tớ lo cho cậu lắm đấy. Nào, tiểu thư, tiến lên đi chứ!”

Trước khi tớ kịp hít thở, Tracy đã gào lên, “Ryan ơi, tớ nhờ một chút được không?”

Ôi. Chúa. Ơi. Không phải bây giờ đâu, tớ không làm được đâu.

Ryan xin lỗi mấy người bạn kia và bước tới, trông cậu ấy hơi lúng túng.

“Có chuyện gì vậy Tracy?”

Tracy chỉ mỉm cười và kéo Ryan đứng ngay trước mặt tớ. “Xe tớ chật rồi – cậu đưa Penny về nhà giúp tớ nhé?”

“Sẵn sàng,” cậu ấy nói.

“Thế thì hay quá! Nhất là vì Penny cần hỏi cậu đôi điều.” Tracy quay lưng đi mất.

Tớ sợ kinh khủng.

“À, còn một điều nữa.” Tracy quay lại và chỉ hướng lên trên bọn tớ. “Hai cậu đang đứng dưới cây tầm gửi đấy. Tạm biệt nhé!”

Tớ và Ryan cùng ngẩng mặt lên nhìn và thấy một cây tầm gửi ngay trên đầu.

Tớ quay đầu lại và thấy Tracy đang kéo mấy người còn lại vào bếp.

Tớ phải thủ tiêu cô nàng mới được.

Tớ quay người lại và hơi do dự vì Ryan đang cúi xuống để hôn tớ.

Cậu ấy nhìn thấy phản ứng của tớ và bước lùi lại. “Xin lỗi cậu, chỉ là... truyền thống cho một kỳ nghỉ thôi.” Cậu ấy chỉ lên phía trên đầu hai đứa. “Tớ đoán là tụi mình không nên có truyền thống ấy.” Cậu ấy lùi bước xa hơn nữa.

“Không đâu, không sao mà. Tớ chỉ...”

Tớ phải làm thế nào đây?

“Cậu muốn hỏi gì tớ à?” Cậu ấy khoanh tay lại, và nét mặt cậu ấy thể hiện vẻ thích thú.

“À ừ. Này...”

Tớ mất hết hy vọng rồi.

“Ờ, chuyện vui mà...” Cố lên, mình làm được mà. “Hình như hội có đôi chút thay đổi.”

“Tớ để lỡ chuyện gì à? Bọn họ đá đít cậu rồi hở?”

“Ha ha, chưa đâu.” Tớ hít thở thật sâu. “Ừm, cậu biết là bọn tớ không thể..., ừm... bọn tớ đã không...”

Ryan đứng thẳng lên và nụ cười hơi méo đi. “Cậu không thể có bạn trai.”

“À ừ. Nhưng bọn tớ thấy như thế có lẽ không công bằng cho mọi người...”

“Tớ biết chứ. Giờ thì thế nào?”

Tớ đi đi lại lại. Tại sao Tracy lại làm thế này với tớ chứ? Tớ đã chuẩn bị tinh thần đâu.

“Bây giờ... tớ muốn... tớ cố...” Mấy năm nay tớ đâu có mời mọc gã trai nào đâu – đúng là tra tấn nhau.

“Penny ơi, cậu có muốn hẹn hò với tớ không?”

Chu choa, dễ dàng quá.

Ồn Trời là Ryan biết nắm bắt manh mối.

“Có, được thế thì hay.”

Bọn tớ mỉm cười với nhau và cậu ấy bước đến đặt tay lên eo tớ. Và lúc đó tớ nhận ra điều gì đó.

“Khoan đã! Bọn mình không đi chơi vào tối thứ Bảy được. Đó là ngày họp của hội.”

“Cậu đừng lo. Còn tận sáu ngày khác cơ mà.”

Cậu ấy khiến mọi việc thật dễ dàng. Có lẽ cuộc hẹn này sẽ không khó khăn gì đâu.

“À! Tớ ăn trưa với các bạn, và nếu cậu muốn làm gì đó, cậu phải thông báo trước với tớ vì tớ sẽ không đổi lịch với bạn bè vì cậu đâu.”

Ryan gật đầu. “Ừ, còn gì nữa không?”

“Ừm, ừm, tớ phải xem lại quy tắc mới. Tớ muốn đảm bảo chắc chắn...”

Ryan cầm tay tớ và cúi xuống. “Penny ơi, tớ sẽ không lấy cậu khỏi bạn bè đâu. Cậu có nghĩ bọn mình nên hẹn hò vài buổi trước khi bọn mình đưa ra quá nhiều quy tắc cho mình không?”

Tớ đỏ mặt. Tớ cần phải xem lại quy tắc cho kỹ trước khi quyết định xem hai đứa sẽ hẹn hò thế nào.

“Bọn mình có thể làm thế.”

“Ổn rồi. Đến tạm biệt mọi người đi rồi tớ đưa cậu về.”

Cậu ấy bắt đầu đi về phía bếp.

“Đợi tớ đã!” Tớ gọi. Tớ chỉ lên cây tầm gửi ngay trên đầu hai đứa.
“Chắc là tớ sẽ sai lầm khi phá vỡ truyền thống cho kỳ nghỉ.”

Ryan cười và đi đến chỗ tớ đứng. Tim tớ đập thình thịch khi cậu ấy đưa tay nâng niu đầu tớ. Cậu ấy cúi xuống, nhưng thay vì đứng chết trân hoặc

chạy biến đi, tớ cũng nhào người về phía cậu ấy khi cậu ấy hôn tớ.

Bọn tớ kết thúc màn hôn môi và mặt cậu ấy cách mặt tớ khoảng vài phân. “Tớ đợi cả năm nay để được làm thế này đây,” cậu ấy nói với tớ.

“Sao cậu phải đợi lâu thế?” tớ hỏi.

“Tớ có cần nhắc cho cậu nhớ không?” cả hai bọn tớ cùng mỉm cười.

Khi bọn tớ vào bếp, cả phòng tự dưng im bật.

Không khó để biết bọn họ đang nói về chuyện gì.

Khi bọn tớ tạm biệt mọi người, Tracy đến ôm chầm lấy tớ. “VẬY LÀ...” Cô nàng xăm xoi mặt tớ và tớ biết chắc chắn cô nàng biết đã xảy ra chuyện gì.

Tracy cắn môi và cố giấu nụ cười. Tớ cười khúc khích. Tớ thật vui vì cô bạn ấy luôn ủng hộ tớ. Ryan đến đưa áo khoác cho tớ.

“À, Tracy ơi, cảm ơn cậu đã mời tớ,” cậu ấy nói với cô nàng.

Tracy nhảy lên ôm chặt lấy Ryan. “Cám ơn cậu.”

Khi bọn tớ ra khỏi phòng, cô nàng gọi với, “Gọi cho tớ nhé!”

Here comes the Sun

“Little Darling, it’s been a long cold lonely winter...”

Ba mươi tám

TIẾT TRỜI MÙA ĐÔNG làm tớ rùng mình khi rời khỏi nhà Amy. Tớ run bần bật khi đi đến xe của Ryan và cậu ấy vòng tay ôm eo tớ.

Bỗng nhiên tớ thấy không còn lạnh tí nào nữa.

Ryan mở cửa xe cho tớ. Tớ ngồi xuống và thắt dây an toàn, còn Ryan vào cửa bên kia. Cậu ấy nổ máy và đài ô tô vang lên. Mặt cậu ấy đỏ bừng bừng.

“Đĩa nhạc hay lắm,” tớ bình luận.

“Cám ơn cậu, tớ thích lắm.”

“Tớ cũng thích,” tớ nói, và câu nói này không liên quan gì đến đĩa nhạc đâu.

Tớ ngả lưng và tựa đầu lên ghế. Bọn tớ mất một thời gian dài sóng gió, nhưng cuối cùng cũng đến đích.

Tớ nhồi người bật to âm lượng và hát theo bài hát cuối cùng trong chiếc đĩa mà tớ tặng cậu ấy.

Bởi vì mặc dù đã là tối muộn, nhưng tớ vẫn hát bài *Here Comes the Sun* và bài hát thể hiện mọi cảm xúc của tớ.

Nhất là phần bài hát cho thấy mọi việc đều đúng.

Hơn cả đúng.

Mà là hoàn hảo cơ.

